This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

For at ſønderbryde Lænker,
Maa jeg bære dem jeg kan;
For at viſe Folk jeg tænker,
Maa jeg gaae fra min Forſtand.

For at agtes ſom en Anden,
Maa jeg gjøre Kneb og Knuder;
For at ſværme mellem Guder,
Ak, forſkrive mig til Fanden!

Skriftemaalet.

Pater Joſeph! laan mig Øre!
Som en angergiven Synder
Kommer jeg til Eders Celle.
Jeg vil ſkrifte. Luk mig op!

„Hvad har du, min Søn, paa Hjerte?"

Fromme Fader! — o, jeg Synder!
Vil Madonna ſig forbarme? —
Jeg har ſlaaet et Øie ud paa
Gjedehyrdens Søn, Pacheco.

„Har du det? Det var jo ſlemt —
Det var ſyndigt, vil jeg ſige.
Men Madonna er langmodig.
Naar du angrer det af Hjertet,
Naar du daglig beder femten
Ave for vor Frues Alter,
Siger jeg dig fri for Synd.

Til min Kjære Marie

fra

Vilhelm

Den 29 April, 1865.

Digte

fra

forſkjellige Perioder

af

Henrik Hertz.

Førſte Deel.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Univerſitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1851.

[illegible]
H58
R37
v.1-2

1229013-190

Forſaavidt den Samling Digte, der herved overleveres et velvilligt Publikum, har optaget de allerede forhen trykte og bekjendte Digte eller ſaadanne nye, der i Stemning og Behandling ſlutte ſig til disſe, har jeg Lidet eller Intet at bemærke. Men om dem, der tilhøre en ældre Periode, maa et Par Ord tillades mig.

Fleertallet af disſe Digte ere fra en Tid, hvor Digterne jevnlig beſtaae en haard Kamp for at erhverve ſig Klarhed i Tanken, Ro i Livs-Anſkuelſen og Sikkerhed i Formen. Men ved Formen forſtaaer jeg da her, ſom overalt ellers, noget Mere end Verſemaalet. I at beherſke dette har jeg allerede tidligt havt temmelig Sikkerhed; og det er heller ikke heri, at yngre Digtere i Almindelighed lade ſaa Meget tilbage at ønſke. Anderledes er det med Tankens Formløshed. Formaaer Digteren ikke at lade den Idee, der ligger til Grund for Digtet, gaae op i alle dettes enkelte Dele og gjennem disſe ſamle ſig til Anſkuelighed, da vil Digtet blive meer eller mindre formløſt, om ogſaa Verſene, efter Riim og Fodmaal, ere ulaſtelige. Men Formbeſtemtheden hører i al Kunſt ikke til de lette Erobringer. Det kan derfor ikke forundre, om adſkillige af mine ældre Digte kun viſe en Stræben derefter. Jeg ønſker dem nærmeſt betragtede ſom Vidnesbyrd om mit Livs digteriſke Udgangs-Punkter, der ikke faldt mig ſaa lette ſom Mange maaſkee have troet. Dog ikke blot ſom Udgangs-Punkter. Fra det Øieblik en Digter ſkriver ud fra ſit eget Indre, eller dog gjør dette til ſin Opgave, viſe de tilbagelagte Veie ikke ſaa forbigaaende Phænomener, at de ſporløſt ſkulde forſvinde. Ældre Stemninger dukke op igjen, men i nye Forbindelſer og i andre Former. Hine Digte med deres Blanding af Tungſindighed og Senſualitet, med de afvexlende Spor af Utilfredsſtillelſe, indre Gjæring og Reſignation, kunne da tillige ſtaae her ſom Forløbere for ſenere, paany optagne, men bedre beherſkede Retninger. Man vil ved dem, antager jeg, bedre forſtaae mit ſenere Digterliv, og finde Meget af dette, der ſyntes fremmed og uventet, allerede tidlig begrundet. Jeg har imidlertid ikke optaget andre af dem, end ſaadanne, jeg troede at kunne byde mine Læſere. Endeel af dem henlaae desuden i fragmentariſk Form, en Følge af min Uformuenhed i at forene en ældre Tankeretning med en nyere, der begyndte at afløſe den. — Mine første Forſøg, en temmelig frugtbar Periode fra 1814 og 1815, har jeg troet ganſke at burde udelade. Det Meſte deraf var begyndende Studier, med altfor kjendelige Spor af Digterſkoler, der efter hiin Tid ere forblevne mig fremmede.

De af mine nyere, allerede trykte Digte, der ikke findes optagne i de nu publicerede tvende Bind, ville erholde Plads i et tredie, ſom jeg med Tiden haaber at kunne udgive. Af det hele Antal Digte, jeg denne Gang har indlemmet i Samlingen, er ikke fuldt Halvdelen forhen trykt i mine egne, ældre Samlinger; den anden, ſtørre Halvdeel er enten ny og forhen utrykt, eller har været adſpredt i forſkjellige, nu lidet tilgjængelige, periodiſke Skrifter, og vil ſaaledes være ny for de fleſte Læſere.

Indhold af første Deel.

Ældre Periode.

Før 1830.

Side.
Laokoon, Sonnet 1
Fristeren 2
Lovens Tavler, en Mythe 6
Englene ved Korset 9
Glenten 13
Blandt Klipperne 15
Troubadouren 22
Hymne 27
Farvel (Efter Byron) 29
Ved et Bryllup 30
Til min Broder, Sylvester Hertz 33
Vinter-Situationer I—IV. 35
Hendes Øine I. II. 45
Søvnløshed 48
Frugthandleren 54

Side.
Scene fra Oſterlandet 59
Barmekidernes Undergang I—III. 63
Et Digt af Hafiz 65
En Begjæring 67
En Drøm 69
Selſkabs-Sang 72
Antike Billeder I—IV. 74

Nyere Perioder.

(Efter 1830.)

Blandede Digte.

Første Samling.

Ouverture 89
Foraarets Nytaarsdag 93
Spadſeretouren. 97
Philologen til ſin Elſkede 100
Bryggerens Jeremiade 108
Prolog ved en Foreſtilling af „Schattenſpiel an der Wand“ . 112
Amors Poetik 117
Rødhætten, en Capriccio 123
En Digter og hans Elſkede 136
Gadeſcene om Natten 141
Paa Strandveien 143
I et Selſkab 145

Side.
En Nat i en Jolle paa Havet 149
Udſtyret 152
Smaadigte fra Rom I—IV. 156
Fornarina 162
Henimod Aften ved Rom 164
Reiſen paa Apenninerne 167
Slaget paa Rheden 172

Erindringer fra Hirſchholm.

Poſthuſet i Hirſchholm, Maanſkins-Stykke 181
Billardet i Hirſchholm 187
Hyacintherne 196

Sange, Cantater, m. M.

Uppſala 203
Sang ved den ſidſte Concert 1832 i Studenter-Foreningen 206
Aftenſang i Regensgaarden 209
Sang for Odenſee lærde Skole 212
Hymenæer I—II. 214
For Studenterforeningen I—II. 218
De Blinde 224
Nytaars-Prolog 226

Over Afdøde.

Side.
I. Fru Emma Henrichſen 232
II. Mimi Thyberg 233
III. Maria Jacobſen 234
IV. Mimi Collin 325
V. Etatsraad P. B. Jacobſen 236
VI. Fru Eſther Nathanſon 237
VII. H. P. J. Lyngbye . . . . —

Cantater.

I. Weyſe 240
II. R. Lang Nisſen 242
III. Dronning Caroline Amalia 246
IV. Nordboerne ſamle ſig til Strid 248

Anmærkninger 252

Ældre Periode.

(Før 1830.)

Laokoon.

Sonnet.

Jeg kjæmper ſom Laokoon med Slangen,
Med Synd og Tvivl, min Tankes Børn, ved Siden,
Mens Guden ubevæget ſeer paa Striden
Og har mig alt i Afmagts Lænker fangen.

Jeg veed, jeg holder ei min Fjende Stangen,
Thi Synd og Tvivl ſtaae hos mig midt i Qviden
Og ſige tauſe: „Vi er Børn af Tiden.
Du døer med os, ſom vi berørt af Slangen.“

Saa kom da, Død! — Men dig, min Smertes Taare!
Dig vil jeg, ved min Død med Gud forligt,
Ved Digtekunſten til mit Vidne kaare.

Og ſom Laokoon i Stenens Klage
Fortvivler end, ſaa lader jeg mit Digt,
Et Vidne om min bittre Strid, tilbage.

2

Friſteren.

For mig laae i fjerntbegrændſet Sphære
Verdens Pragt og Pryd, dens Glædes Smiil.
Blikket fra den ſmægtende Hetære
Sank ſom Olien i min Aares Ild.
Lig en let opkiltret, yndig Mængde
Gled forbudne Glæder mig forbi,
Og mit Øie tabtes henrykt i
Denne Udſigts grændſeløſe Længde.

Men foran mig ſtod med taus Gebærde
Friſteren og lured' paa mit Blik.
Fra hans Aaſyns Nat, hans Tankers Gjærde,
Haan og Ynk, lig ſage Lyn, udgik.
„Denne Verden vorde ſkal dit Eie"
— Sagde han — „og lyde dine Bud.
Du ſkal herſke, frygtet ſom en Gud,
Lover du at følge mine Veie."

Og af Synets varme Liv udklækket
Talte Driften mægtig i mit Bryſt.
Og af mine Sandſers Oprør ægget
Veg jeg for et Indtryk af min Lyſt.
„Det er et Elyſium at nyde“
— Hviſked' i Beruusning min Begjær. —
Og er Undergangens Rædſel nær,
Er det dog guddommeligt at dyde!“

„Styrter Ørnen ikke paa ſit Bytte?
Og den gridſke Tiger paa ſit Rov?
Skal ei Løven ſine Kræfter nytte?
Skal ei Hingſten ſparke med ſin Hov?
Men er' mine Drifter mindre ſtærke?
Ei forbundne tæt med min Natur?
Og kun jeg ſkal taale Tvangens Muur
Om min Villie ſom dens Svagheds Mærke?“

„Smyk dig da til Brudenattens Glæde,
Skjønne Jord, min hemmelige Brud!
Slaae fra dine Lænder Kydſkheds Klæde!
Knuppen er i Blomſter ſprungen ud.
Som en yndig, duftende Hetære
Skal du lyde og beherſke mig;
Og til Løn for hvad jeg offrer dig,
Af dit Skjød jeg vil min Fryd begjære.“

— Mens jeg talte, ſtod med taus Gebærde
Friſteren og lured' paa mit Blik.
Fra hans Aaſyns Nat, hans Tankers Gjærde,
Haan og Ynk, lig ſage Lyn, udgik.
Alt jeg ſegned', en elendig Fange.
Men — da greb mig en uſynlig Haand.
Briſte ſaae jeg Trylleriets Baand,
Og i Friſteren den gamle Slange!

Og imens den evige Fordærver
Og med ham mit Eden ſaaes at flye,
Spændte jeg til Flugt de ſlappe Nerver —
Men en Stemme bandt min Fod paany:
„Har du glemt" — den ſagde — „Søn af Jorden!
At din Tid er Syndefaldets Tid,
At du fødtes blandt en Slægt, hvis Id
Længſt har ført den fra Naturens Orden?

Kan du, tør du føie Verdens Planker
Atter i de gamle Fuger ind?
Blæſe Liv i længſt begravne Tanker?
Rive ſønder Seklers tætte Spind?
Kan du ikke, da undflygt itide
Drømmens Fryd og Haabets ſøde Røſt;
Eller frygt, at i dit øde Bryſt
Drager ind den ſtrenge Eumenide.

Chriſtus lig, den blødende Forſoner,
Glem, at du nedſtammer fra en Gud.
Du blev født til Savnets Tornekroner;
Andres Synd ved dig ſkal ſlettes ud.
At Naturens Tempel ſank af Ælde,
At man ſlukked' ud dens Alterild,
Ak, at dine Fædre fore vild,
Maa du med dit Hjerteblod undgjælde.

I et ydmygt Sind og Selvfornægten
Ligger Værnet mod din Arts Fordærv.
I dig ſelv betragt kun Samtids-Slægten,
I din Id dit Selvforſonings-Hverv!
Viid, det er forgjæves at forſage
I din Qvals og Skræks Gethſemane.
Søn af Gud! din Faders Villie ſkee!
Ei han tager denne Kalk tilbage!

Lovens Tavler.

En Mythe.

Nei, af Eder ingen Gunſt forlanger
Digteren med Høihed i ſit Bryſt!
Usle Dyrkere af Døgnets Lyſt,
I kan ei forſtaae en henrykt Sanger!

Dette Syn, der har min Sjæl betvunget,
Dette Glimt, der ſprængte Støvets Baand —
Nei, I kan ei fatte hvad min Aand
Med en Seers Klarhed har beſjunget!

Mindes I, han ſtod paa Sinai Tinde
Moſes, den Prophete, foran Gud?
Nat og Dag han ſkrev de ſtore Bud,
Der til Himlen ſkulde Støvet binde —

Bud, der helligt klang fra Herrens Throne,
Og til Jorden ſkulde bæres hen,
Og ved Ordets Salighed igjen
Os med Paradiſets Tab forſone.

Og han kom tilbage. Fra hans Hoved
Glorien ſkjød ud i Straalers Skjær.
Men hvad ſaae han? En afſindig Hær,
Der en Kalv af Guld med Sange loved'!

Og i hellig Iver ſlog han ſønder
Tavlen med de gudindgivne Ord,
Medens tøileløſt et Afguds-Chor
Spotted' ham, det Himmelſkes Forkynder.

Og han gik tilbage til ſit Øde,
Og i Tavlen andre Bud han ſkrev,
Og med dem han kom, med dem, der blev
Til en Strafferøſt ved Folkets Brøde.

— Skrig og dands da nu, fortabte Klynge!
Fald i Knæ for Tidens falſke Gud!
Vægten af det overtraadte Bud
I din Jubel ſkal dit Bryſt betynge!

See, fra Slægt til Slægt din Afkom avler,
Syndundfangen, atter Syndens Frugt,
Uberørt af hine Tankers Flugt,
Frelſens Glimt fra Lovens ældſte Tavler.

Hvad til os, ſom i Begeiſtrings Minder
Af Prophetens førſte Syn, blev ſendt,
Lynet, Poeſien os har tændt,
For dit Øies Sløvhed det forſvinder!

Englene ved Korſet.

Guds Engle ſvæved' til Korſet ned.
Der ſad de med hængende Vinger,
Med ſagtelig Sang om Himlens Fred,
Der den bittreſte Smerte betvinger.

Guds Engle ned til Golgatha kom.
De agted' at bære fra Jorden
Et Vidnesbyrd, naar Herren holdt Dom
Og ſendte ſin Vredes Torden.

Guds Engle ſad ved Frelſerens Fod
Og høit ved hans Tornekrone.
To Draaber af hans uſkyldige Blod
De bragte for Zebaoths Throne.

Men Draaberne ſprang ſom Roſer ud,
Den ene ved Aftenrøde,
Den ene, da Frelſeren bad til Gud
For dem, der ham martred' tilbøde.

Den ene ſom Kjærligheds Roſe rød
Forſonligt i Aftenen brændte;
Den anden gik frem af Morgenens Skjød,
Da tvende Nætter var' endte.

Den anden Roſe paa Himlen ſtod
Og ſtraaled' i Morgenrøden.
Den voxed' af Forſonerens Blod
Ved Opſtandelſen efter Døden.

— Guds Engle fløi til Korſet igjen,
Hvor Frelſeren vaanded' ſig ſaare,
Og bragte for Zebaoths Throne hen
Hans ſidſte, hans bittreſte Taare.

Med hans ſidſte, bittreſte Taare kom
Til Himlen Englenes Skare,
Som Vidnesbyrd, naar Herren holdt Dom
Over Verdens Synder, de ſvare.

[illegible] [illegible] ſank [illegible] [illegible] ned
Og [illegible] [illegible] Jorden [illegible] [illegible].
[illegible] Jorden [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
Hans [illegible] [illegible] hans hellige [illegible].

Hans Taare ſank i Jorden igjen
[illegible] [illegible] [illegible] Blomſter og [illegible].
Til de Blomſter de [illegible] med den,
Og aldrig [illegible] [illegible] de [illegible].

Hver [illegible], hver [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
Og [illegible] [illegible] [illegible] Frelſerens Død,
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

— Guds Engle gik paa Aftenens Dag
Til Frelſerens Tornekrone,
For at bringe hans ſidſte, døende Suk
For Herren Zebaoths Throne.

For at bringe hans ſidſte Suk de kom,
For at løfte det høit fra Jorden,
Som Vidnesbyrd, naar Herren holdt Dom
Og ſendte ſin Vredes Torden.

Men Frelſerens Suk var alt gaaet ud
Blandt Verdens Smerter og Trængſel,
Som en Midler imellem Verden og Gud,
Som et Suk for uendelig Længſel.

Det ſynker end ſom den mildeſte Dug
Paa Menneſkets døende Hjerte,
Og end i Forſonerens ſidſte Suk
Udaande vi Legemets Smerte.

Glenten.

Det klappred' over det nærmeſte Tag,
Det ſlog paa min Rude,
Det ſuſede gjennem den gryende Dag,
Og Vingerne gjenlød Slag paa Slag
Derhenne hvor Pilene lude.

Med langſtrakt Hals, med ſtirrende Blik,
Med Vingerne ſpændte,
Med kraftige Kaſt, og flyvende ſtik
Mod Vinden, op imod Skyerne gik
Paa Jagt efter Byttet en Glente.

O, kunde jeg dukke mit Bryſt ſom den
I Skyernes Vande!
Langs Skovene ſtryge ſuſende hen,
Og atter mig hæve med Fart igjen
Høit, høit over Sletter og Strande!

O, kunde jeg ſtreiſe fra Haand og Fod
De Lænker, mig binde!
I Ætherens Strømning ſvale mit Blod,
I Kamp med Stormene prøve mit Mod,
I de høieſte Skyer forſvinde!

Blandt Klipperne.

Hiſt, hvor Øiet Veien ſlipper,
I en raa og vild Natur,
Stod han blandt de nøgne Klipper
Som en ſkjør, forvittret Muur.
Om hans Hoved Stormen ſuſte,
Værre Storm var i hans Bryſt.
Ved hans Fødder Elven bruſte;
Intet mod hans Smertes Røſt!

Paa hans Læber Døden ſad,
Øiet brændte ſygt i Flamme,
Haaret hang, et ſkrumpent Blad
Paa en gold, udhulet Stamme.
Dreven af den værſte Nød,
Gemſen lig, hvis Kræfter ſlippe,
Søgte han en ſelvvalgt Død
Ved et Spring fra Cheviots Klippe.

„Vær et Vidne ved min Død!
„Laan mig Farver, før du glider,
„Aftenſol! i Nattens Skjød,
„For at ſkildre hvad jeg lider.
„Ak! ſom jeg har Ingen liidt!
„Graad ſom min har Ingen fældet.
„Meer end jeg har Ingen ſtridt,
„Ingen det ſom jeg undgjældet!

„Som en hungrig Hund jeg laae
„Ved dit Bord, du Rigdoms Kilde!
„Trygled' blot om Krummer ſmaa
„Fra dit rigtbeſatte Gilde.
„Men, o frelſende Forbarmer!
„Skjøndt jeg trygled' træt af Graad,
„Skjøndt dit Smiil en Himmel varmer,
„Evig Tryglen blev min Lod!

„Ak! at hun forlod ſin Ven!
„Hun, mit Livs, min Sjæls Veninde!
„Og med Grumhed gav mig hen
„For min allerværſte Fjende.
„Vee mig! at hun vilde drage
„Dette Hjerte til ſin Favn,
„For at ſtyrte mig tilbage
„Til et Helved uden Navn.

„Men — miſkundelige Styrer!
„Du, ſom ſvøbt i Vindens Kaabe,
„Du, ſom ſkjult i Giftens Draabe
„Ruſter dig imod Uhyrer —
„Lad ham, naar han griber efter
„Hende med begjærligt Blod,
„Røvet ſine Manddoms Kræfter,
„Synke død for hendes Fod!

„Tomme Haab! det er forbi!
„Denne Luft, jeg aander, raner
„Mine Drømme, mine Planer,
„Spotter med mit Raſerie.
„Hendes Bryllup feires hiſt;
„Natten, naar den kulſort ruger
„Over hendes Skjændſel, ſluger
„Haabets allermindſte Gniſt.

„. . . . . Dybe Mulm! der alt bedækker
„Fjerne Dal med Skov og Krat,
„I dit Skjød jeg ned mig lægger;
„Dæk mig med en evig Nat!
„Lad kun hende høit paa Borgen
„Glædes ved Bedrag og Svig;
„Naar hun reiſer ſig imorgen,
„Finde hun mit knuſte Lig!

„Haarde Stene hiſt! bereder
„I en Afgrund dybt min Seng!
„Jeg har levet mellem eder
„Fra den Tid jeg var en Dreng.
„Ned i Strømmen vil jeg ikke;
„Jeg vil gjøre Pinen kort.
„Mellem Stene vil jeg ligge;
„Jeg er vant at ligge haardt."

— Mens han taler og beſtiger
Klippens allerſidſte Top,
Rasler det; en Fremmed ſniger
Sig i Stilhed med ham op.
Med en Riffel over Nakken,
Fulgt af tvende Hunde, ſkrider
Ned ad Kløften, op ad Bakken
Jægeren paa Klippens Sider.

Hvo er denne tauſe Jæger?
Søger han den lette Hind?
Hvilken Lidenſkab bevæger
Heden paa hans ſjunkne Kind?
Er han ſeent paa Dagen hildet
Af en heftig Lyſt at jage,
Og blandt Klipperne forvildet?
— See, han ſkotter ſky tilbage!

Frygter han for Nogen her?
Som et Dyr han ſtaaer og lurer,
Snøfter efter Vind og Veir,
Lægger Panden dybt i Furer.
Tys! han kalder paa ſin Hund —
Han vil ſkyde, men han ſtandſer
Og fortrækker ſtygt ſin Mund.
Er han fuldt ved ſine Sandſer?

— Hverken Hind ei heller Raa
Søger denne Jægers Øie;
Klipperne, han træder paa,
Kjender han, det veed jeg, nøie.
Det er Hadet, der bevæger
Skytten med uſalig Magt;
Og han ſniger ſig ſom Jæger
Til den grueligſte Jagt.

Ei det var ham nok at røve
Svigefuld en Andens Brud;
End en Udaad vil han øve
Skjult og ved et Niddings-Skud.
Det er ham, der end forbittrer
Hiin Ulykkeliges Dage;
Det er derfor at han zittrer,
At hans Hævner er tilbage.

Midt i Glædens Tummel frygter
Han beſtandigt for ſit Liv;
Hemmeligt den Feige flygter
Fra ſit Bryllup, fra ſin Viv.
Man har ſagt ham, at hans Fjende
Vandrer eenſomt uden Værge;
Hurtigt har han vidſt at finde
Ham blandt hine høie Bjerge.

— Mens han lægger an den ladte
Riffel til et ſikkert Skud,
Bryder han med Jubel ud:
„Traf jeg engang den Forhadte!
„Saae han mig, det maatte gjælde
„Liv om Liv, og mit tilſidſt.
„Vel, ſaa lad os bruge Liſt,
„Som et Vildt den Stolte fælde.

„Du har truet mig ſaa tidt;
„See nu til, du kan dig hytte!
„Ved mit Liv! der feiler lidt,
„Du er Dødens visſe Bytte.“
— End han mumler mellem Tænder:
„Bagfra ſom et Dyr han ſkal
„Skydes!“ ſigter ſaa og ſender
Kuglen med et tifold Knald.

„Ha! det traf! Afſted, tilbage!
„Holla, Cyrus! hid, Packan!
„Gjennem Kløften vil jeg tage
„Veien til den nære Strand.
„Over Søen nærved Bugten
„Kan jeg atter naae mit Slot;
„Ingen Hund ſkal ane Lugten
„Af det Vildt, jeg traf ſaa godt.“

— Men til Døden ſelvindviet
Styrted' hiin fra Klippen ud,
For den ſidſte Synd befriet
Ved hans egen Uvens Skud.
Ingen Haand hans Legem jorder;
Kun et Rovdyr Blodet ſlikker.
— Hævnen kommer, ſeen men ſikker,
Rammende den feige Morder!

Troubadouren.

Du ſidder taus, min Frue, og ſtøtter Haand til Kind,
Og mine Sange viſte for den flygtige Vind.
Jeg ſang om Fugleqvidder,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg ſkal ſynge? Om Kjærligheds Nød?
Om Blancheflores Elſkov og ynkelige Død?
Hvad eller om min Muſe,
Clemenza af Toulouſe,
Hvis Gave, en Violblomſt, jeg bærer til min Død.

— „Hvi drager Troubadouren med Sange til min Borg
Og gyder ſine Toner ſom Olien i min Sorg?"
— Min Frue, jeg formilder
Din Kummer, mens jeg ſpiller;
For mine Sanges Vellyd, jeg haaber, flyer din Sorg.

— „Dit Øie, Troubadour, er af friſke Taarer vaadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat.
Min Kummer vil du lindre —
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat.“

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er;
Min Kummer og min Glæde har ſine Kilder her.
Her elſked' jeg min Frænke,
Men voved' ei at krænke
Min Dames høie Skjønhed med uridderlig Begjær.

Men gjennem Øiets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med ſtumme Taarer; men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared'
En Fremmed til ſin Huusbond — da forlod jeg mit Hjem.

Og nu er Aar forløbne, mit gyldne Haar er graat.
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke, til dit Slot.
Jeg vil eiheller beile,
Kun mine Taarer ſpeile
I dine Mildheds-Øine og forlade dit Slot.

— „O, tael, bliv ved at tale, min faure Troubadour!
Dit Ord er ſødt ſom Frihed midt i mit Fangebuur.
Jeg ſkal ei Foden flytte.
Jeg ſkal beſtandigt lytte
Til Stemmen fra din Læbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elſkte, fordum i dit ſtumme Øie læſt;
Hver Taare ſom et Bogſtav var i mit Hjerte fæſt.
Men dine Læber nølte
Og dulgte hvad du følte,
Og altfor undſeelig var vor daglige Gjæſt.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
Han beiled' til mit Hjerte, han pukked' paa ſin Magt.
Man bad og man beſvor mig —
Ak, Elſkte! — om du troer mig —
Saa bleg ſom et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og ydmyg Huſtru jeg ſkjænkte ham min Vaar.
Men eenſomt var mit Hjerte;
Thi Den, jeg meeſt begjærte,
Han vender førſt tilbage med graanende Haar.

Hvi kommer du ſaa ſildigt? O, jeg har ſørget ſvart,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel ſnart!
Og Vinden tidt har vugget
Min Kjærlighed i Sukket
Og bragt dig min Hilſen; men du har aldrig ſvar't.

Du ſiger, du er gammel; o, du er ung igjen!
De dybe Rynker blues ved at ſkjæmme min Ven.
Og dine Øine brænde
Endnu ſom før, min Frænde!
Og dine Kinders Roſer er ſprunget ud igjen.

O Lionhard, o ſlaae kun din Arm om mit Liv!
Og hvil dig ved mit Hjerte, ſom om jeg var din Viv!
Du maatte Alt undvære,
Saa vil jeg dig beſkjære,
Hvad jeg har Ingen undt ſom dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelſkte? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi ſvøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?
Nu ſkal du aldrig græde!
Jeg har en gammel Glæde;
Den vil jeg ſtrøe ſom Roſer paa din falmende Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryſt!
Jeg hører alt i Gaarden min Herres ſtrenge Røſt.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine ſøde Læber,
Saa haaber jeg, han ſtøder ſit Sværd i mit Bryſt!"

Hymne.

(Efter Davids 148de Pſalme, til Mozarts Muſik.)

Jubler, Verdner! høie Himle!
Stjerner, der utalte vrimle!
Jubler, Hav og Luft og Jord!
Priſer Herren, Regioner,
Hvor Cherubers Pſalmer toner;
Lover ham i Jubelchor!

Planteverden! tauſe Rige!
Dine ſtumme Bønner ſtige
Gjennem Æthrens tynde Luft.
Markens Urter! Bjergets Palmer!
Eders Duft er eders Pſalmer:
Priſer Gud med eders Duft!

Alt hvad ſkabtes, Planten, Dyret,
Vandinſectet, Havuhyret,
Blande Jubler i vor Sang!
Fra et Tempel uden Lige,
Fra en Jord, en Himmel ſtige
Hymnen til Baſunens Klang!

Han, den Evige, bevarer;
Han beſkytter os mod Farer;
Han beſkjærmer Land og Drot.
Ved hans Ord vi ere trygge;
I hans Templer vil vi bygge.
Priſer ham, Gud Zebaoth!

Jubler, Verdner! høie Himle!
Stjerner, der utalte vrimle!
Jubler, Hav og Luft og Jord!
Priſer Herren, Regioner,
Hvor Cherubers Pſalmer toner!
Lover ham i Jubelchor!

Farvel.

(Efter Byron.)

Farvel! — Hvis nogenſinde Bønner høres,
Der ſlutte Andres Vel i kjærligt Favn,
Ei alle mine bort af Vinden føres,
Men over Skyer vifte de dit Navn.
Forgjæves var mit Suk, min Graad, min Tale:
O! meer end blodig Graad, hvis bittre Væld
Fra Brødens Øie randt, formaaer at male,
Meer ligger i det Ord: Farvel — Farvel!

Taus er min Læbe, taareløſt mit Øie;
Men i mit Bryſt og i min Hjerne ſtaaer
En Smerte ſkreven, ſom jeg ei kan bøie,
En Tanke, der ei meer til Hvile gaaer.
Mit Bryſt ſelv ei til Klage meer kan hæves,
Skjøndt det er Lidenſkabs og Jammers Træl.
Jeg ene veed, vi elſkede forgjæves.
Jeg føler kun: Farvel — Farvel!

Ved et Bryllup.

(1824.)

Der er i Alt en raſtløs Stræben,
Og i vort Bryſt en dyb Begjær,
Der fødes ſom et Suk fra Læben,
Fremkaldt af tauſe Tankers Hær.
Fra Øiet det ſom Taarer bryder,
Fra Bryſtet det ſom Luer ſlaaer;
I hvert organiſk Liv det byder,
Der under Sandſens Love ſtaaer.

Hvad qviddrer Lærken efter Evne,
Med Længſel i hvert Strubeſlag?
Ak, den har ſat ſin Mage Stevne
Og haaber i den aarle Dag.
Hvo tolker Nattergalens Trille?
Hvi har ei Dagen Fryd for den?
— Den venter En, naar Alt er ſtille,
Og Natten er dens Længſels Ven.

Og ſlig, hvi Lilien ſtaaer og drømmer,
Nedbøiet, lig en frygtſom Mø,
Mens i dens Bæger henrykt ſvømmer
Befrugteren, det gyldne Frø.
Hvi offrer den ſin Skjønheds Smykke
Og Bægerets urørte Pragt?
O, den har nydt den ſtørſte Lykke,
Og ſom et Offer ſelv ſig bragt!

Saaledes Alting giver efter
For eet almægtigt, himmelſk Bud.
Et Pulsſlag af de bedſte Kræfter
Det af vort Væſen ſpringer ud.
Og denne Feſt, vi glade feire,
Dens Ophav er det ſamme Væld;
Thi Kjærlighed ſkal mægtig ſeire
Og lægge Grund til varigt Held.

— Og ſlig, hvad ligger bly og ſtille
I Brudens Tanker, frygtſom gjemt?
Hvi ſænker hun de Øine milde,
Med henrykt Smiil, ſkjøndt halvbeklemt?
Hvo vover hendes Fryd at nævne?
Hvad drømmer i det fromme Bryſt?
— Ak, hun har ſat ſin Brudgom Stevne,
Og drømmer om ſin unge Lyſt.

Ja, Held dig, Faure! du har fundet
I Ham en brav og trofaſt Svend.
Som Ranken fri du ſelv har bundet
Din Fremtid til din elſkte Ven.
Det er opfyldt hvad I begjærte:
Han er din Husbond, du hans Viv;
Hans Villie din, men og hans Hjerte,
Ved begge et lykſaligt Liv!

Til min Broder Sylveſter Hertz.

(Ved hans Afreiſe 1818 fra Kjøbenhavn for at nedſætte ſig i Jylland.)

Ei blot det Sted, hvor førſt vi Lyſet ſaae,
Ei blot det Sted, hvor førſt vi fandt os hjemme,
Hver Plet, der hegnes mildt af Himlens Blaa,
Hver Plet ſtor Fryd, ſtor Salighed kan gjemme.
Hver Plet er ſvanger med en Himmels Lyſt,
Befrugtet af Guds evigrige Naade.
Selv goldeſt Land maa yde Sorgens Bryſt
Det Frø, der kjærligt ſkal for Sorgen raade.
O, troe dog ei, at blot den Kreds, der gav
Ven og Veninde dig, der Meer dig ſkjænkte,
Troe ei, at den begrændſer Lykkens Hav!
Her Ophør ei, her er ei Grændſer tænkte.
Gaae kun med Gud, min Ven og Broder! Viid:
Forladt ei er, hvo kun til ham har Liid.

Dog, rig paa Trøſt for dig, er ſelv jeg arm:
Den Taareſtrøm, hos dig jeg vilde hemme,
Uſtandſet rinder i min egen Barm;
Thi Hjertet kan ei Taarens Udſpring glemme.
Hvad ſkal jeg ønſke? See de tunge Kaar!
Ei tør jeg ønſke: „Snart igjen du komme!“
Det var jo Ophør i din Lykkes Vaar.
Dens Sommer er min Lykkes Efteraar.
Saaledes alle Ønſker vorde tomme!

Vinter-Situationer.

I.

Naar jeg om Morgenen med friſk Forhaabning
Betræder dig, min ſtille Dagligſtue,
Da herſker om mig ſelſom Dæmringlysning.
Thi alle Ruders frosne Glaschryſtaller
Er' tæt belagt' med Billeder og Blomſter,
Der Nattens Drømme liig, i planløs Orden
Indlulle Sjælen i en ſød Forvirring.
Længſt har jeg kjendt hiin ſmukke Skrift paa Ruden;
Thi alt ſom Dreng jeg ſaae, hvor Palmen bøied'
Sig om Convallerne, mens rundt paa Glasſet
Selſomme Træk ſprang ud i Hieroglypher.
Thi maa jeg blive inderſt vel tilmode,
Og gamle, længſt forglemte Drømme bryde
Fornyet frem fra Rudens Vinterlandſkab,
Som Vaarens Blomſter ſkyde gjennem Sneen.

Dog, rig paa Trøſt for dig, er ſelv jeg arm:
Den Taareſtrøm, hos dig jeg vilde hemme,
Uſtandſet rinder i min egen Barm;
Thi Hjertet kan ei Taarens Udſpring glemme.
Hvad ſkal jeg ønſke? See de tunge Kaar!
Ei tør jeg ønſke: „Snart igjen du komme!“
Det var jo Ophør i din Lykkes Vaar.
Dens Sommer er min Lykkes Efteraar.
Saaledes alle Ønſker vorde tomme!

Vinter-Situationer.

I.

Naar jeg om Morgenen med friſk Forhaabning
Betræder dig, min ſtille Dagligſtue,
Da herſker om mig ſelſom Dæmringlysning.
Thi alle Ruders frosne Glaschryſtaller
Er' tæt belagt' med Billeder og Blomſter,
Der Nattens Drømme liig, i planløs Orden
Indlulle Sjælen i en ſød Forvirring.
Længſt har jeg kjendt hiin ſmukke Skrift paa Ruden;
Thi alt ſom Dreng jeg ſaae, hvor Palmen bøied'
Sig om Convallerne, mens rundt paa Glasſet
Selſomme Træk ſprang ud i Hieroglypher.
Thi maa jeg blive inderſt vel tilmode,
Og gamle, længſt forglemte Drømme bryde
Fornyet frem fra Rudens Vinterlandſkab,
Som Vaarens Blomſter ſkyde gjennem Sneen.

Men efterhaanden, ſom jeg længer ſtirred'
Paa Trækket af dit Navn, min Sjæls Veninde,
Bemærked' jeg desværre ſnart, der ſkjultes
I Hændelſen en dybere Betydning.

Forgjæves, ak, forgjæves kun pulſerer
For dig med altfor ømme Slag mit Hjerte.
Forgjæves vil det, under Poeſiens
Azurblaa Himmel, ſkyde farverige
Og friſke Blomſterklynger, for at krandſe
Dit Hoveds dunkle Lok og dufte for dig.
Dit Smiil er iiskoldt, Blikket fra dit Øie,
Af Ligegyldigheden's Dæmon ſtyret,
Er koldt ſom Vinterſolen, og dets Straaler
Saa lidt ſom den kan varme og befrugte.
Og er det ſaa et Under, at mit Hjerte
Maa tabe ſig i Suk? at mine Digte,
Berørte af dit Smiils, Dit Øies Kulde,
Forgjæves længes efter Duft og Farve,
Liig Rudernes chryſtalliſeerte Blomſter —?

Men ſtille! værer tauſe, mine Digte!
Jeg nænner ei at krænke min Veninde.
Hun ſkal ei mærke mine Suk, men heller
Af deres farveløſe Blomſter krandſes.

III.

Mod mig og mod min Kjærlighed, Veninde,
Har, kan jeg friſtes til at troe, Naturen
Sig ſammenſvoret, ene for at gjække
Mit Haab og drive Spot med mine Klager.

Jeg gik i Sommer udenfor dit Kammer
Og vented' paa at ſee dig, min Tilbedte!
Men ak, af Urtepotter, Tulipaner
Og den urimelige Sværm af Blomſter
Var alle dine Vinduer bedækket.

Og nu i Vinter, da jeg atter kommer
Og venter paa at ſee dig, min Tilbedte,
Har Nattefroſten dækket dine Ruder
Med lutter Blomſter, ſkjaarne i Chryſtaller;
Og kun forgjæves venter jeg at ſee dig.

IV.

Forelſker Eder aldrig, kjære Venner,
Om Vinteren! Beſkytter Eders Hjerter
Mod Kjærlighed i Januar, December
Og Februar; den Tid er ikke gunſtig.

Men vælger Vaaren og den milde Sommer!
Da bryder Kjærligheden frem af Jorden
I tuſind Blomſter; Sommervinde ſpøge
Med Poppelpilens Blad, der zittrer under
De ſkjælmiſke Vindes Favntag, medens Lærken
Og Nattergalen, Kjærligheds Apoſtel,
Og Sommerfuglen, en befriet Pſyche,
Der nys har ſtjaalet ſig fra Amors Favntag,
Forkynde Menneſket i Chor, at Tiden
At dyrke Kjærlighedens Gud er kommen.
Da nægtes ingen Bønner; Solens Straale,
Der trænger ind i Pigens Hjertekammer,
Forjager med ſin Varme hendes Strenghed.
Og hvor man kommer, finder man et villigt
Og hurtigt Elſkovsbud, i Veſtenvinden,
I Blomſtens Duft, i Kildens ſagte Rislen,
I Maanens blege, ſværmeriſke Straaler,
Der alle hviſke ſødt om vore Smerter
Og bøie hendes Øre til vor Klage.

Men derimod det er en Ynk at være
Om Vinteren forelſket. Solen flygter,
Forfærdet over at Naturen ligger
Et ſneehvidt Liig; og Riim og Nattetaage
Og korte, mørke, kjedelige Dage
Bebude Froſtens ſtrenge Regimente.

Men Amor, har jeg mærket godt, er kuldſkjær
Og holder ſig om Vinteren til Stuen.
Og det er Knuden. Mellem fire Vægge,
Og ved Kaminens indelukte Varme,
Forſtyrret idelig af fæle Vidner,
Kan Amor aldrig ſpøge frit; han finder
— Fornemmelig i vore Tider — ingen
Tjenſtfærdig Aand, der lyder hans Commando
Og hjælper ham med Liſt og med Intriger.
En anden Sag om Sommeren: da flyve,
Som ovenfor er ſagt, de lune Vinde
Og undertiden hele Fugleſværme
Og intrigere ſom bekjendt for Amor.
Men nu — o hører blot hvad der er hændt mig!

Det var min Agt forleden at beſtorme
Min Elſkede paany med mine Bønner.
Kun var jeg høiſt forlegen, for at finde
Et Bud, til hvem jeg kunde trygt betroe mig.
Jeg vendte mig til Vinden; den var villig,
Og ilte, da jeg førſt med megen Møie
(For den var tunghør) fik den inſtrueret,
Med Suſen til min Elſkede, og banked'
Med en forfærdelig Allarm paa Døren.
Men Døre, Vinduer og hver en Aabning
Var lukket og tildeels behængt med Tæpper,

Men vælger Vaaren og den milde Sommer!
Da bryder Kjærligheden frem af Jorden
I tuſind Blomſter; Sommervinde ſpøge
Med Poppelpilens Blad, der zittrer under
De ſkjælniſke Vindes Favntag, medens Lærken
Og Nattergalen, Kjærligheds Apoſtel,
Og Sommerfuglen, en befriet Pſyche,
Der nys har ſtjaalet ſig fra Amors Favntag,
Forkynde Menneſket i Chor, at Tiden
At dyrke Kjærlighedens Gud er kommen.
Da nægtes ingen Bønner; Solens Straale,
Der trænger ind i Pigens Hjertekammer,
Forjager med ſin Varme hendes Strenghed.
Og hvor man kommer, finder man et villigt
Og hurtigt Elſkovsbud, i Veſtenvinden,
I Blomſtens Duft, i Kildens ſagte Rislen,
I Maanens blege, ſværmeriſke Straaler,
Der alle hviſke ſødt om vore Smerter
Og bøie hendes Øre til vor Klage.

Men derimod det er en Ynk at være
Om Vinteren forelſket. Solen flygter,
Forfærdet over at Naturen ligger
Et ſneehvidt Liig; og Riim og Nattetaage
Og korte, mørke, kjedelige Dage
Bebude Froſtens ſtrenge Regimente.

Da ſank et Blad af Sneen, ſom en Concha,
Hvori de hemmelige Ønſker ſkjultes,
Og hang ſig ved den Faures Purpurlæber.
Jeg dvælte henrykt ved et Syn ſom dette,
Og loe og græd ſom om jeg var forſtyrret.
Men høit jeg glædede mig ved min Snildhed,
Og jeg beſluttede beſtemt, at bruge
Herefter intet andet Bud end Sneen.
— Man finder det vel rimeligt, ifald jeg
Var høiſt begjærlig paa at faae at vide
Et Reſultat af Sneens Underholdning
Med min Venindes ſøde Purpurlæber.
O, hvo der var i dens Sted! hvo der hviilte
Saa ſlikeblødt, beruuſt af Foraarsvarmen,
Som hendes Aande ſender over Læben.

Men — min Taalmodighed blev ſat paa Prøve.
Jeg venteď godt en Time, venteď tvende,
Og venter end den Dag idag, at Sneen
Skal bringe mig et Svar fra min Veninde.
Troløſe Bud! Forræderiſke Tjener!
Det aner mig, du har forraadt din Herre.
Jeg frygter for, at Amor har beſeiret
Din Jis-Natur og overgiven ſmeddet
Dig Arme for min Elſkedes Triumphvogn.
Men, vogt dig, Daare! Viid, at naar du ſynker

Paa hendes hvide Bryſt, begjærlig klæber
Ved Kindernes Oval, og ſøger Hvile
Paa hendes ſilkebløde Bryn, da venter
Den visſe Død paa dig, da bli'er din Skjebne
At ſelmte hen i elſkovsſyge Taarer.

Saaledes har jeg, ſkjøndt forgjæves, ſukket
De lange Vinterdage og forſøgt paa
At bøie min Venindes Hjerte til mig.
Tilſidſt har en bedrøvelig Erfaring
Beſtemt mig til at give Tid og vente
Til Vaaren har beſeiret Vintrens Strenghed;
Saa finder vel min Kjærlighed en Talsmand,
Der bringer Bud og Hilſen til min Elſkte.

Men, hvis I ønſke, Venner, at erfare
Et haabløſt Hjertes endelige Skjebne,
Jeg beder Eder venligſt om at tøve
Til Vaaren kommer og den milde Sommer.

Hendes Øine.

I.

Jeg ſtod en Søndag Morgen
I Kirkens Gang, min Elſkte,
Og ſaae paa dig fordybet.
Da ſlog du op dit Øie.
Jeg veed ei, hvad du ſaae paa,
Jeg troer, paa Altertavlen,
Hvor Engleſkaren ſvæved'
Til Jorden ned med Palmer.
Som ſagt, jeg veed det ikke;
Paa dig jeg ſaae beſtandigt.
Dit Øie, ſom du opſlog,
Var mig en Altertavle,
Hvor en uſynlig Skare
Af Engle hilſte paa mig
Med Fredens Palmegrene.

Hvis jeg var Digter, ſang jeg
Beſtandigt om det Samme,
Om dine Øines Skjønhed,
Om dine Øines Klarhed,
Den Mildhed, der beſjæler
Dine Øines dunkle Dybder.

Som Solen — ſaadan ſang jeg,
Min Elſkte, var jeg Digter —
Som Solen, lys og herlig,
Gaaer op hver Morgen over
Den tauſe Jord, og giver
Dens Skjønhed Glands og Klarhed,
Og ſender varme Straaler
Og lader Marken blomſtre:
Saaledes dine Øine
Gaae op hver Morgen over
Dit Aaſyns tauſe Skjønhed,
Og ſende varme Straaler
Og lade ſødt om Munden
I Smiil din Læbe blomſtre.

Som Tvillingſtjernen — ſaadan
Jeg ſang, hvis jeg var Digter —
Som Caſtor og ſom Pollux
Sig under Havsnød viſe

Med tvende klare Flammer,
Og lyſe gjennem Natten
For Skibets bange Mandſkab,
Saaledes, o min Elſkte!
Naar Verden gaaer imod mig,
Mig trøſte dine Øine.
Som Natten er' de dunkle,
Og underfuldt de lyſe
Med tvende klare Flammer.

II.

Modſatte Kræfter ſeer jeg i dit Øie,
Bragt' af din Genius i ſkjøn Forening.
Jeg Sagtmod ſeer et heftigt Sind at bøie,
Og Mildhed ſtride med den ſtrenge Mening.

Med Natten i dit Øie Dagen kjæmper.
Som Natten dunkelt lyſer det ſom Dagen.
Den Brand, det tænder, ſelv det atter dæmper,
Og trøſter Den, der blev ved det bedragen.

Søvnløshed.

Som en Pusling ſvøbt og vugget,
Vaaged' jeg forgrædt de lange
Nætter under Vuggeſange,
Men fik aldrig Øiet lukket.
Skjøndt min hulde
Moder, ſom jeg nu maa ſavne,
Kaldte mig med ſøde Navne,
Englebarn og Sukkerlulle,
Klapped' mig med bløde Hænder,
Nynned' for mig, mens hun vugged',
Fik jeg intet Øie lukket —
Ak, jeg havde ondt for Tænder.

Siden, da jeg gik forſigtigt
Med en Faldhat om mit Hoved,
Og endnu ei talte rigtigt,
Fik jeg og kun ſjelden ſovet.

Skjøndt min ældſte
Søſter ſad hos mig i Stuen
Og fortalte mig om Fruen,
Hvem en Dværg fra Dragen frelſte;
Og endſkjøndt min Søſter loved'
Mig en anden
Smuk Hiſtorie om Drengen,
Der blev bidt af Klapperſlangen,
Fik jeg dog ſnart aldrig ſovet;
Thi jeg ſyntes, Busſemanden
Stod ved Sengen
Eller rokkede paa Gangen.

Og ſom Dreng omtrent paa otte
Aar jeg maatte
Bytte Hjemmets bløde Stole
Med kjedſommelige Bænke
I en triſt og ſøvnig Skole;
Men paa Søvn var ei at tænke.
Vor Præceptor, han, den ſtrenge,
Skrækken for de viltre Drenge,
Han forſtod at holde vaagen
Mig ved Tavlen og ved Bogen.
Selv om Natten var hans Billed
For mit vaagne Øie ſtillet.

Og ſom Yngling, i de ſkjønne,
Lykkelige Foraarsdage,
Snart jeg ſværmed' i det Grønne,
Og udgjød om Natten ſilde
For de ſtille
Stjerner mine Længslers Klage;
Snart jeg ſvired' med de vilde
Kammerater ved et Gilde.
Alt blev vovet,
Intet vundet, ſjelden ſovet.
Bacchanalet
Endtes førſt med Hanegalet.

Ak, og ſiden — naar du vidſte,
Min tilbedede Veninde!
Du, hvem Skjebnen lod mig finde
Kun for atter dig at miſte —
Naar du vidſte,
Hvor jeg tidt beklemt, urolig
Vandret har foran din Bolig.
Nattevinden
Viftede min Graad fra Kinden.
Sneen kjølte
Med de brede,
Hvide Duun mit Anſigts Hede.

Snart det ſyntes, ſom den følte
Hvad jeg leed: den ſmelted' ſtille
Paa min Kind i Taarer milde.
Ak, og mens mit tunge Hoved
Lagde Planer, jeg forkaſted',
Undergangen mod mig haſted',
Og jeg fik ſnart aldrig ſovet.

— Nu er Alt forbi! Det vilde
Liv er veget for et ſtille.
Sviregaſten
Er forſvundet med Phantaſten.
Jeg har aldrig ondt for Tænder,
Er for Busſemænd ei bange,
Driver aldrig under Sange
Tiden bort med muntre Venner.
Vinternatten ſeer mig ikke
Gaae mechaniſk og urolig
Udenfor min Elſktes Bolig.
Ak, jeg veed, hun boer der ikke!

Ikkun een Erindring end,
En fra hine Smertens Dage
Dukker ſtundom op igjen,
Ængſter mig ſom før, og røver
Mig den Ro, jeg haardt behøver.

Sommetider,
Netop, naar jeg mindre lider,
Ganſke ſilde,
Naar jeg ſidder hjemme ſtille,
Er det mig, ſom Luften klinger,
Som dens Vinger,
Viftende ſaa ſagte, bringer
Mig en Klang af hendes Stemme.

Alting kan jeg, Alting glemme,
Hendes unge
Skabning, rank ſom Poplens Pile,
Hendes Ord, der ellers hvile
Paa mit Hjerte centnertunge,
Hendes ſtille
Dunkle Øie, hendes milde
Englemine kan jeg glemme —
Nei, men aldrig hendes Stemme!

— Men forreſten har, ſom ſagt,
Ældre Minder, ældre Smerte
Ikke længer nogen Magt
Over mit bedragne Hjerte.

Hvad endnu jeg haaber paa,
Er ſaa lidt, at det kan hænde,
Mine Dage ville gaae
Uforſtyrrede til Ende.
Jeg har Intet meer at vove,
Har omſider lært at ſkikke
Mig i Skjebnen — ak, men ſove,
Sove, ſove kan jeg ikke!

Frugthandleren.

Han ſad hver Dag paa den ſamme Plet,
Og ſolgte ſin Frugt.
Paa Hovedet bar han en Jæger-Kaſkjet,
Lidt gammel og brugt.
Hans grønne Kjole var temmelig ſlidt,
Men ſnorebeſat.
— Der var noget eget, forunderlig blidt
Ved den hele Krabat.

Han talte tidt om ſin Ungdoms Vaar,
Og ſmilte tilfreds.
Da tjente han paa en adelig Gaard
I Sjælland etſteds.
Med Riflen paa Nakken, med Hund og med Heſt
Han ſtreifed' paa Jagt;
Opſporede Vildtet i Hagel og Blæſt,
Og i Buſkene ſtrakt.

Men falmet var Lokkernes friſke Løv,
Og Armen var ſvag;
Og Riffelen hang, bedækt af Støv,
Paa den eenſomme Knag.
Den adelig Herre forlængſt var død,
Og Stammen var ſlukt;
Og Skytten fortjente det daglige Brød
Ved at falbyde Frugt.

— Jeg ſtod en Morgen, mens ud jeg ſaae
I den grysende Dag,
Og hørte de ſuſende Storme ſlaae
Det rystede Tag.
Langs med Kanalen var Gaden tom;
Jeg øinede Faa,
Der trækkende Veiret beſværligt kom
Og tidt maatte ſtaae.

Vandhoſen hang fra Himmelen alt
Som en kulſort Sky,
Mens enkelte, tiuende Draaber faldt
Saa tunge ſom Bly.
Men Stormen ſtemte ſin Ryg mod den,
Og hvirvlede ſtærk
Skypompen ud over Byen igjen —
Et Øieblikś Værk.

Tungſindig længtes min Sjæl mod Syd;
Det iisned' i mig
Ved Veirhanens kjedelig knagende Lyd
Og Vindenes Skrig.
De evige Slag af Luge og Port,
Som Vinden ſlog i,
Tog endelig reent fra Grunden bort
Min Philoſophie.

Da faldt min ledige Tankes Flugt
Paa Skytten tilſidſt,
Der pleied' daglig at falbyde Frugt
Ved Steenpillen hiſt.
Hvor lider han vel, det ydmyge Kræ
Han vover viſt ei
At gaae i Blæſt med de ſtive Knæ
Den vanlige Vei.

Jeg ſaae, ved Stranden var Stenen tom,
Hans daglige Hjem.
Men hiſt om Hjørnet den Gamle kom
Og ſlæbte ſig frem.
Mens Vinden greb i hans graanende Lok
Og ſtandſed' hans Fod,
Han ſtøtted' ſig paa ſin knortede Stok
Og ſtemte imod.

Han bar en Kurv og et Bord og gik
Til Steenpillen hen,
Og reiſte ſin portative Boutik,
Og puſted' igjen.
Men, da han var færdig vel med Alt
Og ſatte ſig ned,
Da ſuſte Vinden — og Bordet faldt
Og Frugterne med.

Han løb, han haſted' med uſikker Fod
Og ſamled' dem ind.
Men Alderen ſtritter kun ſlet imod
Den ſuſende Vind.
Dog var den gamle Krabat ei ſeen;
Han ſkyndte ſig godt,
Indtil en eneſte Gravenſteen
Manquerede blot.

Ved Slæbeſtedet, ved Skraaningens Rand,
Den yderligt laae.
Med Skum og Haſt det ſkvulpende Vand
Slog op derpaa.
Jeg ſaae med Skræk, at han gik derned;
— Han ſtandſede træt;
Mens Vinden ſuſte, han holdt ſig ved
Et ſvaiende Brædt.

Han bøied' ſig nedad — der feilede lidt —
Han var den ſaa nær!
Da ſvimled' det for hans Syn med Eet
Og han tabte ſit Veir.
Men da han greb efter Æblet endda,
Han ſyntes confūs,
Der laae et andet et Skridt derfra,
Og han ſvimled' paany.

I Angſt han ſnapped' det ſvaiende Brædt
Og holdt ſig ſaa faſt;
Men Vinden vriſted' hans Haand fra det
Ved et eneſte Kaſt.
Han var en gammel, ſkrøbelig Mand;
Med blegnende Kind
Han gled og ſank i den dybe Strand
For den ſuſende Vind.

— Man traf ham op, men foruden Liv;
Han laae ved min Dør,
Lidt mere bleg og lidt mere ſtiv,
Men ellers ſom før.
Den Arme! Jeg ſynes at ſee ſaa tidt
Den ædle Profil,
Hans Anſigt, endnu ſaa forunderlig blidt,
Og det døende Smiil!

Scene fra Øſterlandet.

Hun.

Hvor længe ſkal jeg vente?
Som Liljen, ſkjult i Ørken,
Til hvem ei Regnen kommer
Med Himlens Elſkovs-Taare,
Saaledes jeg forſmægter.
Og ſom en eenſom Perle
Paa Havets Dyb, jeg ligger
Og ſtirrer gjennem Bølgen
Mod Solens hede Straaler,
Der aldrig ſig formæle
Med dette hede Hjerte.
Hvor længe ſkal jeg vente?

Gazellen lig, den muntre,
Der paa den fede Græsgang
Af Overmod ſig boltred',
Men nu forgjæves ſtønner,
Og ſøger ſkjulte Kilder,
Og ſynker ned af Mathed,
Saaledes jeg forſmægter.
Ak, jeg maa evigt vente,
Og haaber kun forgjæves!

Jeg vil ei længer læſe,
O Hafiz, dine Digte.
Thi ene du har lært mig
At kjende hvad jeg attraaer.
De varme Sommernætter
Jeg roligt ſov paa Leiet,
Og drømte om Balſoras
Og om Damaſkus Skatte.
Men nu er Natten ſøvnløs,
Uroligt er mit Hjerte,
Mit Øie fuldt af Taarer,
Og mine Kinder brænde.
O Hafiz, dine Digte
Er Skyld i mine Taarer
Og i mit Hjertes Uro.

Han.

Min uberørte Lilje!
Min yndige Gazelle,
Der løber ſky paa Engen
Og flygter, naar jeg kommer.
Siig, er dit Hjerte ſmeltet
Som Bjergets Snee mod Vaaren,
Naar Solen den berører?
Din Attraaes Perlemysling
Er den i Stilhed aabnet?
Og dine unge Bryſter,
De fyldige Granater,
Vil deres modne Kjærner,
De elſkovshede Tanker,
Af Kjærnehuſet flygte?
Og true de at ſprænge
Den ſkjønne Sommerbolig?
— O flygt nu ikke for mig!
Jeg hørte dine Klager,
Jeg kjender dine Længsler —
Saa hør nu mine Bønner!
Jaften imod Midnat,
Naar Mørket ſlaaer en Kappe
Om dine ſpæde Lemmer,
Og kun de ſtille Stjerner
Dig lønligt viſe Veien,

Gazellen lig, den muntre,
Der paa den fede Græsgang
Af Overmod ſig boltred',
Men nu forgjæves ſtønner,
Og ſøger ſkjulte Kilder,
Og ſynker ned af Mathed,
Saaledes jeg forſmægter.
Ak, jeg maa evigt vente,
Og haaber kun forgjæves!

Jeg vil ei længer læſe,
O Hafiz, dine Digte.
Thi ene du har lært mig
At kjende hvad jeg attraaer.
De varme Sommernætter
Jeg roligt ſov paa Leiet,
Og drømte om Balſoras
Og om Damaſkus Skatte.
Men nu er Natten ſøvnløs,
Uroligt er mit Hjerte,
Mit Øie fuldt af Taarer,
Og mine Kinder brænde.
O Hafiz, dine Digte
Er Skyld i mine Taarer
Og i mit Hjertes Uro.

Han.

Min uberørte Lilje!
Min yndige Gazelle,
Der løber ſky paa Engen
Og flygter, naar jeg kommer.
Siig, er dit Hjerte ſmeltet
Som Bjergets Snee imod Vaaren,
Naar Solen den berører?
Din Attraaes Perlemusling
Er den i Stilhed aabnet?
Og dine unge Bryſter,
De fyldige Granater,
Vil deres modne Kjærner,
De elſkovshede Tanker,
Af Kjærnehuſet flygte?
Og true de at ſprænge
Den ſkjønne Sommerbolig?
— O flygt nu ikke for mig!
Jeg hørte dine Klager,
Jeg kjender dine Længsler —
Saa hør nu mine Bønner!
Iaften imod Midnat,
Naar Mørket ſlaaer en Kappe
Om dine ſpæde Lemmer,
Og kun de ſtille Stjerner
Dig lønligt viſe Veien,

Da gaae til mine Telte!
— O, ſlaae ei ned dit Øie!
Ryſt ikke med dit Hoved,
Min yndige Gazelle!
Om Munden, mens du ſmiler,
Jeg tydeligt kan læſe
Det lille Digt af Hafiz,
Jeg ſang for dig iforgaars.
Paa dine Læber ſeer jeg
Med ganſke fine Skrifttegn:
Iaften imod Midnat,
Naar kun de ſtille Stjerner
Dig viſe Veien lønligt,
Da hyller du i Mørket
De ſpæde Jomfrulemmer
Og gaaer til mine Telte.

Barmekidernes Undergang.

(De følgende Digte ere efter perſiſke Digtere, og ſkrevne til Erindring om Harun Arreſchyds Vezir, Barmekiden Dſchaffer (i Gallands Overſættelſe af Tuſind og een Nat, efter franſk Skrivemaade, Giaffer) og hans Slægt, blandt Andre hans Broder Faſl, der faldt i Unaade hos Fyrſten og bleve enten henrettede eller jagne i Landflygtighed).

I.

Fra den Tid de høie Barmekider
Sank for Døden og et bittert Had,
Seer man aldrig, at en Vandrer ſkrider
Over Veien tillidsfuld og glad.
Ingen hilſer dig, o Morgenrøde!
Aftenſtjernen ſukker i ſit Øde.

II.

Den ſkjønne Verden ſelv var eders Brud,
Og vil i Suk og Graad ſin Klage ſænke.
Thi dengang eders Øines Lys gik ud,
Sad den forladt og fattig ſom en Enke.

III.

Udhviler eder, ſtønnende Kameler!
Og hold dig hjemme kun, min ſlinke Driver!
Med Føie kan jeg ſige til mit Laſtdyr:
Frygt ikke meer den lange Nattevandring,
Der gjennem hede Sandørk gaaer beſværlig.
Med Føie kan jeg tale ſaa til Døden:
Nu har du røvet os den ſidſte Ædling;
Thi ak, den ædle Dſchaffer er dit Bytte!
Udhviil dig nu, o Gavmildhed! thi længe
Du hvile kan, da Faſl er vandret heden.
Men I, o Dagens Plager! kommer alle
Og gjæſter os, og med fornyet Styrke!
Nu er det Alt forbi! Thi Barmekiden
Er falden i en høiſt ynkværdig Færd.
Han ſelv er død; hans vidtberømte Sværd
Er ſønderbrudt og knuuſt af Haſchemiden.

Et Digt af Hafiz.

Din Magt, o Kjærlighed, er ſtærk,
Og Smerten ſød, hvormed du truer.
Men jeg forhøier Lykkens Værk
Ved Saften af de modne Druer.

Betragt ſom reen Gevinſt den Dag,
Hvis Straaler under Glæder ſtige.
Ei er det Philoſophens Sag,
Om Glæden maa for Smerten vige.

Thi hvad der knytter Livet faſt
Er meer end een blandt ſkjøre Traade.
At klage, ligner en Hansqvaſt.
Vær munter! Hvad kan Klagen baade?

Fra ſamme ſøde Kilde var
Min Viin, min Kjærlighed udſprungen.
Bør jeg nu dadles, at jeg har
Min Lidenſkab ſaa ſlet betvungen?

En Eremit ved Kildens Vand,
En Digter ſig ved Vinen qvæger;
Og Hafiz tyer, ſaa tidt han kan,
Til Skjemt og Sang og til ſit Bæger.

En Begjæring.

Hvis jeg, der er dig ubekjendt, tør vente,
At du med Gunſt vil lytte til min Bøn,
Saa hør hvad jeg dig beder om i Løn,
Og lad mig det fra dine Læber hente.

Hvad jeg vil bede om, kan ei beſkrives,
I Ord og Skrifttegn ei dets Væſen fattes.
Det er et Intet, hvis det lidet ſkattes.
Det er en Himmel, hvis det nu mig gives.

Hvad jeg vil bede om, du ødſel ſkjænker
Til hvert et Barn, der vugges paa dit Skjød,
Og mens paa det Velſignelſen du ſænker,
Det aner ei den Lykke, ſom det nød.

Hvad jeg vil bede om, for dig er ringe,
Du har et Forraad deraf uden Grændſe.
Men mig kan det Lykſaligheder bringe.
Forund mig da hvad ei du ſynes ændſe!

Hvad Romeo, hiint førſte Mødes Stund
Beruſet hviſked' ind i Julies Øre,
Hvad hun ham tilſtod med undſeelig Mund,
Det beder jeg dig om — o, lad dig røre!

Den ſamme Magt, der tvang hans unge Hu,
Hen til din Skjønhed villieløs mig førte.
O, var jeg Romeo, ſom Julie du!
Og hvis ſom Julie du mildt mig hørte!

En Drøm.

Jeg vented' igaar, jeg gik ei ud,
Jeg ſørged' mig faſt tildøde.
Inat mig trøſted' Drømmenes Gud,
Og bragte dit Billed, du Søde!

Som Venus ſteg af Bølgernes Grav
Blandt Skummet om Brændingens Stene,
Saa ſteg du nøgen af Drømmenes Hav,
Lig Venus Anádyomene.

Een Haand du bøied' om Bryſterne løſt,
Af Blu, ſom det ſømmer en Qvinde;
Den anden ſænkte du ned gratiøſt —
Lig Statuen af min Gudinde.*)

---

*) Statuen af den mediceiſke Venus, hvortil der i dette Digt alluderes.

Selſkabs-Sang.

Mel. Vil du være ſtærk og fri.

Naar det glædeſvangre Bryſt
Af ſin Byrde tynges,
Da er Digteren vor Trøſt,
Da maa Glæden ſynges.
Der, hvor Talen er for trang,
Og hvor Ordet tier,
Former Læben ſig til Sang,
Ord til Melodier.

Men til Sangen maa der Viin;
Ellers falſk der ſynges.
Ja, ved Druen, ſtærk og fiin,
Stemmens Magt forynges.
Selv en Platon taler tungt,
Naar han ei har drukket;
Men hans Øie bluſſer ungt,
Naar hans Tørſt er ſlukket.

Tager Glasſet, at I kan
Glædens Guddom dyrke.
Hjertet er et frugtbart Land,
Men det haver Tørke.
Først naar Viin, lig falden Regn,
Gjennem Hjertet bryder,
Glæden under Friheds Hegn
Modne Frugter ſkyder.

See, hvor Vinen perler klar!
Hæver Glasſet Alle!
Hvis ei Alle ſkjænket har,
Lad da Proppen knalde!
Her, hvor Munterhed ſom Gjæſt
Midt iblandt os leires,
Skal med Viin og Sang vor Feſt
Vies ind og feires!

Antike Billeder.

(Fragment.)

I.

Førſt man øined' en rummelig Havn. De ſøgrønne Bølger
Skyllede langſomt op med Skvulp mod Dæmningens Bolværk.
Udenfor ſtrakte ſig vidt, ſom en bred, uendelig Flade,
Havet, rødmende mildt i Solens ſynkende Straaler,
Letbevæget endnu, med enkelte, toppede Bølger.
Foran var gjort med Kunſt af ſneehvidt kalkede Muurſteen
Kneiſende høit et Kaſtel, der beſkjærmede Havnen mod Voldsmænd.
Ovenpaa ſtod med ſpeidende Blik den trofaſte Vogter,

Der, naar Natten faldt paa, med klingende Stemme forkyndte,
Hvergang hiſt i den ſtummende Sø han øined' et Fartøi.

Men ved Indløbet nær, og holdt af det mægtige Anker,
Laae et ſeilfærdigt Skib, tiltaklet og opfyldt af Søfolk.
Naar den ukyndige Mand den gjærende Brimmel betragted',
Sikkert han førſt maatte troe, der herſked' en evig Forvirring.
Dækket var fuldt af indviklede Toug, ſom Matroſerne traf i;
Hiſt man heiſte med Hviin en Maſt, og udſpendte Seilet;
Andre klavred' derop og faſtbandt Flaget ved Stangen.
Langs med Rællingen løb med Iil den geſkjæftige Skibskok,
Bærende vaerſomt paa den liſligt dampende Gryde.
Hvergang han traf paa en Mand af Byrd og agtet i Raadet,

Antike Billeder.

(Fragment.)

I.

Førſt man øined' en rummelig Havn. De ſøgrønne Bølger
Skyllede langſomt op med Skvulp mod Dæmningens Bolværk.
Udenfor ſtrakte ſig vidt, ſom en bred, uendelig Flade,
Havet, rødmende mildt i Solens ſynkende Straaler,
Letbevæget endnu, med enkelte, toppede Bølger.
Foran var gjort med Kunſt af ſneehvidt kalkede Muurſteen
Kneiſende høit et Kaſtel, der beſkjærmede Havnen mod Voldsmænd.
Ovenpaa ſtod med ſpeidende Blik den trofaſte Vogter,

Der, naar Natten faldt paa, med klingende Stemme forkyndte,
Hvergang hiſt i den ſkummende Sø han øined' et Fartøi.

Men ved Indløbet nær, og holdt af det mægtige Anker,
Laae et ſeilfærdigt Skib, tiltaklet og opfyldt af Søfolk.
Naar den ukyndige Mand den gjærende Vrimmel betragted',
Sikkert han førſt maatte troe, der herſked' en evig Forvirring.
Dækket var fuldt af indviklede Toug, ſom Matroſerne trak i;
Hiſt man heiſte med Hviin en Maſt, og udſpendte Seilet;
Andre klavred' derop og faſtbandt Flaget ved Stangen.
Langs med Rællingen løb med Iil den geſkjæftige Skibskok,
Bærende vaerſomt paa den liſtigt dampende Gryde.
Hvergang han traf paa en Mand af Byrd og agtet i Raadet,

Sagde han til ham med høflige Buk: „O, vogt eder, Herre!“
Men naar han traf paa en ringe Matros, der lidet var anſeet,
Bandede han og ſkreg: „Hallunk! har du Øien i Hov'det?“
— Saaledes maatte man troe, der herſked' en evig Forvirring.

Men iblandt Brimmelen ſtod paa Dækket Fartøiets Fører,
Skuende med det rolige Blik paa Matroſernes Gjerning.
Ei blev der haelt et Toug undtagen det var med hans Villie.
Raabte han til ſit Mandſkab høit, da lyſtred' ham Alle;
Thi de vidſte det vel, han var deres Anker i Nøden.

Da nu Alt var parat, og Vinden, lovende Medbør,
Fyldte de bovnende Seil, da bad med oprakte Hænder
Skibets Fører en Bøn til hver af de mægtige Guder.

„Zeus, altſtyrende Gud!“ — ſaa bad han — „ſkjænk os din Biſtand!
Aeolus! ſend os den gunſtige Vind og vogt os for Storme!
Havets Betvinger, Poſeidon, hør! Naar Skibet henglider,
Byd da de ſkumhvide Bølger Ro med din vældige Trefork!“
Derpaa han anraabte Guderne hver; den ſmilende Cypris
Bad han om Trøſt, naar de kom til de fremmede, blomſtrende Piger.

Nu blev Ankeret trukket fra Bund ved det knagende Gangſpil.
Snart tog Vinden i Seilene fat; og da Skibet ei holdtes,
Skjød det bruſende frem under gjentaget Hurra fra Stranden.

II.

Midt paa en oprørt Sø, ved Midnats Maanebelysning,
Saaes hiint Skib paa Veien til Lesbos drives af Stormen.

Ulykkeſpaaende Skyer jog med Haſt over Himlen,
Afbrudt ſkjulende Maanens Lys; og heftige Vindſtød
Syntes at udhule Havets Dyb og opſluge Skibet.
Alt var den herlige Fokmaſt tabt; de ſukkende Planker
Gav' alt efter for Bølgernes Magt, og Vandene ſtrømmed',
Skjøndt de pumpedes ud, paany ad gabende Sprækker.
Skibets Mandſkab, haardføre Folk og Alle forſøgte,
Stirred' med haabløſe Blik; thi Døden ſaae de for Øine.
Men under Vindenes Hviin, bedækt af drivende Vandſkyl,
Stod med rolige Blik og frygtløs Fartøiets Fører.
Ei blev der haelt et Toug undtagen det var med hans Villie.
Høit gjennem Stormen lød hans Røſt, og Alle ham lyſtred';
Thi de vidſte det vel, han var deres Anker i Nøden.

Saaledes opholdt een Mands Mod de ængſtede Søfolks
Døende Haab, og een Mand blev en Frelſer for Alle.

III.

Atter en rummelig Havn, med talrige Maſter og opfyldt
Af en urolig gjærende Sværm af Søfolk og Kjøbmænd,
Viſte ſig for det undrende Blik; det var Havnen ved Lesbos.
Fartøiet, ſluppet fra Stormens Magt, laae tæt op til Bryggen.
Dækket var reent og blankt, i Høitidsklæder dets Mandſkab.
Jublende høit et Hurra lød; thi Alle ſig ſkyndte
Hen til Rhederens Huus, den mægtigſte Mand paa Lesbos.
Han, der vel maatte glæde ſig ved, at hans koſtbare Ladning
Mod Forventning var frelſt, dem indbudt havde til Gilde.

Derhen ſkyndte ſig nu med et Raab de lyſtige Søfolk.

Stedet, hvor Gildet blev holdt, en ſneehvid ſkinnende Bygning,
Skuende vidt over Havet ud med Marmor-Arcader,
Saae man, bygget med herlig Kunſt, i Nærhed af Havnen.
Høit den laae paa en Skrænt, og rundtom ſtrakte ſig Marker,
Træer med Blomſter og Frugt, og Viinløvranker paa Skrænten.

IV.

Havnen og Huſet igjen forſvandt, og udbredt for Øiet
Viſte ſig nu den prægtige Sal, hvor Feſten blev feiret,
Høi og lys; dens hvælvede Loft blev baaret af Søiler.
Bordene, ſmykkede rigt med Kar af Guld og Kryſtaller,
Langs mellem Søilerne ſtod, og glimred' i Solens Belysning.

Over dem hang en Krands af duftende Roſer, ſom Tegn paa,
Feſten var viet Semeles Søn, den gavmilde Viingud.

Men, da Gjæſterne kom, ſaavel fra Skibet ſom Byen,
Modtog Rhederen venligt Hver ved Feſtſalens Indgang.
Senere førte han ind ſin Viv, en blomſtrende Qvinde,
Rank ſom et Rør; hun kom, ledſaget af talrige Terner.
Hende til Huſtru fik den mægtige Rheder paa Samos
Forrige Høſt, da Cypria lod hans Skib gaae paa Grund ved
Dens nordlige Kyſt; for ham det heldigſte Skibbrud.
Nær ved Feſtſalens Indgang ſtod, med bøiede Rygge,
Ydmygt en talrig Flok af Skibets ældſte Matroſer.
Aarene havde dem uſkikket gjort til Slid og Strabadſer;

Men i et Skibsraad agted' man høit deres Aar og Erfaring.
Diſſe ved Fløidøren ſtod og talede tyſt med hverandre,
Aldrende Græshopper lig, der qviddre med ruſtede Stemmer.
Men da Rhederens Huſtru kom, den rankvoxne Qvinde,
Mumlede de med beundrende Blik: „En ypperlig Reisning!“

Nu gik Rhederen om blandt Gjæſterne, talende til dem
Mangt opmuntrende Ord. Men rigtklædte Tjenere bød dem
Hver et Velkomſtbæger med Viin. Hans blomſtrende Huſtru
Atter begav ſig bort. Derefter ſkyndte ſig Alle
Hen til Bordet, og ſatte ſig der, hvor Plads var ham anviiſt.

Høit ved Bordenden ſad en anſeet Ædling fra Byen,
Ved det heldige Lodkaſt valgt til Gildets Beſtyrer.

Om hans lokkede Hoved hang en duftende Krands af
Viinløvblade, beſat med Klaſer af rødmende Druer.
Ei var en ſkjønnere Mand at ſee; de brændende Øine
Slog han i Kredſen omkring, og paabød Taushed med Sceptret.
Næſt ved ham, paa en lavere Stol, ſad Madens Fordeler,
Han, der utrættelig gav til Gjæſterne, hvad de forlangte.
Saare behændig Stykker han ſkjar af et uhyre Vildſviin,
Som paa Bordet dampende ſtod. Selv ſpiſte han Intet;
Thi han tænkte med Omhu kun paa de ventende Gjæſter.
Nærved iilte fra Mand til Mand den lyſtige Mundſkjænk,
Bærende paa ſin Arm et ſtort og rummeligt Viinkar,
Fyldt til Randen med koſtbar Viin. Fra Karret han heldte
Vinen forſigtigt ned i kunſtigſkjaarne Pokaler.

Hvergang Karret var tømt, han hurtig kom med et andet,
Fyldte paany den tomme Pokal. Men aldrig han hvilte;
Thi de larmende Gjæſter ei holdt op med at drikke.
  — Langs med Væggene ſtod en Flok af yndige Piger,
Hylled' i ſneehvide Slør, med Roſer fletted' i Haaret.
Rundt om Livet den foldede Dragt blev holdt af et Bælte.
Men i Hænderne bar Enhver den klingende Lyra.
Herlig Vellyd lokked' de frem af Strengen med Plektret,
Medens de, ſtilt' i dobbelte Chor, lod Stemmerne ſtige.
Nogle Demeter beſang, den ſorgbetagne, der fordum
Ilte fra Land til Land for at ſøge ſin røvede Datter.
„Datter af Rhea! — de ſang — o tifold være du tilbedt!
Skjøndt du ſøgte med ængſtligt Blik ved den antændte Fakkel,

Kjendte man dog, hvor du kom, dit Spor, din hjælpende Guddom.
Jorden bugner af Arets Vægt, din Gave, Demeter!
Fredelig Flid og Kunſt forjog de glubende Rovdyr;
Byerne reiſtes af Hytternes Gruus med blinkende Taarne;
Men vi kjendte det ei, hvis du, o Moder, ei gav det!“
— Lifligt Andre beſang den herlige Gud Dionyſos.
„Søn af Semele! — de ſang — o tifold være du tilbedt!
Hiſt med Viinløv Rankerne groe paa den frugtbare Skræntning.
Snart de rødmende Druers Saft i Karrene preſſes,
Snart beredes en herlig Drik, din Gave, Semeleus!
Thi vi kjendte den ei, hvis du ei gav os din Biſtand.
Had og Avind vige for dig; din mægtige Guddom
River os hen til Fryd og gjør os til Gudernes Lige.

Dobbeltbaarne! ſaa hør vor Bøn! Lad Vinens Begeiſtring
Glæde de ſamlede Gjæſters Sind; vær os nær med din Guddom!"

Saaledes ſang det dobbelte Chor af de blomſtrende Piger.
Herligt i Salen gjenløb da de klangfulde Stemmer.
Men paa de jublende Gjæſters Bøn blev Sangen om Vinens
Giver ſjunget paany, og paany den hilſtes med Jubel.

Men fra Høitiden fjern, ei delende Vinens Begeiſtring,
Laae i det duftende Græs to Elſkende, ved et Jasmintræ
Og ved Cyprias Gunſt ſkilt ad fra de ſværmende Klynger.
Ned til dem fra Gjæſterne løb i Aftenens Stilhed
Sang og Latter og Raab; men de Salige mærked' det ikke.

Nyere Perioder.

(Efter 1830.)

Blandede Digte.

Første Samling.

Ouvertüre.

(Skrevet ſom Indlednings-Digt til „Anonym Nytaarsgave for 1832.")

Ved Aarets Ende træder atter frem
For Eders Kreds den ſmilende Camene,
Og bygger midt i Eders Hjem
Af Ord og Toner Digtekunſtens Scene.
Den kolde Luft, der ſtjal fra Træets Grene
Det friſke Løv, og Nordenvindens Harm,
Der ſtandſed' Bølgen med en mægtig Arm
Og ſtørkned' den til Iis, maa vige
For Sangen, for en letopkiltret Pige.
Hun byder: Luften aander atter varm,
Med friſke Farver visne Blade ſpille,
Og Fuglen ſynger atter, Bølger trille.

Hun vinker Eder. Følger hendes Fjed!
I denne ſtrenge Tid, da Undergangen
Gigantiſk preſſer ned
Det ypperligſte Liv, I glædes ved
Det Liv, det Held, der blomſtrer trygt i Sangen!

Forſkjelligt er det Stof,
En Digter vælger ſig ved Muſers Hof.
I muntre Sange ſynger Een om Vinen,
Der presſedes paa Skræntninger ved Rhinen.
I dybere, betydningsfulde
Accorder ſlaaer en Anden Cithren an
Om Moſkwas minderige Brand
Og om Geniets Kamp med Iis og Kulde.
Een ſynger Hakons Død og Guders Fald
Og Helges Fart til Saxlands Herſkerinde.
En anden høitbegavet Skjald
Forherliger et Fiſkerleies Minde.

Men Een, hvis Aand, contemplativ,
Dybſindig, reflecterende, tør vove
Ved Lyren at fortolke Sandheds Love,
Han vender ſig fra et bevæget Liv
Imod den mindre,
Ideens Verden i hans Indre.
Begrebet, løsnet fra Syſtemets Tvang,
Er Gjenſtand for hans Sang;
Og Reflexionen, ſom et Frø, en Kjerne,
Slaaer Rødder i hans drømmerige Hjerne,
Og ſkyder Green og Qviſte, Løv og Frugt,
Og af dens Blomſter flyder liflig Lugt.

— Alt efter Evne have vi forſøgt
At tækkes Eder, Digtekunſtens Venner!
Vi have ſværmet, phantaſeert og ſpøgt,
Og ſkildret Scener af et Liv, I kjender.
Vi have tænkſomt fæſtet Øiet paa
Den Kunſt, vi dyrke, for at fatte
Betydningen af Digtekunſtens Skatte,
Og dennes Væſen klarligt at forſtaae.

Hvis I vil troe vort Ord, da er det ei
Den ſtrenge Vinter, der idag regjerer.
Til Kilden midt i Skoven gaaer vor Vei,
Hvor Folket atter klyngeviis ſpadſerer.
Og vil I venligſt fæſte Lid til os,
Da ſkal I paa en deilig Høſtdag lande
Paa Øen Als, hvor Øſtreſaltets Vande
Med lunkne Bølger, Vinteren tiltrods,
Beſkylle rundt de græsbeklædte Strande.
Som Fremmede vil vi beſkedent ſee
I Fraſtand paa de ridderlige Lege,
Men nærved agte paa et ubemærkt maaſkee,
Idylliſk ſtille Liv, dets Vel og Vee,
Paa hvilket Muſerne med Griflen pege.

Men I, der ere Venner af vor Kunſt,
Betænker, at imens I ſidde ſtille,

Og Vinter-Taagerne fra Engen flye;
Dompappen fløiter ikke meer ved Laden;
Her er for varmt; mod Nord den ſøger Lye;
Men Svalen kommer ſkareviis til Staden.
Og Fugleſværmens Qvidder under Sky,
Og Gjøgens melancholſke Kuk paa Landet,
Og Vrimmelen af Fiſk, der flokkes under Vandet,
Forkynde, Vaaren gjæſter os paany.

Lykſaligt Nytaar! byder atter her
Med Foraars-Følelſernes milde Varme
Den glade Digter til Enhver,
Der finder Lindring i Naturens Arme.

Ja, det er Vaarens Nytaarsdag! See kun,
Hvor feſtligt, hvor høitideligt, hvor ſtille
Med Dæmring-Lysning Solens Straaler ſpille
Blandt Stammer af den nysudſprungne Lund!
Og Storken er fra fjerne Lande draget;
Han ønſker Bonden et lykſaligt Aar.
Og Svalen titter ind til Jer fra Taget;
Hvo veed? en Kjæreſte kanſkee han ſpaaer.
O, det er tydeligt og godt at mærke,
At det er en af Vaarens Nytaarsdage:
See, hvor de tynde, hvide Skyer flage!
Hør! Aaret blæſes ind fra Taarnet af en Lærke!

Og i det Tempel, Himlen hvælver over,
Dér bryder mildt i Fugletoner ud
Høimesſe-Pſalmer for Naturens Gud,
Og Blomſtens førſte Duft paa Marken Herren lover.
Og Spurvene, der hoppe mellem Halmen,
Og nippe Korn i Bondens Lade,
Og vrikke, ſee iveiret og er' glade,
Hvad vedder I, de qviddre med i Pſalmen.

En Digter, veed I, er Naturens Ven;
Hans Sjæl forener
I Billeder dens ſkjønne Phænomener;
Til deres Magt han giver heelt ſig hen.
Med *Sommeren* han ſværmer mellem Løvet,
Og Luften giver Gjenlyd af hans Sang;
Med *Efteraaret* ſukker han bedrøvet;
Om *Vintren*, ak, ham Tiden falder lang.
Mod *Vaaren* vaagner han ſom af en Dvale
Og tager Lyren ned, der urørt hang;
Til Melodie forvandler ſig hans Tale.
— Er det et Under da, hvis han beregner
Aarsſkiftet fra et Punct,
Naturen ſelv ſom Overgang betegner,
Hvori dens Liv, der hidtil aanded' tungt,
Fornyer ſig ſaa friſkt, ſaa ſmukt, ſaa ungt?

Og Vinter-Taagerne fra Engen ſkye;
Dompappen fløiter ikke meer ved Laden;
Her er for varmt; mod Nord den ſøger Lye;
Men Svalen kommer ſkareviis til Staden.
Og Fugleſværmens Qvidder under Sky,
Og Gjøgens melancholſke Kuk paa Landet,
Og Vrimmelen af Fiſk, der flokkes under Vandet,
Forkynde, Vaaren gjæſter os paany.

Lykſaligt Nytaar! byder atter her
Med Foraars-Følelſernes milde Varme
Den glade Digter til Enhver,
Der finder Lindring i Naturens Arme.

Ja, det er Vaarens Nytaarsdag! See kun,
Hvor feſtligt, hvor høitideligt, hvor ſtille
Med Dæmring-Lysning Solens Straaler ſpille
Blandt Stammer af den nysudſprungne Lund!
Og Storken er fra fjerne Lande draget;
Han ønſker Bonden et lykſaligt Aar.
Og Svalen titter ind til Jer fra Taget;
Hvo veed? en Kjæreſte kanſkee han ſpaaer.
O, det er tydeligt og godt at mærke,
At det er en af Vaarens Nytaarsdage:
See, hvor de tynde, hvide Skyer [illegible]
Hør! Aaret blæſes ind fra [illegible]

Og i det Tempel, Himlen hvælver over,
Dér bryder mildt i Fugletoner ud
Høimesſe-Pſalmer for Naturens Gud,
Og Blomſtens første Duft paa Marken Herren lover.
Og Spurvene, der hoppe mellem Halmen,
Og nippe Korn i Bondens Lade,
Og vrikke, ſee iveiret og er' glade,
Hvad vedder I, de qviddre med i Pſalmen.

En Digter, veed I, er Naturens Ven;
Hans Sjæl forener
I Billeder dens ſkjønne Phænomener;
Til deres Magt han giver heelt ſig hen.
Med Sommeren han ſværmer mellem Løvet,
Og Luften giver Gjenlyd af hans Sang;
Med Efteraaret ſukker han bedrøvet;
Om Vintren, ak, ham Tiden falder lang.
Mod Vaaren vaagner han ſom af en Dvale
Og tager Lyren ned, der urørt hang;
Til Melodie forvandler ſig hans Tale.
— Er det et Under da, hvis han beregner
Aarsſkiftet fra et Punct,
Naturen ſelv ſom Overgang betegner,
Hvori dens Liv, der hidtil aanded' tungt,
Fornyer ſig ſaa friſkt, ſaa ſmukt, ſaa ungt?

Hvis I ſom han, der henrykt hefter
Sit Øie paa dens nylig vundne Glands,
Et Øieblik vil regne Tiden efter
En ſaa poetiſk Almanak ſom hans:
Da haaber han, at I med Gunſt vil kjendes
Ved denne Nytaars-Skjænk, der Eder ſendes.
Med Tankens Alvor, med et muntert Spøg,
Med Lyrens Klager, med Novellens Minder
Aflægge Sangens Muſer et Beſøg
Hos Digtekunſtens Venner og Veninder.
Med Vaaren drage de til Eder ned
Fra Poeſiens varme Himmel
Og bringe Sangens milde Fred,
Dens glade Lyſt til Eders Arneſted;
Som hisſet Trækfugl-Skarens muntre Vrimmel
Fra Sydens Varme drager til vor Kyſt,
Og fløiter høit i Skoven og fortæller
Gud veed hvor mange deilige Noveller,
Mens Luften zittrer ved dens Røſt.

Spadſeretouren.

Aftenen er ſaa klar og ſmuk;
Nede ved Stranden friſk det lufter.
Hisſet en eenſom Fugl med Kluk
Synger ſig hvor Jasminen dufter.
Kom, min Couſine! der har din Ven
Lavet en Bænk under Blomſter og Grene.
Vil du ſom jeg, ſaa gaae vi derhen;
Jeg har et Ord at ſige dig ene.

Fiſkeren nede paſſer ſin Dont,
Spøler i Baaden og fløiter et Stykke,
Seer paa den rødlige, blaa Horizont;
Ikke ſkal han forſtyrre vor Lykke.
Vidſte du blot, hvor tidt han vil ſee
Over til Skyens hvidlige Strimer!
Uro de bringe paa Havet maaſkee,
Skaffe ham Fiſk i talrige Stimer.

Seer du? Han ſtøder fra Land, min Ven!
Ak, han har travlt, det kan ikke feile.
Bundgarnet trækker han ind igjen;
Langſomt begynder Baaden at ſeile.
Konen derovre, der tørrer et Garn,
Mærker os ikke, derpaa er jeg ſikker;
Mindre det ſmukke, blomſtrende Barn.
Nynnende ſidder hun bøiet og ſtrikker.

Græsſet er vaadt, her løber en Sti.
Giv mig din Haand, ſaa ſkal jeg dig føre.
— Tys! hvad er det? Der er Klammeri!
Det er et Selſkab — kom, lad os høre!
Bliv kun, Veninde! Vær ikke forknyt!
Her kan vi ſtaae og lytte bag Buſken.
Vognen er væltet! — naa, den ligger blødt!
Hør, hvor de klamres og ſkjænde paa Kudſken!

Skulde jeg ikke hjælpe dem der?
Vent et Minut, ſaa ſtiller jeg Trætten . . .
Nei, naar du frygter, bliver jeg her.
Tro mig, jeg ſkal ikke vige fra Pletten.
Vidſk ſom en Hund, men lydig og tam,
Agter jeg paa din urolige Mine;
Og i at føie dig er jeg et Lam.
Føi mig igjen, min ſøde Couſine!

Det var jo deiligt! Her er Muſik!
Fløite, Claveer og to Violiner.
Saae du den ſmækkre Dame, der gik
Pludſeligt bag de lange Gardiner?
See, med en Herre hun har en Pasſiar...
Ih, du min Gud! han kysſer jo Damen!
Det er beſtemt et hemmeligt Par.
Bare nu Præſten ſnart ſiger Amen!

Følg mig, Veninde! Her kan vi gaae
Nedad til Stranden bag Huſet deromme.
— Stille! jeg hører en Nattergal ſlaae...
Veed du, hvorfra dens Toner kan komme?
Ak, nu bemærker jeg førſt! Fra et Buurs
Gitter og ud i den ſmægtende, ſtille
Aftenluft toner den fri Naturs
Ømmeſte Lyrikers klagende Trille.

— Enten er Luften trykkende varm,
Eller mit Hjerte lider af Hede.
Kom, min Couſine! giv mig din Arm.
Naar vi gaae til, ſaa er vi dernede.
Seer du mit Lyſthuus? Op til en Lind
Duftende ſødt Jasminerne hælde.
Vil du ſom jeg, ſaa gaae vi derind.
Ak, jeg har tuſinde Ting at fortælle!

Philologen til ſin Elſkede.

„Hvorledes jeg, der har ſtudeert,
Og læſer i de mange, lærde Bøger,
Og Nat og Dag om lutter Viisdom ſøger,
Oprigtigt elſke kan en ſaa forkeert,
Kanſkee lidt ſmuk og god, men taasjet Pige,
Det vil du — ſagde mig igaar din Skjemt —
Engang for alle vide ret beſtemt."
— Velan, min Ven! jeg ſkal dig Grunden ſige.

Skjøndt ei din Tænkning binder
Særdeles ſtærkt en Aand,
Der tidligt alt blev ført ved Muſers Haand
Omkring blandt Latiens forklarte Minder,
Jeg hviler fro min Kind ved dine Kinder.
Og, hvis end ei din Tale
Kan hvad du føler klart i Udtryk male,

Jeg dog maa lytte taus, med Andagt næſten,
Naar du i ſød Forvirring ſtandſer i
En høiſt confùs Fortælling om Pipi*)
Og troer, jeg kan nok gjætte mig til Reſten.

Din Tale, lig en Sang, der falder let
I Ørene, ſkjøndt Texten ſelv er ſlet,
Er ſaa vidunderlig i Melodien,
At Den, der hører Talen, veed ei ret,
Om der er Mening eller ingen i'en.

Vel maa jeg agte nøie,
Naar jeg vil fatte hvad du har for Øie;
Maa ſpeculere, ſlutte, paſſe paa,
Naar Texten, du behandler, lig de gamle
Auctorers Skrifter, ſom vi Lærde ſamle,
Ved en Lacune ſtundom gaaer iſtaa.

Men, er end ei din hele Tale klar,
Jeg trøſter mig ved det, ſom jeg begriber;
Til Reſten bruger jeg en — Commentar.

— Hvad han, der ſang ved Tomi og ved Tiber,
Ved mangt et dunkelt Ord har meent,
Fandt hans Fortolker aldrig eller ſeent.

---

*) En Kanariefugl.

De ſtjaalne Vink, de hemmelige Rænker,
Alt, hvad Ovid bedrev,
Imens han ſukked' under Amors Lænker,
Derom ei nogen Commentator ſkrev.

Men jeg, for at forſtaae ham, gik tilbage
Til Kilden, Stoffet for hans Poeſie,
Til Kjærligheds Myſteriet, hvori
Hans gratiøſe Skjemt, hans ømme Klage
Er udtalt med en Lethed uden Mage.

Førſt der, ved dette friſke Væld,
Tilgavns jeg fatted', ſom du vel begriber,
Det ſøde, hemmelige Held,
Der blomſtrede for Sangeren ved Tiber.
Jeg fulgte Skalken overalt,
Og fandt hos dig, Veninde!
Modellen til den yndige Geſtalt,
Han ſkildrer af den ſkjønne Romerinde.
Men hvad han voved' med en deilig Viv
(Ved Bordet med den liſtige Værtinde)
Det lærte mig min Ungdoms viltre Liv
Begribeligt og tænkeligt at finde.

Saaledes jeg ſtudeerte Dag for Dag —
Jeg kan forſikkre, med en Iver,
Som intet Ord, ei noget Sprog beſkriver;

Og meer og meer ſig luttrede min Smag,
Med Livets ſtore Commentar i Haanden
Jeg fattede min Yndlings-Digter grant.
Hvad Under; at jeg fandt
Ei blot hans Mening hiſt og her, men Aanden,
Der, ſvøbt i Verſets zirlige Gevandt,
Og i et Udtryks Gratie, forſvandt
For Philologerne, der ængſtligt binde
Til Texten ſig og — ofte gaae iblinde.

— Og, hvergang du, min claſſiſke Veninde!
Med Bryſtet fuldt af Elſkovs Elegier
Vil tolke gjennem Talens Tvang
Den hemmelige Sang,
Der lever i din Sjæl i ſkjønne Melodier,
Men — rødmende forplumrer dig og tier;
Hvergang jeg med Beſvær maa ſanke
Af knudrede Tirader,
Forlegne Smiil, af ſkjelmſke Træk og Lader,
Hvor det er gjørligt, Hælvten af din Tanke:
Da tænker jeg ſom ſaa: de Gamles Skrifter
Har ogſaa tidt i Tankegangen Rifter.
Min Ven Ovid
Forſtod jeg førſt fra Bunden,
Da Amors Rænker i min egen Tid
Til det Forblommende mig viſte Grunden.

Er min Venindes Tankegang confuus,
Saa kan den uden Spørgsmaal commenteres,
Naar af min egen Elſkovs-Ruus
Den dunkle Tale viſeligt ſuppleres.
Af hendes hele Væſen maa, jeg troer,
En Philolog forſøge
At finde Meningen, der muligviis kan ſpøge
I mangen Sætning, mangt et enkelt Ord.

En Billedſtøtte lig, hvor Alt
Er udtrykt i den yndige Geſtalt,
Og Sjælen klæber
Veltalende, men taus, ved ſtumme Læber:
Som denne blev, erkjender jeg med Lyſt,
Dit Legems ſkjønne Former ene
Et Udtryk for den englerene
Og dybe Sjæl, der drømmer i dit Bryſt.
Din Tales Aand forklares
Af Legemet, hvori din Aand bevares,
Saaledes ſom man tidt af Statuen forſtod
En dunkel Indſkrift paa dens Fod.

Ak, ingen Hemſterhuis interpreterer
Saa grundigt ſom det ſøde Smiil,
Der følger ſkamfuldt med din Tales Iil;
Og ingen Bentley dechiffrerer

Saa tydeligt en Paaſtands ſande Grund
Som i et trofaſt Kys din Purpur-Mund.

Hvorofte, naar du med narciſſiſk Ynde
Fortabes i dig ſelv og nøler,
Imedens du fortæller hvad du føler,
Men glemmer hvad du vilde ſmukt begynde,
Og rødmer, ſtandſer, indtil jeg
Kan hjælpe dig ſaa ſmaat igjen paa Vei;
Hvorofte bli'er da denne Rødmen ikke
En ſanddru Commentar,
Der giver mig den Mening, der ſkal ſtikke
I et ſaa godt ſom himmelfaldet Svar.

Hvorofte, naar du demonſtrerer
Med Hænder og med Armene, men veed
Tilſidſt aldeles ikke meer Beſked,
Hvorom du ſelv ſaa heftigt diſputerer;
Og lidt fortrydelig med et „ved Gud“
Forſikkrer mig, jeg hører aldrig efter
(Endſkjøndt jeg paſſer paa af alle Kræfter)
Og bryder endeligt i Latter ud:
Hvorofte var da ikke denne Latter
Et Middel til at jeg begreb dig atter;
Hvorofte fyldte Smilehullet ud
Det Hul, der i din Tale gjorde Brud!

Og naar du lægger Fingeren paa Næſen
Og vil med Dybſind tolke mig en Ting,
Og jeg maa lee — tilgiv mig! — ved Fadaiſen,
Saa jeg i begge Siderne faaer Sting:
Saa er det denne Finger, denne Næſe,
Der lader mig din ſkjulte Mening læſe.

Dit Øie, dine Læber og din Mund,
Dit Bryſt, din Nakke, dine faure Kinder,
Paa hvilke Rødmen ſtiger og forſvinder,
Saa tidt i Sjælens hemmeligſte Grund
Et hurtigt Indtryk Herredømmet vinder;
Dit Anſigts ubeſkrivelige Træk,
Der aldrig, ſelv ved ſtærke Lidenſkaber,
Som Vrede, Frygt og Afſky eller Skræk,
En af Naturen tildeelt Ynde taber;
Din Tales udtryksfulde Klang;
Den Tone-Strøm, der ſagtens Intet ſiger,
Men dog ſom Sprogets Melodiers Sang
Med Fløitens Vellyd fra din Læbe ſtiger;
Ja ſelv din lette, gratiøſe Gang,
Hver lille Haandbevægelſe, der giver
Dit Ord et Eftertryk, jeg ei beſkriver,
Og din jomfruelige, ranke Væxt,
Er Commentaren til din Tales Text.

Men, ak! jeg maa bekjende, min Veninde!
At ofte, naar vi ſammen discourere,
Og jeg fordybet vil ſtudere
Dit Aaſyns Træk, din Mening klart at finde,
Bemærker jeg for ſildigt, at jeg har
Forelſket mig i Textens Commentar; —
Bemærker jeg, de lærde Noter dandſe
Med ſaadan Skjønhed til den magre Text,
At jeg tilſidſt er ganſke ſom forhex't,
Og Intet uden Noterne kan ſandſe.

Bryggerens Jeremiade.

Das Menſchenvolk mich ennuyieret,
Ja, ſelbſt der Freund, der ſonſt paſſabel.
Das kommt, weil man Madame titulieret
Mein ſüßes Liebchen, ſo ſüß und aimabel.
H. Heine.

Jeg hører tidt af en og anden Ven,
Jeg anſees for den lykkeligſte Brygger;
At Alting føier mig hvor jeg vil hen.
— Nei, Godtfolk! jeg veed bedſt, hvor Skoen trykker.

Vel er det ſandt, jeg har min egen Gaard,
Og uden Priroteter og Reſtancer.
I Stalden begge mine Bæſter ſtaae;
Og ſpændes de for Vogn, pas paa, de dandſer.

Jeg har en Rid'heſt for min egen Mund,
En holſteenſk Kurvevogn med fire Sæder.
Hver Søndag ta'er vi ud til Slottenlund
Og frydes ved Naturens mange Glæder.

Og ſandt det er, jeg har en Deel forud;
For hvor jeg kommer, bli'er jeg reſpecteret.
Min ældſte Søn ſtod øverſt, det veed Gud!
Da han i Paaſken ſidſt blev confirmeret.

— Men hermed er det ikke gjort. Enhver,
Om ogſaa Lykken føied' ham forreſten,
Maa dog bekjende, at hun her og der
Har endnu mere favriſeret Næſten.

See, nu er jeg en grumme holden Mand
Og commanderer glatvæk i min Stue.
Hvad hjælper det? naar jeg dog aldrig kan
Faae Kjællingen derhjemme gjort til Frue.

Og hvad der egentligt er værſt derved,
For ellers jeg mig Pokker derom kerer,
Det er juſt det, at de, vi omgaaes med,
Er næſten lutter Borger-Officerer.

Og har vi ſaa engang lidt Maſkepi,
Lidt Selſkab, ſom jeg ſætter med det ſamme,
Er Mutter i det hele Compagnie
Vor Herre Død den eneſte Madame.

See, det kreperer! det veed Gud det gjør!
Og derfor er det evige Capitel,
Min Kone ſtandſer ved, naar blot hun tør,
At jeg partout maa ſkaffe mig en Titel.

Men det er ikke gjort ſom ſagt, Machere!
Folk er ſaa curiøſe her i Staden.
Jeg troer, man finder før en Secretair
End Karlens Titel liggende paa Gaden.

For, ſkjøndt jeg tidt har ſpeculeret paa
Adſkilligt, ſom jeg tænkte ſkulde gjør'et,
Jeg mærker, det vil ikke rigtig gaae,
Hvor meget jeg endog har villet ſmøre't.

Som nu at blive Borger-Officeer,
Det har jeg ſelv fordærvet med Atteſten.
Jeg ſvoer mig fri — ſom det ſaa ofte ſkeer —
Og gik med ſpanſke Fluer under Veſten.

— Forøvrigt maa jeg ſige til min Trøſt,
At de, vi omgaaes med, de er' galante.
De ſige Frue, ſaa det er en Lyſt,
Til Kjællingen og til min rige Tante.

En fornem Mand — I kjender ham, jeg troer;
Han ſidder i Collegiet den ſamme —
Han ſiger, naar han ſpiſer ved vort Bord,
For ingen Priis til Kjællingen Madame.

Og ellers Fleer, der ſpiſe tidt hos os
Og kjende rigtigt til den fine Tone,
De ſige, Rangforordningen til Trods,
Min lille, rare Frue til min Kone.

Men — denne Herlighed er ikke ſtor;
For mens min ſtakkels Kone ſtaaer og neier,
Stu'pigen, ſeer jeg, lurer udenfor
Og fniſer, mens hun lader ſom hun feier.

Nei! det har ingen Art! Det er for galt!
Jeg har nu altid holdt af det Reelle:
Kan jeg ei brygge med mit eget Malt,
Saa la'er jeg være, det kan jeg fortælle!

Prolog,

fremſagt i et Selſkab ved en Foreſtilling af det ſaakaldte Schattenſpiel an der Wand.

Prologus træder frem med en tom Sæk i Haanden og ſiger:

Mine høie Patroner! . . . . Høiſtærede Venner!
Mine Herrer og Damer! . . . . Jeg er Deres Tjener!
(Afſides.)
Nei, det kan aldrig gaae godt. Hm! hm!
(Høit.)
Jeg har et Par Ord at fortælle Dem;
Men Sagen er ſaa aparte, ſaa egen,
At jeg er virkelig ganſke forlegen.
Enhver af Dem formoder beſtemt,
At ſee en Comedie her iaften;
Og derſom det ikke var gaaet ſaa ſlemt,
Saa havde vi uden Spørgsmaal haft'en;
Men nu bli'er det Hele Vind, kan jeg troe.

Hiſtorien er i Korthed denne:
Jeg har den Lykke privat at kjende
Den kuhnſke Troupe paa Veſterbro;
Ja, jeg tør paaſtaae, hos denne Bande
Kan jeg betragtes ſom Potte og Pande.
Jeg ſtolede derfor paa Hjælp fra den
Og tænkte: „Da vi er' ſaa meget intime,
Saa tjene de vel deres gamle Ven
Med en eller anden ſmuk Pantomime."
Og ubekymret, i denne Tro,
Jeg traved' imorges til Veſterbro.
Jeg fandt ſom ſædvanligt den lille Laage
Ved deres Theater paaklem, og ſaae
En gammel Kone derinde ſtaae
Og feie Støvet af Hjørner og Kroge.
Er Nogen hjemme? jeg ſpurgte. — „Nei." —
Hvor er' de da nu? — „De er' reiſt deres Vei."
— Hvorhen? — „Jeg troer, til St. Petersborg."
— Aa!! —
Her ſtod jeg en kjøn; fortvivlet jeg ſaae,
At alle vore Planer i Skarnet laae.
Jeg ſtamped' med Foden; jeg ſlog mig for Panden;
Jeg var ikke langt fra at gaae fra Forſtanden.
Da ſaae jeg med Eet ved det ſvage Skin
Af Konens Lygte, der rørte ſig Nogen;
Det løb paa Theatret ud og ind,

Som dunkle Figurer, der ſees i Taagen.
Nu ſtrakte det ſig og nu gav det efter;
Nu ſank det ſammen, og nu vandt det Kræfter.
Den ſmidige Krop
I Bugter naaede mod Loftet op.
Hvem — ſpurgte jeg — er det, der rører ſig der?
Nei ſee, nu er det os ganſke nær!
„De der? — begyndte Konen at tale —
Det er Skygger af Selſkabets Perſonale.“
Hvem? Skygger? — jeg ſvarede ſtødt — hun har,
Det mærker jeg ſagtens, mig lidt til Nar.
— „Ih, nei! min Herre! — gav Konen til Svar —
Det er jo bekjendt, naar bort de drage,
Saa lade de deres Skygger tilbage.
Deslige Perſoner reiſe, De veed,
Med allerſtørſte Sparſommelighed.
Hver Plads i Vognen er overfyldt
Med Folkene ſelv, og Hver har ſin Byldt.
Saa ſeer De ſelv, mellem al den Stads
Kan Ingen faae til ſin Skygge Plads.
Den bliver da her. Man lukker den inde,
Af Oeconomie, for Plads at vinde.“
— Forundret hørte jeg Konens Ord.
Iførſtningen tænkte jeg, hun bedrog mig.
Men, da hun nu høit og helligt ſvoer,
Saa nægter jeg aldrig, at det ſlog mig.

— Ja, hvad der er mere: den gode Madame
Forſikkred', at Skyggerne var, naar det gjaldt,
Saa flinke ſom Folkene ſelv i Alt
Og kunde gjøre ganſke det ſamme.
— Nu, kort at fortælle, jeg tænkte ſom ſaa:
I Æslets Sted man nøies med Grimen;
Og kan man ei noget bedre faae,
Man nøies med Skyggen af Pantomimen.
For gode Ord — og for Penge — jeg fik
En Sæk af Madamen; med Sækken gik
Jeg op paa Theatret og fik til Lykke,
Skjøndt langſomt, i Sækken den ſtørſte Skygge.
Det var Pierrot. Han ſtod og ſov
Med Ryggen lænet mod en Couliſſe,
Der foreſtilled' en Deel af en Skov.
Jeg tog ham vaerligt, da Karlen er grov,
Og løfted' den ſpidſe Hat fra hans Isſe
Og putted den ned. Han ryſted' og gjøs
Og gabed' gefærligt, ſom om han frøs.
Men, da jeg tilſidſt fik ham ſelv i Sækken,
Da foer han i Søvne ſammen og nøs.
— Da han var forvaret vel, kom Rækken
Til Harlekin med ſamt Columbine.
De ſtod fordybed', med Ømhed i Mine,
Med Kjærligheds-Sprog i hvert Øiekaſt,
Og holdt hinanden omfavnet faſt.

Nu veed man, om ogſaa Verden gik under,
Og Stjerner og Maane faldt ned med Dunder,
Det mærkedes ei af et elſkende Par.
Jeg nærmed' mig da med Sækken, var ſnar,
Og mens de kysſedes ømt paa Munden,
Jeg lagde dem lempeligt ned paa Bunden.
— Og efterhaanden maatte de Andre,
En efter den Anden, i Sækken vandre:
En Jomfru Levin med forkortet Skjørt;
En anden, der var urimelig ſnørt;
De tvende Pricer, den gamle Kuhn,
En Mand fra Kapellet (jeg troer, det var Bruun),
En Troldmand, en Amor, en Pyntekone,
En Mand, der ſaae ud ſom Pantalone,
En Pollicinel, og mange Fleer,
Som man ſædvanligt paa Broen ſeer.
— Her har jeg dem Alle —
(peger paa den tomme Sæk.)
Ifald De ville,
Høiſtærede! kan de begynde at ſpille.
Men, for at der ei ſkal ſpilles omſonſt,
Jeg beder Dem mindes vel, at vort Skykke
Er i ſig ſelv ingen egentlig Kunſt;
Ak nei! af Kunſt det er kun en — Skygge.

Amors Poetik.

(Skrevet ſom Prolog til Lyſtſpillet „Amors Genieſtreger“.)

Imens den iisgraa Trækfugl, Froſten, bygger
Paa Land og Sø en Rede
Snart af chryſtalne, grændſeløſe Stykker,
Og ſnart af frosne Draabers Kjede;
Mens Sneens Fog, ſom hvide Duun, ſig brede,
Og Øiet blændes af de tætte Lag,
Der overalt berede
Et kjøligt Leie for en Vinterdag —

Og mens den øde Lund, den frosne Vove
Forener ved Kaminen
Hvad før var ſkilt paa Søen og i Skove;
Mens Sang og Spil og Dands ved Tambourinen
Og Kunſtens Foraars-Skjær
Abſpreder Taagen, der mit Hjem formørker,
Indbyder jeg Enhver,
Der er en Ven af Kunſten, ſom jeg dyrker.

Desværre veed jeg, Kindens Roſe daarer
Og giver Plads for hvide
Vandlilier, der ſkyde frem blandt Taarer.
En Gud, en frygtet, ſidder ved min Side.
Han griber mine Glæder,
Mit Hjertes Varme, Pulſens raſke Slag,
Min muntre Time med min mørke Dag,
Mit friſke Liv, min Sundheds Aandedrag,
Alt han berøver mig ſom en Forræder,
Der leer ad mine Taarer, naar jeg græder.

Og denne Gud er Tiden: hvad jeg føler
Og tænker flygter fra mig, mens jeg nøler.

Min hulde Muſa, du, min Sangs Veninde!
Din Finger peger paa
Minutterne, der ubenyttet ſvinde,
Og Aarene, der frugtesløſe gaae.
Lad mig din Cither laane!
Lad mig end eengang ſødt beruſes i
Din Tales Poeſie,
Og inden mine dunkle Lokker graane,
Ledſage Tacten af din Melodie.
End eengang lad mig ſlaae de gyldne Strenge!
Jeg veed jo ei, om jeg formaaer det længe.

Men ſig, hvem vover jeg blandt alle Guder,
Der herſke paa Olymp, at vælge til
Beſkytter af mit Citherſpil?
Jeg ſeer, min Muſas Smiil mit Valg bebuder.
Hun peger hen paa ham, den lille, blonde
Og blinde Gud, der lærer Nattergale
At ſlaae og unge Pigebørn at tale;
Han, der forſøder Luften med ſin Aande
Og ſvangrer den med Længſel og Begjær,
Den ſkjælmſke, ſtundom i ſit Forhold løſe,
Men dog til alle Tider gratiøſe
Gud Amor, kjendt, jeg tænker, af Enhver.

Tidt har han fulgt Poeten paa hans Gang.
For Baggeſen han hviſked' om Gunløde;
For Adam ſang
Han Digtet, det vidunderlige, ſøde,
Om Valborg, der for Axel leed og døde.

Jeg ſkylder ham uendeligt. Han bragte
Mig tidlig til at ſtræbe
Og troe paa de Forhaabninger, han vakte.
Han lagde Rimets Vellyd paa min Læbe;
Thi, mens jeg end var ung og tidt bedrøvet,
Han ſtod bag Løvet

Af Buſken, hvor jeg ſad og jamred' ſaare.
I Flugten greb han ſkjemtende min Taare
Og gjorde — mon I gjætter? —
Af Taarerne de deiligſte Sonnetter.

Han kjælede for mine Phantaſier,
Han hjalp mig, naar jeg ſang for min Veninde;
Han lærte mig, med Verſets Melodier
Et reent, naturligt Udtryk at forbinde.
„Er' dine Digte — ſagde han — ſtudeerte;
„Er' Vendingerne tvungne;
„Er' dine Følelſer i affecteerte,
„For Øret ikke vante Lyd beſjungne:
„Fortvivl da, Digter! om din Kunſt,
„Og beed mig før i Proſa om min Gunſt.
„Jeg og min Moder
„Skye Eders Digtes tvungne Perioder."

Han viſte mig, Ideen vorder plat,
Af rene Formers Ynde
Og af det rette Tonefald forladt.
„Betænk itide hvad du vil begynde,
„Og ſtem din Cither til
„Det Thema, Sangens Fader
„Skal høre, naar han lytter til dit Spil.

„Betænk, at Pigen, ſom du elſker, haver
— Saa ſlutted' han — en klodſet Elſkers Lader.“

Jeg fandt, det var min Pligt,
Blandt denne Guds utallige Bedrifter,
Hvormed han Held, men ogſaa Vanheld ſtifter,
At vælge mig Sujettet til et Digt.

— Tillader nu, Høiſtærede! (Jeg mener
Blandt Damerne: de fleſte;
Blandt Herrerne: de dygtigſte, de bedſte)
Tillader mig ſom Tjener
Af Amors Vink og Gudens Kjælebægge,
Mit Digt for Eders Fødder ned at lægge.

Hvis I belønne huldt med Eders Gunſt,
Ei Digteren — den ubekjendte Sanger
Saa ſtort et Held ei venter, ei forlanger —
Men Digtet, Frugten af min Kunſt:
Da ſkal jeg, trods den ſlemme Beltpasſage,
Og trods den ſtrenge Froſt
(Jeg ſeiler med Poeternes Courage
Og kjører med poetiſk Extrapoſt)
Hvert Hjerteſuk til Amor transportere,
Hver Bøn, ſamt al den Kjærligheds-Malheur,
Der hidindtil laae over i Korſør,

Og Guden Eders Sag recommandere.
Han ſtaaer paa Springet;
Spendt er hans Bue; Pilen er bevinget;
Han lyder mig ſom Digter ubetinget.

Men — hvis en bidſk og knurrende Kritik
Paa Et og Andet hiſt og her vil anke,
Og ſkiller plumpt, ſom nu og da er Skik,
Fra Digtets Indhold og dets Tanke
Den Form, hvorunder de Betydning fik:
Da puffer jeg paa Amors Poetik
Og fordrer af min Dommer, før jeg dadles,
At han betænker: Stof og Form er eet
I Digtekunſtens høiere Gebeet,
Og at ved Formens Skjønhed Stoffet adles.

Rødhætten.

En Capriccio.

(Fremſagt paa det kongelige Theater af afd. Skueſpiller Winslow
d. 19. Febr. 1832.)

Der er et gammelt Sagn, der melder om
En lille rød og høiſt mærkværdig Hætte,
Der øieblikkeligt, ſaaſnart den kom
Paa unge Pigers Hoved, kunde ſætte
En rose d'amour
I Sikkerhed mod unge Herrers Cour.

I vore Dage
Det vilde lidt af Hedenſkabet ſmage,
Ifald et ungt og yndigt Blod
Med røde Huer
Beſkyttede ſig mod
Den Fare, der Uſkyldigheden truer.
I vore Dage veed Enhver,
Hun være Pige, være Kone,
Der er, ſom Værn om hendes Uſkylds Throne,
En bedre Trolddom hende nær.

Mod Smigrerier eier hun et Øre,
Der kjender hvad det tør og hvad det ei tør høre.
Blot med et Øiekaſt
Afvæbner hun den tøilesløſe Laſt.
Ja; det er viſt og faſt,
At man i vore Tider
Kan være retirée ſaa meget ſom man gider.

Nei, det er andre Sager,
Der nutildags et Fruentimmer plager.
Der er en værre Nød,
Mod hvilken unge Koner (thi jeg ſigter
Iſær til disſes Rettighed og Pligter)
Med Grund endnu tør ønſke ſig en rød,
Forhexet, lille Hætte, der kan være
Til Biſtand for dem ſelv og Qvindekjønnets Ære.

Alt ofte har jeg ſpeculeret paa,
Hvorledes ſomme,
Særdeles ſkikkelige, næſten fromme,
Ved Frygtſomhed bekjendte Piger faae,
Saa ſnart de blive gifte, denne Stemme,
Der dominerer Mandens, denne Magt,
Hvorunder Manden krymper ſig forſagt,
Hiin Enevolds-Regjering hjemme,
Hiin Kraft, der i Pantoffelen blev lagt.

Hvo lærer da en Due
Med en Commandorøſt at true?
Hvorledes bringes han,
Der er Naturens Meſterſtykke, Manden,
(Jeg veed for Pokker dog, at man
Hos En og Anden
Af Meſterſtykkerne har fundet Been i Panden)
Hvorledes bringes han i ſaadan Grad
Til nu at viſe ſig ſaa rød og feig og flad?
Ja, han, hvis Mod ei Grændſe kjender,
Han lyder tvende fine, bløde Hænder!
Hvis det gaaer til foruden Hexerie,
Saa troer jeg, paa min Ære,
At, trods den nyeſte Theologie,
Den Ondes Magt er blot og bar Chimaire.

Da Sagen rigtig er intereſſant,
Har jeg ſtudeert og ſvedt, i Bøger rodet,
Indtil Bekræftelſe jeg fandt
Paa Det, jeg havde længe alt formodet.
Ja, mine Herrer! det er næſten viſt,
Hiin Magt, der gaves Konen,
I Kraft af hvilken hun tilſidſt
Alene fylder ud den hele Plads paa Thronen,
Hiin Magt, mod hvilken vi udruſte os omſonſt,
Den er en Virkning af — den ſorte Kunſt!

Og for den rene Sandhed at berette,
Den ſtikker i en rød, forhexet, lille Hætte.

Jeg ſad en Dag
Og bladred' i min Bedſtefa'ers Papirer,
Hvori der meldtes ſnart om Dommens Dag,
Snart om Arabiens Emirer,
Snart om det Kunnersdorfer Slag.
Snart traf jeg paa en grumme lærd Beretning,
„At gjøre Guld af alle Slags Metal,“
Der havde været ganſke klar, ifald
Et Punktum havde havt en Efterſætning.
Omſider blandt Endeel, hvortil jeg kom,
Om Kjøbenhavns Beleiring og dens Glorie,
Jeg traf et Manuſcript, der handled' om
Min Oldemoders Giftermaals-Hiſtorie.

Paa hendes Bryllupsdag — ſaaledes lyder
Hiſtorien — kom hendes Amme Mette
Og ſagde: „A —“ (jeg haaber, man kan gjette,
Hvorfra hun ſkrev ſig, fra de kjære Jyder)
„A har, mit Barn, i lang Tid gjemt
En Gave, ſom a har for dig beſtemt,
Som du maa ikk' forſmaae.“ — „Lad ſee, min Mette!
Hvad er det da du har?“ — „Det er en Hætte“

— Var Ammens Svar; hun kaldte ſaa
Et Hovedtøi med røde Strimler paa
Og lutter røde Baand — „men denne her, mit Barn!
Hvis den ſin Lige har, a være vil et Skarn.
See bare paa den! A har faaet den fra
En Kone fra den ſamme By ſom a.
Hun fik den fra en Mand, der havde flakket
Omkring i Egnen med Zigeunerpakket.
Naar nu du bliver gift, ſaa ſæt kun Hætten paa,
Og a vil døe paa, alle Nykker,
Der nu og da en Ægteherre trykker,
Vil ſtrax forgaae.
Ved Hjælp af den du bringer
Din Mand til Alt, og gjør ham ſnart ſaa tam,
At Du kan vinde ham
Omkring en Finger.“

Min Oldemoder, der fra første Færd
Ei havde fundet Hovedtøiet
Den lange Tale værd,
Var allermindſt med Slutningen fornøiet.
„Aa, ſkam dig, Mette!“ — brød hun ivrigt ud —
„Er det at tale til en Brud?
Omkring en Finger? Troer du, jeg
Tyranniſere vil min ſøde Nicolai?

Nei, han ſkal juſtement regjere.
Han er min Herre, han er Alt,
Og jeg vil Intet høre mere!
— „Nei, Barn, nu bli'er det altfor galt!
Du kan jo brug'en
Naar ſelv du ſynes, ſaa engang om Ugen.“
— „Nei, nei!“ — „Ih jo! Kom nu!“ — „Jeg ſiger Nei!
Nu ſkal du gaae din Vei!“
— „Jaja! A veed, du har dit eget Ho'de.
Gjør hvad du vil! See Tiden an.
For min Part a har brugt den mod min Mand.
Og er du klog, ſaa brug den, naar du kan.
— A lægger Hætten her i din Commode.“

Med diſſe Ord gik Mette, der var kort
For Hovedet, foruden Afſked bort.

Min Oldemo'er blev gift. I fjorten Dage
— Ja, tænk, i fjorten! — lod
Gud Hymen hende ſelv og hendes Ægtemage
Al mulig Enighed og Lykke ſmage.
Men paa den femtende forſtod
Tyrannen, der er alt det Ondes Rod,
Den ſlemme Kjedſomhed, vor unge Brud at plage.

Hiſtorien fortæller ei beſtemt,
Hvorfor min Oldemoder
Juſt den Dag kjeded' ſig ſaa ſlemt.
Kanſkee hun havde det en Smule for — beqvemt,
For megen Overflod af Livets Goder.
Thi Sligt er farligt. Naar man har det godt,
Man væmmes ved den megen Leven flot.
Hvis man i Spil beſtandig vandt,
Jeg troer, man fandt
Omſider Spillet ennuyant.
Men jeg har aldrig ſeet, at Nogen gaber,
Fordi han taber.

Min Oldemoder følte da ſom ſagt
I høi Grad Kjedſomhedens Magt.
Hun maatte gjøre hvad hun vilde,
Det hjalp til Intet; hun befandt ſig ilde.
Hun vilde ſye, men Traaden ſprang.
Hun prøved' paa at more ſig med Sang,
Men Stemmen ſkranter,
Naar der ſkal ſynges uden Auſcultanter.
Hun greb en Bog, men havde knap begyndt,
Hun fandt dens Indhold ubarmhjertig tyndt.
Tilſidſt beſlutted' hun at efterſee ſin — Pynt.

Her gik det bedre. Phantaſien finder,
At der til Klædningſtykker; ſom: en Hat,
Et Shawl, en Baldragt knytter ſig en Skat
Af lutter dyrebare Minder.
Et Livbaand og en Strimmel
Kan indeſlutte Mindet om en Himmel.
Fra Fjedren af en Paradisfugl taler
Et lille Paradis, naar Phantaſien maler.

Min Oldemoder fik da fat
Paa Kjole, Shawl og Baand og Hat.
Snart ſøger hun et Stykke frem, og ſnart
Hun griber til et andet i en Fart.
Saaledes, ved at lede, ved at rode,
Hun kom (kanſkee ved Fandens Spil)
Omſider til
Den ulykſalige Commode,
Og fandt, ſom man formodentlig kan gjætte,
Den næſten glemte, lille, røde Hætte.

Beundrende hun holdt den i ſin Haand.
De fine Blonder, denne rige Masſe
Af dunkelrøde Baand! —
I Haſt hun prøved', om den vilde pasſe.
Guddommeligt! Et viſt coquet
Og fiffigt Sving ved den behaged' hende ret.

Har man en Pynt, hvorover man ſig glæder,
Man ønſker tidt
At ſee den — Herregud! — beundret lidt,
Og faae at vide grundigt, om den klæder.
Min Oldemoder fik da Lyſt at gaae
I Selſkab med ſin ſmukke Kappe paa.

Men nu — o Himmel! Blodet allerede
Er drevet op i hendes Kind —
Det falder hende nu førſt ind,
At Nicolai — og hun blev hvid af Vrede —
Han ſkulde være hjemme Klokken fem,
Og den var ſex, og han — var ikke kommen hjem!

„Naa, han ſkal faae! Han la'er mig vente!
— Saa brød hun ud — han veed, jeg ſidder her,
Og han — nu morer han ſig med Fru Kjær . . .
Aa, det er ſkammeligt! Jeg la'er ham hente" . .

Her blev hun afbrudt. Hendes Ægtemage
I Stuen traadte hurtigt ind.
„Min Allerkjæreſte, han ſagde, maa
I Aften paa Comedie gaae."
— „Jeg maa? Hvem ſiger, at jeg maa?" — „Min Søde,
Gjenſvared' Manden, kan jo nok forſtaae,

At jeg vil ingenlunde nøde.
Men Tingen er, at vi ſkal møde
I Logen hos Etatsraad Kjær. Du ſkal,
Naar Stykket er forbi, hos dem paa Bal.
— „Jeg ſkal? Hvem ſiger, at jeg ſkal?" — „Nu ja,
Da jeg har lovet det paa dine Vegne,
Saa vil jeg nødig gaae derfra."
— „I Mænd — var Konens Svar — er rigtigt egne.
Hvor har du dine Sandſer?
Det er jo ikke dig, men mig, der dandſer."
— „Saa gaae da bare paa Comedie"
Blev Manden ved.
„Nei, ſvared' hun; jeg er desuden kjed
Af denne lange, traurige Tragedie."
— „Men det er jo et Lyſtſpil vi ſkal ſee"
Lød atter Mandens Stemme.
— „Ja, det er godt nok. Jeg vil blive hjemme.
Jo, jeg er ſikkert oplagt til at lee.
Her maa jeg ſidde muttersene.
Du bliver ude — ſaa ſkal man ha'e Lyſt . . .
Ens Mand, man tænker, er Ens Trøſt,
Og ſaa" — Her hulked' næſten hendes Røſt
Og havde kunnet røre Stene.

Og Ægtemanden? Nu, han — taug.
Maaſkee ham rørte hendes Stemme;

Maaſkee han — hvad veed jeg — men han blev hjemme.
Han alt var ſkrevet ind i det berømte Laug.

Min Oldemoder, der var kommet efter
Sit eget dominerende Talent,
Og ved en afgjort Seier blev bekjendt
Med Hættens faſt vidunderlige Kræfter,
Fandt ſnart ſin Regning ved at bruge
Dens hemmelige Hjælp engang hver Uge.

Et Aar gik hen, paa den Maneer i Fred,
Og med en deilig Dreng min Oldemo'er kom ned.
En Barſelſeng, man veed, tyranniſerer;
Den fører med ſig mangt despotiſk Bud.
Fra dette Tidspunkt ſig iſær daterer
Den Overlegenhed, en Huſtru øver ud.
En Mands Anſeelſe, man finder,
I Barſelſtuen mærkeligt forſvinder,
Imens det er en afgjort Sag,
At Konens Vaabenkræfter Dag for Dag
Endog ved Hjælpetropper bli'er formerede.
Thi Doctor, Jordemoder, Barnet, Ammen
Er' lutter Allierede,
Der, naar det kniber, holde med Madamen.

Om nu min Oldemoders Mand
Med meer Courage ſtod paa Retten,
Der tilkom ham; om han holdt bedre Stand,
Derom jeg intet Afgjort melde kan.
Om hende derimod fortæller man,
At hun fra nu af hver Dag gik med Hatten.

Saavidt Hiſtorien. Om den er ſand,
Maa ſtaae derhen. Om vore Koner gaae
Med ſaa miraculøſe Kapper paa,
Det veed jeg ei. Men — Kapper er moderne,
Og — hvad der ofte har mig ſtødt —
De unge Koner pryde tidt og gjerne
En Kappe med forbiſtret meget Rødt.
Det er et Factum, kan man vel forſtaae,
Jeg ganſke løſeligt vil pege paa.

Men I, hvem Himlen har beſtemt til Smykke
For Mandens Liv!
I, der i Stilhed ſkabe Lykke
Og inden Huſets ſnævre Vægge bygge
Et Held, der kun kan bygges af en Viv,
I undres dog ei over, at vi prøve,
I Hexerie
At finde Grunden til den Magt, I øve.
Ak nei, det er tilgiveligt! Naar I

Blot med et Smiil beherſke vore Tanker,
Og med et Øiekaſt formaae at ſætte Skranker
For al en Mands Philoſophie,
Saa er det ei forunderligt, om vi
I dette Smiil, i dette Øie,
I denne Magt, hvorunder vi os bøie,
Fandt Noget, der er nærved — Hexerie.

En Digter og hans Elſkede.

(Morgen-Situation.)

Min Elſkede ſidder med tankefuldt Blik
Og yndige Lader,
Og nipper af Theens forfriſkende Drik,
Og kaſter i Bogen ſkjaalent et Blik,
Og ſidder og blader.
Og alt imellem hun vugger et Noer,
Og ſynger: Du Søde! vox og bliv ſtor,
Og ſmuk ſom din Fader!

— Min Elſkede ligner din blændende Dag,
Braſiliens Sommer!
Den ſvømmer paa Engen med ſtille Behag,
Og dufter og døer i et Aandedrag,
Naar Aftenen kommer.
Men Solen vækker ved Morgenens Dug
Din rødmende Dag med et brændende Suk,
Braſiliens Sommer!

Jeg kom fra Reiſen med ſoelbrændt Hud
Og Længſelens Klage;
Da mødte jeg dig, min livſalige Brud!
Blufærdig du gik med Familien ud,
Og ſkotted' tilbage.
Lig Solens Straale min Tankes Glød
For dig, min rødmende Dag! udgjød
Sin Længſel og Klage.

— Min Elſkede ligner din pragtfulde Nat,
Arabiens Hede!
Naar Ørkenen ſtrækker ſig heed og mat,
Da kommer den dybe, ſtjernede Nat
Med Skygger ſaa brede.
Og Natten kjøler den hede Begjær;
Dugtaarer dine Ciſterner er',
Arabiens Hede!

Fortæret, Elſkte! af Længſelens Brand
Jeg kom fra det Fjerne.
Da traadte du hen til den eenſomme Mand
Som Natten, der trøſter Ørkenens Sand
Med Kjærligheds Stjerne.
Din Aande Kjølighed til mig bar;
Dit Øie, der ſmægted' i Taarer, var
Min ſkjulte Ciſterne.

— Hjertelſkte Huſtru! min tugtige Viv!
Min Adelaide!
Hvi ſynker dit Hoved, et blomſtrende Siv?
Hvi ſidder du taus, min drømmende Viv?
Og ſkotter tilſide?
Hvi ſpringer Undſeelſens Roſer ud
Og dækker ſom Sløret din Kind, min Brud!
Og Nakken den hvide?

Guds hellige Moder! ſaa taus? O tael!
Hvad feiler dig, Kjære!
Min halve Himmel fra dig jeg ſtjal:
Thi har jeg Ret til din halve Oval,
Og den vil jeg bære.
Hvi peger du taus paa den ſovende Glut?
Hvad? troer du mit Kjød og mit Blod forſkudt?
O, frygt ei, du Kjære!

Har du da glemt, at Frelſeren fik
En Krybbe til Leie?
At Ismael fandt den læbſkende Drik,
Mens Hagar fulgte med haabløſt Blik
Sit dyreſte Eie?
O, ſørg ei, at vor Fremtid er mørk!
Til Kjaba fører os Eenſomheds Ørk
Og brændende Veie.

Jeg vil ei ſørge, jeg heller ei kan;
Thi min er en Krone!
Dit Favntag er mit blomſtrende Land;
Dit Skjød ſom Rigets ypperſte Mand
Jeg valgte til Throne!
Naturen lyſer i Kuld og Kjøn
Det Barn, der dier dit Bryſt i Løn,
Min yndige Kone!

— Imens jeg talte, begyndte ſmaat
Min Elſkte at ſmile.
„Tys! — ſagde hun — tael lidt ſagtere blot!
„Du vækker mig Drengen; han ſover ſaa godt,
„Og trænger til Hvile.
„Men vil du vide, hvorfor jeg er vred,
„Læs Digtet her, jeg ſtandſede ved,
„Om „Cypripors Pile."

„Vel ſkal det hjælpe mig ſtort, at vi
„Vor Kjærlighed ſkjule.
„Det Digt er af dig; du ſkildrer deri
„Hvad du har kaldet: En Nats Poeſie,
„Og lyver en Smule.
„Ak, hvad man bekjender en Digter bly,
„Det veed imorgen den halve By —
„I flygtige Fugle!"

O ſtands — jeg ſagde — døm med Fornuft
Hvad Folk kalder Pletter.
Som Digter giver jeg Følelſen Luft
I Riim og Toner, i Rhythmernes Duft
Af ømme Sonnetter.
Er det ei Gratiens Slør, hvori
Jeg hylled' dit tugtige Livs Poeſie
Og Kjærligheds Nætter?

Ak, vredes ei, at jeg ſkildrer Sligt
Og lader det trykke!
Jeg ſynes dog, det er Digterens Pligt
At ſkrive for Folket et trøſtende Digt
Om Menneſkets Lykke.
Den ømmeſte Taare, den reneſte Lyſt,
Den giver jeg Ord og ſmeltende Røſt
Og digteriſk Smykke.

— „O, de Poeter! ja dem vil vi troe!“
Saa udbrød hun atter,
Og lulled' min vaagnende Glut i Ro,
Og hviſked': „Din Fader er øm og tro!
„Men — ſang hun med Latter —
„Tag ikke til Mønſter den hæslige Mand!
„Bliv ærbar i Tale — lidt meer end han;
„Og — bliv ei Forfatter!“

Gadeſcene om Natten.

Alt er ſtille, Maanen kaſter
Lange Skygger ud fra Huſet.
Taus og kjærlighedsberuſet,
Elſkte! til din Dør jeg haſter.
— Tys! en Flok af Sviregaſter
Op ad Gaden drukne gynge
Og forſamles i en Klynge
Udenfor Reſtaurateuren.
Hør! nu buldre de paa Døren!
Hvor de huje, hvor de ſynge!

De er' gale! Hvor de tromme
Snart paa Døren, ſnart paa Ruden!
Knak! der ſprang den! — Hvilken Tuden!
Jeg vil ſkjule mig heromme.
Vægterne fra Hjørnet komme:
„Her er nok Maleficanter;
Stop ham!" — Der er fleer Drabanter.
Hvor de raabe, hvor de pibe!
Kan de faae dem? — To de gribe.
— Ja, nu er' de Arreſtanter.

O ſtands — jeg ſagde — døm med Fornuft
Hvad Folk kalder Pletter.
Som Digter giver jeg Følelſen Luft
I Riim og Toner, i Rhythmernes Duft
Af ømme Sonnetter.
Er det ei Gratiens Slør, hvori
Jeg hylled' dit tugtige Livs Poeſie
Og Kjærligheds Nætter?

Ak, vredes ei, at jeg ſkildrer Sligt
Og lader det trykke!
Jeg ſynes dog, det er Digterens Pligt
At ſkrive for Folket et trøſtende Digt
Om Menneſkets Lykke.
Den ømmeſte Taare, den reneſte Lyſt,
Den giver jeg Ord og ſmeltende Røſt
Og digteriſk Smykke.

— „O, de Poeter! ja dem vil vi troe!“
Saa udbrød hun atter,
Og lulled' min vaagnende Glut i Ro,
Og hviſked': „Din Fader er øm og tro!
„Men — ſang hun med Latter —
„Tag ikke til Mønſter den hæslige Mand!
„Bliv ærbar i Tale — lidt meer end han;
„Og — bliv ei Forfatter!“

Gadeſcene om Natten.

Alt er ſtille, Maanen kaſter
Lange Skygger ud fra Huſet.
Taus og kjærlighedsberuſet,
Elſkte! til din Dør jeg haſter.
— Tys! en Flok af Sviregaſter
Op ad Gaden drukne gynge
Og forſamles i en Klynge
Udenfor Reſtaurateuren.
Hør! nu buldre de paa Døren!
Hvor de huje, hvor de ſynge!

De er' gale! Hvor de tromme
Snart paa Døren, ſnart paa Ruden!
Knak! der ſprang den! — Hvilken Tuden!
Jeg vil ſkjule mig heromme.
Vægterne fra Hjørnet komme:
„Her er nok Maleficanter;
Stop ham!“ — Der er fleer Drabanter.
Hvor de raabe, hvor de pibe!
Kan de faae dem? — To de gribe.
— Ja, nu er' de Arreſtanter.

Elſkte! var den dunkle Gade
En af Romas ſnævre Gyder,
Hvor ſaa tidt en Guitar lyder,
Sang jeg dig en Serenade.
Her forliebte Folk er glade,
Naar en Vægter uden Stubſen
Seer dem gaae med Kindens Blusſen
Om paa Gaden ſom fra Sandſer.
— Der er En! See kun, han ſtandſer,
Mens han letter paa Kabudſen,

Elſkte! kold og triſt er Natten;
Gjennem Luften Toner ſkjære,
Der endmeer mit Tungſind nære —
Fy for Fanden! det er Katten!
— See, jeg vifter dig med Hatten
Mit Godnat! Sov ſødt, du Søde!
Drømmens Vinger, fløielsbløde,
Vifte til dig mine Tanker,
Hvad der i mit Hjerte banker,
Hvad i Sukket ſagte døde.

Paa Strandveien.

Rullende henad de ſtøvede Veie,
Kjøre vi muntert og let.
Træerne ſtrække, medens de neie,
Efter os Bladenes Net.
Søen er ſpeilklar,
Vandene blaa.
Stjernerne ſpille
Med Glands derpaa.

Kudſkene ſmelde, Heſtene ſpringe.
Mærker du, han vil forbi?
Tversover Sporet liſtig vi ſvinge —
Jeg er en Kudſk med Genie!
Heſtene rende,
Træernes Løv
Skjuler os naadig
For Qvalm og Støv.

I har givet mig den ſtærke Drik,
Presſet hede Druer i mit Bæger,
Og vil tvinge mig i eders Skik,
Mens en Gud med mine Sandſer leger.

Medens Vinens Aander kjækt befrie
Drifterne, der ellers lydigt ſlumre,
Skal jeg tee mig ſømmeligt ſom I,
Sidde ned i eders Sal, den lumre.

Skal betragte følesløs og kold
Al den Skjønhed, der forbi mig ſværmer,
Lægge Panden i beregnet Fold,
Vogte mig, at Ingen jeg fornærmer.

— Kjære Herre! lad mig gaae min Vei!
Drikke Viin ſom De, det kan jeg ikke.
De har god Natur, er kold og bleg,
De kan uden Frygt Madeira drikke.

De har god Natur og godt Humeur.
Naar De vel har klinket, raabt og drukket,
Er De dorſk og villjeløs ſom før,
Deres ſnævre Bryſt ſom før er lukket.

Dem, jeg veed det, volder ingen Meen
Denne Viin, ſaa fyrig og ſaa ſtille.
Drik kun De! og ſæt Dem ſom en Steen
Hen ved Spillebordet for at ſpille.

Ak, men mig beruſer Vinens Magt!
Mig betvinger Vinens Lyſt og Varme!
Inden i mig jubler Verdens Pragt,
Og jeg favner Alt med Beiler-Arme.

— Unge Jomfru! ung og faur og fiin!
Beed mig ei ſaa bønligt om at drikke!
Dette Glas med Spaniens hede Viin,
Troe mig, taaler jeg iaften ikke.

Farlig er for Menneſket den Glands,
Vinen ſpiller med i Glasſets Skaaler.
Vinens Perler, i olympiſk Dands,
Lokke med udødelige Straaler.

Disſe Perler, Venus-Øine hver,
See paa mig ſaa brændende, ſaa klare —
Skjønne Jomfru! ſtaae mig ei ſaa nær!
Blot et Glas — og Gud maa Dem bevare!

Hvis jeg drak — o ſkrøbelige Liv! —
Blot et Glas og lod mig ſødt bedaare,
Faldt jeg Dem om Halſen — ak, tilgiv! —
Trykte Dem til mig med Kys og Taare.

Ja, der er en Magt i Vinen gjemt,
Der med Herſkerbud vort Bryſt bevæger.
Denne Magt — jeg føler det beklemt —
Grumt med Menneſkenes Idræt leger.

— Villig giver jeg Enhver ſin Ret.
Jeg vil troe, I gode Mænd og Fruer!
At i eders Kreds jeg paſſer ſlet;
Mig til Gjengjæld heller ei den huer.

Lad mig da, mens Legen end er god,
Gaae i Fred fra eder, gode Venner!
Her i Salen ruller ſygt mit Blod;
Vinen mig med Feberhede brænder.

Det er Synd, I ſee paa mig med Spot,
Søge Strid, fordi jeg ei vil drikke.
Kjære Herrer! vi kan enes godt —
Nei, men drikke med Jer kan jeg ikke.

En Nat i en Jolle paa Havet.

Hvor Havet er dunkelt! Kun de ſkumhvide Toppe
Af mørke Bølger dukke ſkvulpende fra Vandet,
Som Dukænder med hvide Fjer. Jeg øiner ikke Landet,
Kun den fjerne Himmel, hvor alle Stjerner er' oppe.

See Karlsvognen, hvor den tindrer! — Tag mig med, Kammerat!
Paa Kattegattets Vande, hvor intet Lod bunder,
Driver jeg eenſomt om — og ſnart gaaer jeg under —
Min Arm er lam; jeg har roet ſom en Deſperat.

Jeg har hverken Lods eller Kompas. Vandet ſukker og ſiver
Ind i min Jolle; jeg begynder at blive mat.
Captainen — den Hallunk — har kaſtet mig ud i Nat
Og ladet mig ligge i Jollen her, hvori jeg driver.

Den Kjæltring! han blev vred ſom en Tydſk,
Da han traf mig hos Konen. Men lad ham bande!
Han vil faae at ſee, om Ane Mari' er kydſk!
Hendes Galaner kan fylde Nordſøens Vande.

I Stjerner! uden Medynk I gaae jeres Gang.
I ſkinne ſaa ſmukt, men ſom Iis er' I kolde.
Frelſer mig, om I kan! Natten er ſaa lang;
Og jeg veed, min Baad kan ikke holde.

Hvad ſkal Enden blive? Jeg ſkvulper frem og tilbage —
Vinden farer over min Kind ſaa kold, men ſaa friſk.
Vi faae Storm — ſee kun, hvor hurtigt Skyerne drage,
Og under mig vrimler det af urolige Fiſk.

Stille! Jeg hører Slag ſom af Aarer —
Jeg hører Pladſk i Vandet — kanſkee Hjælpen kommer ſnart.
Det er en Storbaad — nei, mit Syn mig i Mørket daarer —
Hvem kan ſkyde den forfærdelige Fart?

Jeſus! det er en Hai! — Der er den .... vil du bort!
Med min Aare ſkal jeg ſtøde dig dybt i dit Gab!
Hvad vil du med din uhyre Flab?
Satan! vil du nappe mig? Ja, jeg ſkal .... vil du fort!

Hvad var det? Hvilket grueligt Ryk i min Arm!
Har den bidt min Haand af? — O, den Rakker! — See,
hvor Blodet
Pidſker ud i en Strøm ſaa lunken, ſaa varm —
Jeg vil ſtandſe det — jeg vil .... jeg vil ikke tabe Modet.

Stod Jollen blot ſtille! — Jeg vil lægge mig ned
Paa mit Knæ — ak, det vil ikke ſtandſe!
Med mit Halsklæde vil jeg .... men jeg ſegner derved!
Hvor det værker! — Ha, det er alt det jeg kan ſandſe!

— Jeg er mat, dødelig mat! — Herinde det banker;
Hvert Slag af mit ængſtede Hjerte kan jeg høre.
Stille! ſtille! Forvildes mine Tanker?
Som Klappren af Seilbug det løb for mit Øre.

Det er et Fartøi — o Gud! Endnu er der Haab!
Det er mig nær — ſee, Mandſkabet paa Dækket ſtimler.
Jeg vil raabe dem an — — de komme, de har hørt
mit Raab —
Ak, jeg kan ikke mere — jeg ſvimler.

Udſtyret.

(1835.)

Hil ſidde I Kræmmere, ſtore og ſmaa!
Hil ſidde I Kjøbmænd bolde!
Vil Gud, da ſætter jeg ſnarlig Bo,
Og agter mit Bryllup at holde.

Saa kjøbe vi ind for Huus og Gaard
Hvad Himlen vil os beſkjære.
Thi er jeg kommen til Eders Boder
Alt med min Hjertenskjære.

Saa have vi ſørget for Fadebuur,
For Kjøkken og Kjælder behænde.
Nu ſkulde vi tænke paa Høienloftsſal,
Hvis Gud det ſaa vilde vende.

Saa have vi kjøbt os Dug og Diſk
Og Maal i Tønder og Skjæpper —
Hr. Høier! I er en veltænkende Mand,
I viſe mig vævede Tæpper.

I viſe mig Tæpper af liflig Lød,
At bredes paa Høienlofts Tilje.
De være virked' med Roſensblad,
Med Tymian og med Lilie.

Fremmerſt i Flok gaaer adelig Mand,
Og ſtrunk han ſidder paa Tofte.
Sidſt man tænker paa nedrige Stand,
Der ſkjules af ydmyg Kofte.

Jeg kjøbte mig Silke, jeg kjøbte mig Fløil,
Og Hermelin til Belægning.
Nu ſkulde vi tænke paa nedrige Stand,
Paa Lemmernes Underbedækning.

Den Sommerdag blid man klæder ſig let,
Men varmt under Froſten klare.
Hr. Feyerſkou ſidder bag bonede Diſk,
I viſe mig uldne Vare.

I viſe mig ſtrikkede Trøier af Uld,
Og retſkafne jydſke Sokker.
I viſe mig Strømper for Jomfru-Fod
Og Svanebaier til Klokker.

Saa have vi kjøbt for Huus og Gaard
Hvad Menneſkets Hjerte forlanger.
Min elſkede Brud! gak ind med mig,
Jeg ſlyer Eder gyldne Spanger.

Om Halſen jeg lægger en Perlerad
Og om Eders Arm Braceletter.
Og i Eders Haar, mit blomſtrende Liv,
Jeg kunſtige Roſer ſletter.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Kræmmeren Boden lukker.
Træd ind, min Elſkede, nær herved,
At ſee paa de ſlettede Bugger.

Allerkjæreſte min, og rødm kun ei,
Og ſkot kun ikke tilſide!
Haabet beſkjæmmer aldrig en Mand;
Han tænker paa Alt itide.

— Dagen helder og Sol gaaer ned,
Og Skyggerne vorde ſaa lange.
Nu mærker man ei til Menneſkets Dont
Og ei til Fuglenes Sange.

Aftenen glider ſaa ſagte ned.
Nu nærmes Natten den blide.
Min Hjertenskjære, ſaa trøſt jeg gaaer
Til Hjemmet ved Eders Side.

Smaadigte fra Rom.

I.

Om Aftenen, o Rom, er' dine Gader
Belyſte ſparſomt. Blandt antike Steen
Og Søileſtumper ſnuble mine Been,
Og i moderne Dynger Skarn jeg vader.

Kun hvor Madonnas, hvor en Helgens Billed
Paa Muren af et Huus er ophængt, ſees
Lanterner, Voxlys, ſtundom vel en Snees,
Af from Uvidenhed foran det ſtillet.

I Helgener! jeg nægter Eder ei
Det Ave, Romerinden til Jer beder.
Ved Eders Hjælp jeg mangen Nat fandt Vei
I dette Mørke, der gaaer ud fra Eder.

II.

Hvad er Grunden — ſpurgte jeg igaar
Min Værtindes Datter — hvad er Grunden,
At den unge Romer Kappen ſlaaer
Over Skuldren og bedækker Munden,
Ja endog til Panden Kappen naar?
„Eh, perchè!" — hun gav til Svar igjen
Noget ſkjødesløs, men dog med den
Romerinden egne gentillezza —
„È cosi costume, è grandezza!"

Ak, hun feiler! — Romerne, der ſee
Alle Gader, alle Torve bære
Vidnesbyrd om en forſvunden Ære,
Mens de ſelv, ſom paa et Mauſolee
Sønderbrudte Statuer, beſkues
Af den Fremmede med Ynk, maae blues,
Rødme for ſig ſelv og ſkamfuldt gaae
Der hvor Fortids Mindesmærker ſtaae.
Derfor hylle de ſig ind paa Gaden;
Derfor gaae de ſkulende forbi
Minderne, der graves ud i Staden.
Hiin Triumphport, dette Bad, Façaden
Af et Tempel, Søilers Symetrie
Fylder Romeren med Skræk; han fæſter
Blikket ſky paa Keiſerborgens Reſter.

Man berømmer Julius, Gregor,
Sixtus, Pius, Alexander. Gruſet
Har de ryddet fra den gamle Jord.
Hiſt ſig hæver atter pragtfuldt Huſet,
Hvor Auguſt har boet. Fra Colosſeum
Lyder — o Forandring! — et Te Deum.
Templerne, forſvundne Guders Hjem,
Aabnes atter. Vaticanet
Bugner af de Skatte, man trak frem,
Af de Monumenter man har ranet
Fra en Jord, der ſkamfuld ſkjulte dem.
Og den Fremmede forbauſet triner
Mellem Forums herlige Ruiner.
Med Begeiſtring fælder han den Dom:
Man har gravet ud det gamle Rom!

Ak, og under denne travle Færden,
Denne Rydden af en hellig Jord,
Al den Iver efter hvert et Spor
Af en glimrende, men uddød Verden,
Synker Romerſtaten Trin for Trin,
Drømmer Romeren i Procesſioner,
Slummerdysſes af Sixtinas Toner,
Stirrer ſig paa Voxlys-Kjerter blind.
Fede Munke ſynge, mens han ſover;
Og, ſom Guder for Barbarer faldt,

Sees han med ukjendelig Geſtalt
Som en Torſo knuuſt og ſtyrtet alt;
Seclers Gruus har lagt ſig alt derover.

Pius, Alexander og Gregor!
Naar ſkal vel den Reiſende, der kommer
Til ſit Hjem fra Eders Munkes Chor,
Glad berette: Pavens Magt er ſtor!
Han har gravet ud den gamle Rømer!

III.

Rom, bemærker den Reiſende ſnart, er ypperlig brolagt,
Rullende glider man let over de huggede Steen.
Sovende ſødt og fromt Prælaten kjører til Kirken;
Den apoſtoliſke Vogn jevnt og mageligt gaaer.
— Hellige Steen paa den appiſke Vei! I ligge kun ujevnt.
Kjører man ind paa Jer, bliver man ængſtet og ſtødt.
Vil I mane den ſøvnige Slægt? O, ſpar' eders Møie!
Hvem har Templernes Sprog, hvem have Statuer vakt?
Her i den hellige Stad, hvor hver Mand troer paa et Under,
Og hvor ugentlig eet offentlig ſees adopteert,
Naar den appiſke Vei, naar Stenene ſkrige til Himlen,
Troer man det ikke; man veed, Troen derpaa er forbudt.

IV.

„Seent om Aftenen knirked' min Dør" — en Tydſker fortalte —
„Røvere! raabte jeg høit. Skjændige, romerſke Pak!
„Hurtig en Arm blev lagt om min Hals; og Røveren, tænk Dem!
„Var den velſignede Slut, hende, der røver min Ro."
— Jeg gik hjem melancholſk, ſlog an de lyriſke Strenge:
„Amor! flygtige Gud! nægter du Digteren Stof?
Eller, o Himmel! maaſkee du gaaer og ſøger mig hjemme
Ved den kjølige Strand, huſker ei paa, jeg er reiſt.
Veed du det ikke, ſaa hør: jeg boer i Via Frattina,
Fjern fra Venner og Slægt, fjern fra mit Fædreneland,
Fjern fra dem, hvis Kjærlighed før har været min Lykke.
Tro mig, aldrig ſom nu har jeg behøvet din Hjælp!"
— En af Muſerne fløi forbi og ſtandſed' i Farten:
„Er du bedrøvet, min Ven?" — „Amor har nægtet mig Stof."
— „Daarſkab! brug din Fornuft, og huſk paa Himeros' Luner.
Du har jo klaget for mig over den gruſomme Gud.
Tænk paa Kjærlighed ei; betænk din Tids Intereſſer!
Føler du Drift til Sang, klag ikke, der har du Stof!"
Ilende bort hun gav mig — gjæt! — en Stænder-Forhandling,
Pakker Aviſer paa Tydſk, Pakker Aviſer paa Franſk!

Ak, i vor Tid holder endog Parnasſet Aviſer!
Intet Under, at jeg politiſerer i Rom.
Men fortredelig gaaer min Tid. Den romerſke Himmel
Øiner jeg knap af Sorg over den romerſke Stol.
— Amor! flygtige Gud! o ſend din ømme Bekymring!
Den var mig let tilforn! tung er mig Staternes Brøſt.
Glem blot ikke, jeg boer i Rom, i Via Frattina,
Skraaes for en Modeboutik — Huſet er viſt dig bekjendt.
Tidligt og ſilde man ſeer den flittige, ſmukke Modiſta
Sidde derovre og ſye, hyllet i Blonder og Baand.
Kun imellem hun kaſter et Blik, et ſkjelmſk, men et ſtjaalent,
Til mine Vinduer op — Huſet er viſt dig bekjendt.
Det er en herlig Glut! I Carnevals-Dagene ſtjal hun
Mangt et Hjerte, der nu offrer dig Bønner og Suk.
Vims og munter ſværmed' hun om, ageerte Tedesco,
Klædt i en Maler-Habit, Blouſe med Fløiels-Barret.
Nydelig ſaae hun ud med Knebelsbarter og Fipſkjæg,
Maſke hun ei havde paa; ak, thi hun veed, hun er ſmuk!
— Skraaes over for det yndige Barn, o Søn af Cythere!
Boer jeg. Skynd dig og kom! — Huſet er viſt dig bekjendt.

Fornarina.

Den ſkjønne Fornarina, Raphaels
Maitreſſe, ſom bekjendt, er malt af Tvende:
Af Giulio Pippi førſt; og ſiden hendes Sjæls
Beherſker, Raphael, har afmalt hende.

Ja, du har truffet, Giulio, paa en Prik
Hiin klare Pande, denne Mund, der ſmiler,
Mens forud for Myſteriet den iler;
Og Attraa er i hendes Blik,
Og hedt i Karnationen Blodet ruller.

Men du har malt os Volerſken. For mat,
For blød og ſlap er Arm og Bryſt og Skulder,
Som leed hun af en gjennemvaaget Nat.

Hvor anderledes, Fornarina, ſtraaler
Din Skjønhed hiſt i Florents Gallerie! *

---

* Hvor Raphaels Portrait af hende ſindes. Giulio Romanos er i Rom.

Det Held, der flød til dig fra fulde Skaaler,
Forkynder mildt dit Aaſyns Harmonie.
En ſtille Sandſelighed duftig ſvømmer
I Øiets Dyb. Du undrer dig endnu,
Og et undſeeligt Træk fortæller os, at du
Om Kjærlighedens Lykke drømmer.
Alt tyder paa, at du er ung og ſund,
Tilfreds med dine Kaar. Men Munden tøver
Endnu bluſærdig, fremmed, mens den prøver
I Ord at fatte din Tilfredsheds Grund.

Henimod Aften ved Rom.

(Efter et Malerie af Küchler.)

Dagen med ſlappe Vinger ſynker ſaa heed, ſaa mat,
Og vender ſig varmtaandende mod den kjølige Nat.
Luften glimrer med Støvet i Solens Straaler; lummer
Og trykkende den ſtandſer og dvæler ſom i Slummer.

Men Vinden rendſer Luften. Aftenſolens Skjær,
Spillende vidunderligt, forgylder Lundens Træer.
Og Vedbend og Pinie, der ſtaae i Markens Furer,
Sees i Aftenrøden med ſkarpere Contourer.

— Stille, jeg hører Stemmer. Der er Folk nær herved.
Et ſpædt Barn ſkriger; en Qvinde taler med.
Melodiſk, faſt ſørgmodig hun ſiger lavt: „Maria!
Prendi il bambino. Eccolà tua zia!“ *

---

* Maria! tag Barnet! — See, der er din Tante!

Fra den Kant kommer Stemmen; hiſt ſkimter jeg en Muur,
En Reſt af Ruiner ved et brøſtfældigt Skuur.
Jeg vil nærme mig forſigtigt mellem Krat og Stene —
Hiin lille Buſk afveien — ak, hvilken yndig Scene!

En Qvinde, ung og fyldig, med halvblottet Bryſt,
Fordybet ſom det ſynes i ſød veemodig Lyſt,
Sidder hiſt paa Bænken og lader Blikket glide
Med Ømhed og Bekymring fra Drengen ved hendes Side.

Det er en dygtig Unge. Hvor but og hvor vred
Han ſkeler til Katten, der taus har ſat ſig ned.
Man ſeer, hvorpaa han tænker, imens han løfter Skjorten.
Længe varer det ikke, ſaa napper han nok Morten.

Han holder ſig til Moderen, er Kjælebæggen viſt,
Skjøndt nu har hun kun Øie for hans Broder, Glutten hiſt,
Den lille halvaars Pusling; han ſtikker frem dernede
Af en flettet Gangkurv ſom en Fugl af ſin Rede.

At gaae ſkal han lære, det lille, ſtakkels Kræ!
En Qvinde, vel hans Moſter, har lagt ſig ned paa Knæ
Og lokker ham med Haanden. Der fik han fat en Finger.
Som alle Smaabørn pleie han den til Munden bringer.

— Ja, yndig er denne Gruppe! Og over Hver iſær
Kaſter Aftenrøden et klardunkelt Skjær.
Hvilken Ro! hvilken Stilhed! Hvor ſkjøn er Qvindens
Smerte,
Mens hun ſeer paa Glutten, hun har baaret under Hjerte.

Med et Blik ſom dette kan kun en Moder ſee.
Der er en øm Erindring, der er en Fødſels Vee,
En Kummer for den Fremtid, der Barnet er beſkikket,
En ſtille Glædes Tindren og en Ydmyghed i Blikket.

— Tys! jeg hører Fodtrin. Folk gaae til Huſet hen.
Det er vel bedſt, jeg ſkjæler mig ſagte bort igjen.
Jeg vil ei forſtyrre Jer, i Fred I boe og bygge!
Madonna, ſom I haabe, beſkjærme huldt Jer Lykke!

Reiſen paa Apenninerne.

Skrevet til Melodie af Fredmanns Epiſtler, Nr. 47.

Morgentaagen ſtiger, fugtig og raa;
Bolognas Paladſer i Dæmringen ſtaae.
I Stilhed vi kjøre; den pragtfulde By
Pasſerer i Tanken Revüe.
Luften falder kjølig; hjælp mig et Gran!
Faſt fryſer jeg ſom en forfrosſen Toſkan.
Min Kappe gled ned fra min Skulder — ſee ſaa!
Til Florents, til Florents vi gaae!
Nu er Vognen mit Huus, Veturinen min Vært.
Kammerat, Appeninen ſkal tages paatvert.
Med et Forſpand af Stude — ſee kun, i Galop!
Beſtige vi Bjergenes Top.

Hvem er det, der kommer? En med et Læs.
Der bøier han ind paa det duggede Græs.
En Heſt og et Æſel, det er hans Spand;
Man hjælper ſig her ſom man kan.
Trøien har han ſlængt om Skulderen løſt,
Og hviler paa Knipperne faſt gratiøſt.
Hans Anſigt er ſolbrændt, mørkt er hans Blik;
Han ſmelder og pidſker ſit Krik.
— See, hvor Taagerne ſkilles og Solen gaaer op!
See, hvor Bjerget i Dæmringen løfter ſin Krop!
See, hvor Himmelen klares! — En Sky driver hen,
Og flygter og nærmes igjen.

Kommer du fra Danmark, ſvævende Sky?
Ak, dig har jeg ſeet ved min Fædrene-By.
En brændende Middag paa Himmelens Blaa
Du ſneehvid og ſkinnende laae.
Bierne med Brum blandt Kløveren fløi;
Jeg hviilte mig døſig og træt paa en Høi.
Mit Anſigt jeg dækked' paaſkraa med min Hat —
Saa varm, ſaa behagelig mat!
Hvis du drager tilbage, ſaa hils paa mit Hjem!
Hils dem Alle! fortæl, hvor jeg tænker paa dem!
Men fordølg mine Klager! fordølg, at jeg tidt
Af hemmelig Hjemvee har liidt.

Veien bliver munter. See, den er fuld
Af Kærrer og Æsler, belæsſed' med Uld.
Der kommer en Reiſevogn, bygt elegant,
En engelſk Karosſe, min Sandt!
„Den var aldrig engelſk." — Jo, jeg er vis —
Fra Vinduet kikked' en gabende Miſs.
Paa Bukken en Morian ſad ſom en Steen;
En Bulbider mellem hans Been.
— Gaetano! ſaa ſtands dog! Hvad I har en Haſt!
See, min Kuffert er ſkrabet. Bind Tougene faſt!
Og min Hat, ak, min Hat — er da Menneſket gal? —
Er gledet af ſit Foderal.

Hele Dagen gaaer det opad og ned,
Mens Solen har hævet ſig brændende heed.
Og Luften er varm ſom ved Midſommers Tid;
Ja, Himlen af Heden er hvid.
Popplen ſtaaer ved Veien, dækket af Støv,
Men dybt i October med blomſtrende Løv;
Og Engen paa Skraaningen, dufter den ei
Som Engen i Danmark i Mai?
— Kjære Venner! betragter den Udſigt vi har!
Seer igjennem min Kikkert! — Ja, deiligt, min Fa'er! —
Hine blaalige Bjerge, man faſt ſkulde troe,
Var Skyer, der ſlog ſig til Ro.

Vognen holder ſtille. Skal vi ſtaae ud?
Ak nei, Veturinen har hentet en Stud.
Betragt kun, hvor Bjerget kneiſer mod Sky;
Til Forſpand vi trænge paany.
Egnen bliver øde, ſtenet og raa,
Ved Siden af Bjerget gaae Veiene ſkraa.
Og Luften er vindig, Støvet ſlaaer op
Mod Pilens forknyttede Top.
En avant! Veturinen og Driveren alt
Svinge Pidſken og ſkrige — det gaaer med Gevalt.
See, hvor Dyrene trække! ſee Hjulenes Spor!
— Den Bakke var Satans, min Bro'er!

Aftenrøden hiſt, et Purpurgevandt,
Drapperer ſig langſomt om Skyernes Kant.
Og Veien gaaer nedad; Bjergene ſlaae
De graanende Skygger derpaa.
Heſten traver hurtig, munter og let,
Med Bjælder om Halſen, i Manken et Net.
I Dalen dernede Klokkerne gaae
Til Veſper for Store og Smaa.
Veturinen har aftaget Hatten — ſee kun!
Og i Stilhed et Ave bevæger hans Mund.
— Med et Ave til Aftenens ſynkende Gud
I Andagt min Sjæl bryder ud.

Hurra, Kammerater! Her, ſom jeg ſeer,
Er Huſet, der ſkaffer os Natteqvarteer.
Vor Kudſk holder ſtille. Stop! det var bra'!
Og En ſpænder Heſtene fra.
Kjælderſvenden kommer, vindig og let,
Og ſlaaer under Armen en hvid Serviet.
Der er han — bevar's! — med et eneſte Hop
Ved Trinnet. Aa Kjære, luk op!
Han er deilig! I Trøien af Nankin han ſtaaer,
Med et okkerguult Anſigt og kulſorte Haar,
Med den høirøde Hue ſat kiffigt paaſkraa,
Og Tøfler af Saffian paa.

— Dagen er til Ende; Maaltidet holdt.
Ak, hvad ſkal jeg oppe? Mit Kammer er koldt..
Med Øiet, der gnikker, Naturen faaer Bugt.
Til Hvile da! Lyſet er ſlukt!
Ude ſkinner Maanen, duftig og fiin,
Og ſtjæler ſig ind ad det aabne Gardin.
O ſee, hvor den ſpiller paa Gulvet; ſom om
Til Sengen den trøſtende kom.
Som en Natlampe høit paa det dæmrende Blaa
Skal den lyſende for Apenninerne ſtaae.
Du, ſom tændte dens Straaler, o Verdenens Aand!
Jeg giver mig hen i din Haand!

Slaget paa Rheden.

(Fremſagt af Mad. Nielſen paa en Aftenunderholdning
d. 1ſte April 1832.)

Vel elſker jeg høit, o Danmark! din Kyſt,
Der ſmiler med Bakker og Sletter,
Din Mark, der dufter i Sommer og Høſt,
Og Skoven med Fuglens fløitende Røſt,
Og Lundenes kjølige Nætter.
Dog tykkes mig faſt, dit udſtrakte Hav
Med ilende, blaalige Vande
Har ſnart paa min Kjærlighed ſtørre Krav,
End ſelv dine grønnende Strande.

I mangt et Rige kan Hav og Sø
Gaae ind mellem enkelte Dele:
I Dannemark ligger der Øe ved Øe;
Dem alle forbinder den favnende Sø
Og danner dem førſt til et Hele.
Utallige Stjerner tages i Favn
Af een og den ſamme Himmel:
Vor Himmel er Havet; fra Havn til Havn
Omringer det Øernes Vrimmel.

Vel ærer og agter jeg høit Enhver,
Der ſøger med Kraft at virke,
Hvad enten han drager et blinkende Sværd
I Krigen, eller i boglig Færd
For Sandheds uſynlige Kirke.
Dog tykkes mig faſt, den driſtige Mand,
Der, ſelv naar hans Ankertoug briſte,
Bevarer ſit Mod paa et oprørt Vand,
Han vover lidt meer end de Fleſte.

Slaget paa Rheden.

(Fremſagt af Mad. Nielſen paa en Aftenunderholdning
d. 1ſte April 1832.)

Vel elſker jeg høit, o Danmark! din Kyſt,
Der ſmiler med Bakker og Sletter,
Din Mark, der dufter i Sommer og Høſt,
Og Skoven med Fuglens fløitende Røſt,
Og Lundenes kjølige Nætter.
Dog tykkes mig faſt, dit udſtrakte Hav
Med ilende, blaalige Vande
Har ſnart paa min Kjærlighed ſtørre Krav,
End ſelv dine grønnende Strande.

I mangt et Rige kan Hav og Sø
Gaae ind mellem enkelte Dele:
I Dannemark ligger der Øe ved Øe;
Dem alle forbinder den favnende Sø
Og danner dem førſt til et Hele.
Utallige Stjerner tages i Favn
Af een og den ſamme Himmel:
Vor Himmel er Havet; fra Havn til Havn
Omringer det Øernes Vrimmel.

Vel ærer og agter jeg høit Enhver,
Der ſøger med Kraft at virke,
Hvad enten han drager et blinkende Sværd
I Krigen, eller i boglig Færd
For Sandheds uſynlige Kirke.
Dog tykkes mig faſt, den driſtige Mand,
Der, ſelv naar hans Ankertoug briſte,
Bevarer ſit Mod paa et oprørt Vand,
Han vover lidt meer end de Fleſte.

Men Havet er tauſt. Hvor Slaget ſtod,
Der ſtumme de bruſende Vover.
Hvo kjender det Sted, ſom Kjølen forlod?
Hvo aner i Strømmen det udøſte Blod,
Naar Bølgerne ſkylle derover?
Ja, Havet ſkriver med flygtig Skrift;
Det er for ſtolt til at bære
En Bautaſteen om en Seiers-Bedrift,
Der kunde forkynde dets Ære.

Men — udſletter end den rullende Sø
Hiin Seier, den hjalp til at vinde,
Den haver den Skjæbne, den aldrig ſkal døe;*
For Seieren paa den rullende Sø
Er Menneſkets Bryſt et Minde.
Og er end et værdigt Stof for et Digt
En Kamp paa Sletten og Heden,
Jeg ſynger — og tykkes, det er min Pligt —
Jeg ſynger om Slaget paa Rheden.

---

* Sorterup.

Faa Timer endnu — da ſtiger paany
Af Natten paa Morgenens Strimer
Hiin anden April, hvis evige Ny
I Dannemark rækker fra By til By,
Hiin Kamps mærkværdige Timer.
Hiin Dag, hvor der kjæmpedes Mand for Mand
Mod Fjendernes vrimlende Flokke,
Og danſke Grævlingehunde beed an
Alt med den engelſke Dogge.

Da ſaae man, et Blokſkib, fuldt af Brøſt,
Kan ſtride med Orlogsfregatter.
Thi, dækkes det af et Menneſke-Bryſt,
Der aander med Seierens høieſte Lyſt,
Da møder det Vold med Latter.
Og Kampen raſte — hiint Fartøi ſtod
En Smule paa Grund — kan ei nægtes!
Hvad ſiger det mere? Naar Grunden er god,
Saa ſtaaer man faſt, naar der fægtes.

Faa Timer endnu — da ſtiger igjen
Af Natten Skjærtorsdag-Morgen;
Og Bølgen, der ruller i Kongedyb hen,
Fortæller om mangen en falden Ven,
Der ſavnes i Hytten og Borgen.
Det flydende Hav er kun daarlig tjent
Med Minder for Evigheden;
Men her i vort Bryſt er et Gravmonument,
Der vidner om Slaget paa Rheden.

Erindringer

fra

Hirſchholm.

Titta dit åt, dit åt strand,
Ut åt siön, paa venster hand,
Dit midt öfver åt det huset,
Där som ljuset
Syns ibland.
Nei, min ros! min sockerbit!
Dit åt, der jag pekar, dit,
Dit åt skogen,
Åt den krogen
Med en skorsten röd och hvit.

Fredm. Epistl. 49.

Poſthuſet i Hirſchholm.

Et Maanſkins-Stykke.

Mel. Fredm. Epiſt. 77.

Natten er kjølig og Vindene feie
Lummervarmen ſagte fra Træer og Krat;
Bøgenes Blade, der gyngende neie,
Spiller Maanen paa i den dæmrende Nat.
Kammeret er mig for ſnævert. Endog
Hunden forglemmer ſin ſøvnige Vane,
Kradſer paa Døren; et talende Sprog!
Nu, ſaa gaae med, min Diane!

Ak, her er ſmukt! See, paa Søernes Flade
Glimrer Maanen dybt i det kruſede Vand.
Tys! ingen Lyd i den eenſomme Gade!
Alle ſove trygt, baade Qvinde og Mand.
Skomagerkonen er oppe, min Tro!
Synger for Drengen, paa Skjødet ham ſætter.
Ja, hun maa kjøbe ſig Glutternes Ro
Med ſine ſøvnløſe Nætter.

Hiſt over Slotshavens ſjunkne Terrasſer
Hviler Nattens Dug ſom et grædende Hav.
Slottet, man nedrev i uhyre Masſer,
Vidner Kirken om, lig et Kors paa en Grav.
Egnen er øde, Mathilde, hvor du
Flygtig har redet den flygtige Ganger;
Blot dine Lidelſer mindes endnu
Af den tungſindige Sanger.

Tys! er det Ryttere, hisſet jeg hører?
Lyden farer dump, og man ſkjelner den ei.
— Nei, med et Læs en Forpagtervogn kjører,
Stødende ſaa tungt paa den brolagte Vei.
Ak, hvilket Læs! og paa Toppen en Sæk!
Dorſk en Forpagterkarl throner derover,
Sover og nikker og vaagner med Skræk,
Nikker ſaa atter og ſover.

End af en Skorſteen derovre ſig hæver
Som et Slør af Æther den blaalige Røg,
Lyſer i Maanſkin, imedens den ſvæver
Bølgende forbi den beſkyggede Bøg.
Og med et Shawl om det lokkede Haar
Viſer ſig En i vor øverſte Stue:
Lænet til Armen i Vinduet ſtaaer
Eenſom Profesſorens Frue.

Hør, hvor hun ſynger: „See, Skyarna glimma,
„Stjernorna försilfra båd vatten och land,
„Månan i molnet sin guldgula dimma
„Kaster öfver klappträn och såar vid strand.”
Fredman! Din Sang, der er kjendt af ſaa Faa,
I hendes drømmende Tanke den hviler;
Ak! og i Øinenes natdunkle Blaa
Speiler ſig Maanen og — ſmiler.

Stille! jeg hører en Smelden og Kalden;
Heſte blive forſpendte: „Hyp! vil du gaae!“
Bonden ta'er Tømmen og kjører fra Stalden,
Skuret hisſet ovre, hvor Vognene ſtaae.
Underlig triſt er det fugtige Skuur,
Sparſomt belyſt af en eneſte Lygte.
See kun, hvor henad den kalkede Muur
Skyggerne vaklende flygte.

Heiſa, Diane! hvad gjør du og ſnuſer?
Kjender du ei længer vor Poſtmeſters Kat?
— Mærk, hvor den logrer med Panden i Kruſer,
Frygter dog tilſidſt for at tage den fat.
Couche! Vil du lyſtre! Herhid! Det var brav!
Hører du ikke, hvor Poſtkarlen blæſer?
Oppe paa Veien der kommer i Trav
Holſteenſke Vogne og Chaiſer.

Poſthornet klinger ſaa muntert i Natten;
Kudſken ſvinger Pidſken, og Heſten gjør Spring.
Herrer og Damer med Fjeder i Hatten
Ruller ind i Byen og ſeer ſig omkring.
„Holla ved Porten! gjør Plads! Vi ſkal ind.“
— Stalden er opfyldt af Vogne med Huder. —
„Seida, tilſide du der med de Skind!“
— Hør kun, hvor Poſtkarlen tuder!

„Naa da! hvad ſtaaer du og gaber, din Klaade!
Kan du rykke Vognen og gjøre mig Plads?
Han ſkal afveien! Giv Tid, Deres Naade!
Kjøter, er du grov? Saa kom an, lad os ſla's!“
— See kun, der tager han fat i hans Bryſt!
Men under Larmen og Skrig af Betjente
Hører man ængſtlig en qvindelig Røſt:
„O, lad os hellere vente!“

Rykker han Vognen? Ja ſee, hvor han rykker!
Med en Stige kommer geſkjæftig Andrees.
Herrer i Kapper og Damer med Smykker
Hoppe ned, imens der paſſares og lees.
Tjeneren venter og krummer ſin Ryg;
Kudſken er mukken og grov ſom den Vedſte!
Skaglerne ſpender han fra med et Tryk,
Seer til de dampende Heſte.

Nu bli'er der lyſt i vor Poſtmeſters Stue;
Pigerne faae travlt, bringe Flaſker og Glas.
Høfligt en Herre geleider en Frue,
Gaaer i Huſet ind, og en Tjener gjør Plads.
Hvem er vel han i den ſkotſke Carrik,
Han, der ſpadſerer ſaa ſtolt ſom en Spanier,
Ryger Cigarer og fæſter ſit Blik
Taus paa de høie Kaſtanier.

See, der forſvandt han. Men udenfor Huſet
Dvæler under Træet den yndigſte Glut,
Stirrer paa Søen, der ſkyller mod Gruſet,
Rislende med Skum, af en Kampeſteen brudt.
Venter hun Nogen? — Ak, hvor hun er ſmuk!
Men hun er bleg, og hun ſukker bedrøvet.
Vinden er gruſom imod hendes Suk,
Spreder dem ad mellem Løvet.

Nu gik hun ind, og en Tummel jeg hører;
Vognene man kjører for Døren. „Aa hør!
Hvem er det fremmede Herſkab du kjører?
— „Han er fra Oſtindien; jeg troer Gouverneur.“
Arme! Nu fatter jeg førſt dine Suk:
Sukket, der kjøligt af Vindene fanges,
Stiger, uagtet vor Himmel er ſmuk,
For Himeleia og Ganges.

Hør kun, hvor Kudſken ta'er paa med at blæſe!
Hele Suiten kjører fra Byen igjen,
Svøber ſig ind, mens den fjerlette Chaiſe
Ruller hurtig bort, og de Andre bag den.
Støvet, bedugget, ſig løfter ſaa tungt,
Skjuler dem hiſt under Træernes Kroner;
Blot fra et uſikkert, ſvævende Punkt
Rækker mig Poſthornets Toner.

Men — det er Tid, at jeg tænker paa Sengen;
Morgenen bebudes af Taarnuhrets Slag,
Taagen fordeler ſig langſomt paa Engen,
Maanen ſvinder bleg for den vaagnende Dag.
Kom da, Diane, lad os To gaae ind,
Slaae os til Ro og paa Leiet os lægge.
Hindres min Søvn af et uroligt Sind,
Sover nok du for os begge.

Billardet i Hirſchholm.

Mel. Fredm. Epiſtl. 69.

See, hvor hurtigt Skyer trække
Op fra Horizonten;
Tunge, ſorte de bedække
Aftenhimlens Blaa.
Vinden ſuſer frem for Fronten
Af den tætte Skare,
Blæſer alt i Toner klare
Krigs-Signal — pas paa!
    Ak, hvilket Veir!
Jo, nu kan vi ſpadſere!
    See, Skyen der!
Og bagved komme flere.
    Vinden feier Sand og Blade
    Henad Byens Gade;
    Svalerne, der fløi ſaa glade,
    Flyve lavt og angſt.

Ja, der er et Uveir oppe!
See paa Fjederkræet!
See, hvor Bøgens høie Toppe
Pidſkes ned — min Gud!
Det er accurat ſom Træet
Fik et Drag i Nakken.
— Men hvad hjælper al den Snakken?
Kan vi nu gaae ud?
„Nei!" — Det var bra'!
Thi kort og godt var Svaret.
Altſaa — hvad da?
„Vi vandre til Billardet!"
Bravo! Lad os Tre gaae ſammen,
Snakke med Madamen,
Skaffe Viin og Glæde — Amen!
Fremad! Marſch! Allons!

Deres Solhat, bedſte Frue!
— Doctor! Paraplyen! —
Ak, forvar Dem vel mod Snue!
Tag Galoſcher paa.
See, det drypper alt fra Skyen;
Stødviis ſuſer Vinden —
Skal jeg tale med Værtinden,
Mens De foran gaae?
— Søde Madam!

De har vel —? „Ja, jeg gjætter!" —
Det er en Skam!
„Der er alt tændt Lampetter."
Er der tændt? Ak, hvilke Straaler!
Knap den Glands jeg taaler.
Otte Lys i Girandoler!
Kongelige Pragt!

Lad os da begynde, Kjære!
Her er tvende Baller.[*]
Vælg blandt disſe! — Paa min Ære,
Fruen er Regent![**]
De maa ta'e det ſom det falder:
Jeg er deres Makker;
Vil De, Doctor? — „Jo, jeg takker!"
Læg da ud! — „Aa, vent!
Hvor er min Queue?[***]
Jeg kan ei med en anden —"
Fjas! Cinq à deux!

---

[*] Kuglerne, hvormed der ſpilles, kaldes Baller.

[**] Naar Tre ſpille, kaldes den Ene, der ſpiller mod de to Andre, Konge.

[***] Kuglerne (Ballerne) drives frem paa Billardbordet med en lang, oventil tynd, nedentil bred Stok, der kaldes Queue (ital. Trucco.)

Stød Ballen der ved Banden![*]
Hør, hvor Regnen ſlaaer paa Ruden!
Hør paa Vindens Tuden!
Og i Stalden brøler Studen —
Traf han? — Cinq à six.

Bravo! Ja, naar han couperer,[**]
Mærker man Routinen.
See kun, han quarrambolerer![***]
Han er ude ſnart.
Doctor! huſk paa Carolinen;[****]
Den kan Ingen redde;
Den gaaer i med; ſkal vi vedde?
Skal vi? om en Quart?
— Hvad? ſlap han fri?

---

[*] Bande kaldes den 4 à 5 Tommer høie, med Klæde betrukne Rand, der omgiver Billard-Bordet.

[**] Naar Spilleren med ſin Bal træffer Modſpillerens Bal paa Siden, kaldes det at coupere eller at ſkjære.

[***] Naar Spilleren med ſin Bal berører i eet Stød to eller flere Baller, ſiger man, at han quarrambolerer.

[****] En af Ballerne kaldes ſaaledes; den kan kun ſpilles i de to mellemſte Huller paa Billard-Bordet. Ved Tællingen vindes og tabes der meeſt paa den. — Det Spil, her maa tænkes udført, kaldes ogſaa Caroline.

Med ham man ei kan holde!
Kors! Cinq à dix!
Madam! en Tremarks-Bolle!
Punſch i Bolle! Viin i Flaſker!
— Hør, hvor Regnen pladſker!
Midt paa Gaden eenſom tradſker
En med Træſko paa.

Ak, forløb han ſig? Desværre!
Sept à dix — ei andet!
Sligt kan hænde Hver, min Herre!
Hvem ſkal nu? — Naa jeg!
Er vort Held med Uheld blandet,
Slaae vi det en Plade.
Lad os Alle være glade —
Sept à treize — Ei, Ei!
Hurra! ſee der
Kom Punſchen ind og Vinen!
Sæt Flaſken her,
Ved Siden af Terrinen.
Stille dog! I gjør Spectacler —
Tys! Billardet vakler.
Kan vi ſpille godt, vi Stakler,
Under al den Qvalm!

See paa ham, hvordan han bukker
Gratiøſt for Fruen,
Byder Viin med Vand og Sukker —
Ak, en liflig Drik!
Skjelmſk hun ſeer ſig om i Stuen,
Synger før hun drikker:
„Säj, är intet Mollberg qvicker?
Öfvermåttan qvick."*
Bums! jeg løb i —
Saa gaaer det, naar man ſpiller
Til Melodie
Af hendes ømme Triller.
Ak, min Frue! naar De ſynger,
Sig mit Bryſt forynger,
Og en Smerte mig betynger,
Som — ja, hvem ſkal nu?

Quinze à vingt — hvad er i Veien?
Himmel! vær os naadig!
Ballen var jo Deres egen,
Som De ſelv ſlog i.
Ja, naar man er altfor graadig,
Bli'er man let forført
Til at ſlaae ſig ſelv paa Øret.

---

* Fredmans Epiſtl. 69.

— Frue! nu ſkal De.
Vent! lad mig ſee!
Ifald De ei kan naae den,
Stød da tournée;*
Kanſkee De ſaa kan faae den.
Hav den Godhed at begynde!
Vi maae nu os ſkynde.
Doctor, ſee! Med hvilken Ynde
Fører hun ſin Queue!

Mens hun ſpiller, Haaret lokkes
Rundt om Hals og Kinder;
Smiil paa hendes Læber flokkes —
Quinze à trente — hvordan?
Skal vi ſlaae tilveds, hun vinder?
Om et Fad med Kager?
Vinder hun Partiet, tager
Fadet jeg. — „Kom an!"
Brav! det var Ret!
Hvad var det? Caroline!
Vingt à trente-sept —
Jo, Kagerne bli'er mine!

---

* At ſtøde med omvendt Queue.

See, hvor excellent hun ſpiller!
See, hvor Kuglen triller!
Kan hun tabe? — Hvilke Griller!
Hvad ſa'e jeg? — Partie!

— Tys! der holdt en Vogn for Døren!
Det er Folk fra Landet.
Kik kun ud! — Der kommer Søren;
Med et Lys han gaaer.
Fra dem Alle drypper Vandet,
Medens ned de ſtige.
— Kan de ſee den unge Pige
Med det blonde Haar?
Kinden er rød
Af Regnen og af Blæſten.
Ak hun er ſød!
See kun! hun klapper Heſten.
Ned ad hendes Silkekaabe
Glider Regnens Draabe.
„Clara! Clara!" hør, de raabe —
Ja, nu løb hun ind.

Hvor dog denne By er ſtille!
Og ſaa eenſom Gaden!
See, hvor ſmukt! Fra Lygten ſpille
Smaaglimt i en Pyt

Ei! nu faae vi Bud fra Staden!
Hør! Poſtillioner!
Klangen af et Poſthorn toner
Meer og mere lydt.
Høit paa det Blaa
Der titter frem en Stjerne.
Kom, lad os gaae
Og ſee til vor Kaſerne.
Doctor, jeg har tømt Terrinen;
Ak, men Theemaſkinen,
Aftensmaden, Glæden, Vinen
Vente — lad os gaae!

Hyacintherne.

Til J. L. Heiberg, hans Kone og Moder.

(Februar 1833.)

Naar Vaaren atter paa Mark og Eng
Imellem Planterne Blomſter fletter,
Og hiſt og her den duftende Væng
Er pyntet med Grupper af ſmaa Bouquetter;
Naar Storken, Bøndernes Skildvagt, ſtaaer
Og ſtrækker ſin Hals ſaa ſtivt paa Gavlen,
Og Landmanden pløier, planter og ſaaer
Og lægger Planer for Efteraars-Avlen:
Da drager jeg, elſkede Venner, langt,
Ak, langt fra Eder med Damp og Heſte.
Min Poſtvogn ruller; mit Skib gaaer rankt;
Jeg kjører og ſeiler; mit Bryſt er trangt
Balndt al den Damp og de Heſte.

Jeg ſkal ei gaae i den kjølige Lund
Iaar med Eder til Rungſteds Bakker;
Ei ſee henover det deilige Sund,
Hvor Maagen lavt paa Vandene flakker;
Ei der med Øiet paaklem jeg kan
Den lumre Formiddag liggende drømme,
Mens Solſtrimen langs det zittrende Vand
Og Kyſten i Eet for Øinene ſvømme;
Ei ſkal jeg vækkes af Eder ihaſt,
Naar I med et Udraab en Seiler bebude,
Og Skibet nu kommer med Vimpel og Maſt,
De ſkinnende Seil ſom yndig Contraſt
    Til de himmelblaa Vande derude.

Jeg ſkal ei gaae med Eder iaar
Til Vallerødshøien ved Hirſchholms Banker,
Hvor Hannabjerget ſom Minde ſtaaer
Om vore gjenſidigt ſtiftede Tanker;
Ei der mig fryde ved Dæmringens Ro,
De lette Taager, der indhylle Dalen,

Og more mig med den taalmodige Ko,
Der viſter Bræmſerne bort med Halen;
Skal ei betragte det eenſomme Hveen;
Der kaſter til Sjælland tungſindige Blikke,
Den triſte Skov, den forbrændte Green,
Og nær ved Stranden den mægtige Steen,
Som Bølgerne ſkvulpende ſlikke.

Jeg ſkal ei atter ſom tidt ifjor
Med Eder i Slotshavens Gange ſpadſere,
Og lytte til Spurvenes qviddrende Chor
I Mangel af Andre, der vil muſicere;
Ei undre mig over den uddøde Pragt,
Det nedrevne Slot, de ſvundne Cascader,
Og høre hvad Skomagerkonen har ſagt
Om Spor af Terrasſer i Træernes Rader;
Ei tale med Eder om Hoffets Glands,
Ei mindes bedrøvet tidligt og ſilde
Banquetter paa Slottet og Toure tilvands,
Og Heſten, der foer paa Veien i Dands
Med den muntre Dronning Mathilde.

Ak nei, om ſyvende Chriſtians Hof
Jeg med Fru Gyllenborg ei ſkal tale;
Ei med Johan Ludvig om Form og Stof
Og om Poeter, der næſten er' gale.
Ak Gud! og Fredmanns Sange! ja hvem
Skal ſynge for mig den deilige Viſe
Om „Mor på Tuppen" og hver af dem,
Jeg hørte ſaa tidt af Johanne Louiſe.
Herefter ſynger jeg vel paa Franſk;
Fra By til By den Reiſende render;
Og Luften er lummer, og Damen er ſpanſk,
Og Alting er herligt, men Intet er danſk,
Og langt fra mig mine Venner!

— Da Sommeren væved' et Slør ifjor
Af hvide Taager om Hirſchholms Nætter,
Da dufted' mit Kammer af mangen en Flor,
Fra Eder, Elſkede! ſendte Bouquetter.
Iaar, hvad ſender jeg Eder igjen?
Jeg reiſer med Vaaren, og nu er det Vinter.

I tage tiltakke med det, Eders Ven
Har ſamlet i Potter, en Flor Hyacinther.
Vel visne de ſnart; dog er det min Trøſt,
De ſpire vel frem igjen adaare,
Og dufte og hviſke med ſagtelig Røſt:
I mindes af En paa den fjerneſte Kyſt
Med Hjemvees Længſel og Taare.

Sange, Cantater,

m. M.

Uppſala.

Mel. Herligt, en Sommernat.

Hen over Havet ſkal
Fjernt over Fyrisvall
Toner fra Øreſund drage,
Svulmende mægtige
Over den prægtige
Høiſkoles ældgamle Tage.

Midt i en ſtreng Natur
Stiger dens gamle Muur
Op mellem Granernes Kroner.
Tryg under Fjeldets Ly,
Stolt af et evigt Ry,
Herlig i Dalen den throner.

Streng ſom dens Foſterjord
Stirred' den ud i Nord,
Eens under Tidens Forandring.
Men fra det ſtrenge Blik
Lyn over Verden gik,
Gik der Ideer paa Vandring.

Ind i Naturens Dyb,
Ned til det mindſte Kryb
Trængte dens ordnende Tanke;
Skilte det ſtridige,
Løſte det ſmidige
Grundelement fra dets Skranke.

Liſligt dens Læreſal
Tolked' for Bjerg og Dal
Krønikens Røſter forbundne;
Trængte til fjerne Strand,
Viſte, at Folk og Land
Suger ſin Kraft af det Svundne.

Længe ved Fyrrisaa
Fremmed for os den laae,
Fiernet ved Tidernes Spaltning.
Nu er den atter vor!
Fordom er vegen for
Driſtige Tankers Geſtaltning.

Nu fra det hele Nord
Trefold gaaer ud et Chor,
Samlet ved Øreſunds Vande.
Nu fra dens Sønners Bryſt,
Varmt af Begeiſtrings Lyſt,
Stemmer med vore ſig blande.

Hen over Fyrrisvall
Stemmerne ſtige ſkal
Klart gjennem Tonernes Scala,
Svulmende mægtige
Hilſe den prægtige,
Liljen i Dalen, Uppſala!

Sang

ved den ſidſte Concert i Studenter-Foreningen
d. 2den Mai 1832.

Idet vi ſamles ſidſte Gang
Iaar for Eder, elſkte Venner!
Og under Inſtrumentets Klang
Vort Chor ſin Hilſen Eder ſender,
Det ſømmer ſig, med tænkſomt Blik
At dvæle ved den Tid, der gik,
Og med et lille Gran Critik
Betragte hvad os Vaaren ſender.

Den lange, vaade Vinter lod
Os ofte her til Glæden kalde;
Og denne Sal vi ſelv forſtod
At ſkabe til en feſtlig Halle.
Og Alles Hjerter har vi ſeet
For Skjemt og Alvor ſlaae ſom eet;
Og Kunſtens blomſtrende Gebeet
Blev ſkiftet ærligt ud til Alle.

Thi enten Tonen rev os hen
I udtryksfulde Harmonier,
Og ſmeltede vort Bryſt igjen
Med lutter ømme Melodier,
Hvad eller blot et aandrigt Ord,
En vittig Skjemt fra Læben foer,
Vi greb det ſom et ſamlet Chor,
Der griber ſamme Harmonier.

Men Vaaren ſkiller atter ad
Vor Vennekreds, vor Sang og Tale;
Og Skovens lyſegrønne Blad
Forlokker os fra Eders Sale.
Thi Fuglen ſynger alt ſaa ſmukt;
Violen vinker med ſin Lugt,
Og Tanken alt i munter Flugt
Vil ile bort med Spurv og Svale.

Endnu vort Hjerte blusſer ungt,
Naar Foraars-Vindene ſig nærme;
Og Veiret kan vi trække tungt,
Og bede Cypris os beſkjerme.
Vor Puls kan banke ſyg og mat
For Hjertets hemmelige Skat;
Og i den ſommervarme Nat
Vi kan endnu for Pigen ſværme.

Vi føle vel, at hvad der nu
Bevæger vore bedſte Tanker
Og ſysſelſætter al vor Hu
Og hemmeligt i Hjertet banker,
Det kan ei ſkiftes ud igjen
Og deles mellem Ven og Ven;
Thi Amor driver Tiden hen
Med Eenſomhed i vore Tanker.

Men, Sommeren er ſnart forbi!
Med Sange komme vi tilbage,
Og bringe Hjertets Sværmerie
I Melodiens Fryd og Klage.
En Trækfugl-Skare lig vi flye
Til Skoven fra den ſnævre By;
Men Hjemvee bringer os paany
Til vore Venners Kreds tilbage.

Aftenſang i Regensgaarden.

Vi hilſe dig, o Aftenblaa,
Med dine Stjerners Vrimmel,
Mens driſtig vore Tanker gaae
Fra Jorden til en Himmel.
Vel falder denne Gaard lidt trang,
Vi kan os lidt kun brede;
Men grændſeløs er Tankens Gang,
Endſkjøndt vi ſtaae hernede.

Og vel er dette Huus ei ſtort,
Og pragtfuldt ikke heller;
Men ſom en kunſtig Kube gjort
Med hyggelige Celler.
Og Hver af os er ſom en Bie,
Der laver liflig Honning
Af Lærdom, Kunſt og Poeſie —
Og Provſten er vor Dronning.

Naar over Eng og over Vang
Man hører Brum af Bier,
Kan vi tractere Folk med Sang
Og ſkjønne Melodier.
Om Dagen gaae vi til vor Dont;
Naar Solens Straaler nærme
Sig Aftenhimlens Horizont,
Begynde vi at ſværme.

Thi hilſe vi med Sang paany
Hiin Mylr af fjerne Kloder;
Vi hilſe dig, o dunkle Sky,
Velſignelſernes Moder!
Vi hilſe dig, du ſtille Luft,
Der hviler ſom i Drømme
Og bringer Lindetræets Duft
Til os i fine Strømme.

Og dig, o minderige Træ!
Vi takke for din Skygge;
Forund os længe Ly og Læ,
Og bring os Held og Lykke!
Vor Provſt med Sange hilſe vi!
Han og hans Huus florere!
Regenſens muntre Colonie
Han viſeligt regjere!

— Den klare Sommeraften alt
I Nattens Favntag glider,
Og ſagte hviſkes overalt:
„Nu er det paa de Tider."
Beſkjærm os Alle, tauſe Nat!
Naar vi paa Leiet ligge;
Og, drømmer Nogen om ſin Skat,
Vi bede, væk ham ikke!

Sang

for Odenſe lærde Skole.

Mel. Heilig iſt die Jugendzeit.

Helligt være for vor Sjæl,
Helligt i vor Tanke prentet
Ordet, der fra Sandheds Væld,
For at ſtyrke os, blev hentet!
    Sandhed ſtammer ned fra Gud.
    Helligt være os det Sande!
    Helligt ſig dets klare Bud
    Med vor Tro og Tanke blande!

Sandhed lider ofte Spot.
Mange til dens Væld ſig ſtjæle.
Lad den da, o Gud, ei blot
Med vor Tanke ſig formæle!
    I vor Tale gaae den frem!
    Ud i Verden frit den træde!
    Ordet fra et helligt Hjem
    Paa vor Læbe tage Sæde!

Talen er et Mundsveir tidt,
Og kun ſaare ſlet den følges.
Mangen taler ſmukt og frit,
Men hans rette Mening dølges.
  Al vor Gjerning, ſtore Gud,
  Vidnesbyrd om Sandhed bære!
  Og vor Sjæl, ved dine Bud,
  Som et helligt Tempel være!

Hymenæer.

I.

Eenſom er et Hjertes-Lykke,
Som en fangen Fugls i Buur,
Naar det ei et Hjem kan bygge
Med en ligeſtemt Natur.
Eenſomt Mandens Dage rinde,
Livet har hans Stræben deelt;
Eenſomt — til en tro Veninde
Giør hans Stræben til et Heelt.

Thi fra Hjertets Dybder ſtiger
Uafviſelig en Røſt,
Der i tauſe Timer higer
Hen til et beſlægtet Bryſt.
Videnſkab og Kunſt forgjæves
Vil erſtatte os vort Savn.
Øiet fyldes, Bryſtet hæves,
Læben ſtammer ømt et Navn.

Dette Navn, ſom tauſt vi hylde,
Er vort Væſens ſande Bliv,
Er en Tilflugt, er en Fylde
For et ſpredt og trættet Liv.
Hvad for Ingen vi kan klage,
Og til Ingen kan betroe,
Finder hos en kjærlig Mage
Kjærlig Trøſt ved Arnens Bo.

Elſkte Par, hvis Hu beſjæltes
Af den ſamme, ſtærke Magt,
Gode Genier formæltes
Eders nys indgangne Pagt.
Sangen tier. Eders Lykke
Anbefaler Muſen mild
Til Penaterne, der bygge
Huſets Held ved Arnens Ild.

II.

Vintren løfter Sceptret over Skoven,
Rigt beſat med Iſens Diamant.
Froſten midt i Flugten ſtandſer Voven,
Rimen blomſtrer der hvor Løvet ſvandt.

Æolus trompeter, Eurus ſtormer,
Sneen jages vildſom hid og did.
Livet præges ud i ſtrenge Former,
Strengt og ſtærkt ſom Nordens gamle Tid.

Ak, mens her paa Vinduet en Flora
Trives altfor glimrende og ſmukt,
Løfter ſig i Sydens Lund Aurora
Daglig ung og varm, med Blomſt og Frugt.
Guitarſtrengen klinger; ømt dens Klage
Blandes med Orangetræets Duft.
Ak, at jeg ſom Trækfugl kunde drage
Hen til Syd, til Bajæ's klare Luft!

Bort med Klager! Syden er herinde,
Sydens Varme, Vinens, Sangens Lyſt!
Vintrens Strenghed ei formaaer at binde
Guitartonen eller Hjertets Røſt.
Skyerne, der hisſet ſneegraae jage,
Drivende fra Veſterhav og Belt,
Kalde os til Glæden, mens de drage
Sammen over Norden ſom et Telt.

Her, hvor Venſkab i en tæt Forgrening
Snoer ſig mellem Alle ved vort Bord;
Her, hvor Elſkovs myſtiſke Forening
Hviſkes mildt i Hymenæens Chor,
Her i Sangen klinger Tambourinen,
Kaſtagnetten ſlaaer i Pulſens Tact;
Her er Sydens varme Liv i Vinen,
Her dens Lyſt ved Kjærlighedens Magt.

Vinterdage! Øſtens blege Strimer!
Eder hilſer et erkjendtligt Chor.
Tak for hine ſværmeriſke Timer,
I os efterlod i eders Spor.
Ruderne med Diamant-Bouquetter
Ei forvirre kan den glade Gjæſt:
Kjærlighed og Venſkab, veed han, fletter
Krandſen her ved Kjærlighedens Feſt.

For Studenter-Foreningen.

I.

Et Fragment, ſkrevet for Selſkabet, men ikke fuldendt.

I en bevæget Tid, der heftigt virker
For en Idee, for en begeiſtret Tanke,
Og bygger op for Sandhed andre Kirker,
Nedbrydes altfor let en hellig Skranke,
Der hidtil vogted' min og Mines Fred;
I Altings Gjæring let den brydes ned.

Da er det, at den Dygtige vil vide,
Hvad han ſkal troe og hvor han ſkal gaae med,
Hvad der ſkal rykkes fra ſit gamle Sted;
Og derfor han befæſter ſig itide.
Ei vil han ſom en ſvag, tungſindig Mand,
Der idelig t, af Frygt for Sygdom, føler
Sin Puls og ſelv med Aandedrættet nøler,
Ei vil han hive Dagen hen ſom han,
Og i Medicamenter
Fortære Livets rige Renter.

Vel er han glad, naar nyt Terrain erhverves;
Han er beſjælet for en ſtor Idee;
Men han vil vide, han vil klarligt ſee,
Om ei ved den hans hele Liv fordærves.

Hvortil jeg ſigter? ſpørger I maaſkee.
Det kan jeg ſnart i denne Kreds forklare.

Naar Verden kjæmper for en vis Idee,
Er hver Idee i Verden ſtærkt i Fare.
Den ene ſluger Alt; den lokker, truer,
Den overtaler, hverver, underkuer
Ideer, der os før var' dyrebare.
Den gaaer deſpotiſk frem, beherſker Tiden,
Forſtener ſig i een og ſamme Retning.
Den taaler ei den mindſte Tvivl ved Siden.
Den er en Gaade, der ei taaler Gjetning.
— Da er det juſt, den Dygtige vil vide,
Hvad der i denne Strid ſkal gives hen,
Om ei hans Væſens bedſte Part i den
Gaaer tabt og dukker aldrig op igjen;
Da er det juſt, han ruſter ſig itide.

Blandt os — jeg ſiger det med Stolthed — byder
Ei hiin, ei denne Menings Tyrannie.

Ideen, der er dybt i Alt, man lyder,
Men føler i dens Strømninger ſig fri.
Vi er' ei Slaver af en enkelt Mening;
Hos os tør intet enkelt Facultet
Beherſke Tankens rige, frie Gebeet;
Thi ei omſonſt vi kaldes en Forening.
Som i et Brendpunkt ſaae vi ſtedſe
Hos os forene ſig hver enkelt Intereſſe.
Ja, ſelv det Liv, der nu for Tiden gjærer
I Mangen dybt, det Liv, der rigt ſprang ud
I Stænderne ved Kongens Bud,
Det agtes her, ja høilig man det ærer.
Og dog tør ei hos os ved Bordet
Ideer om vort Statsliv føre Ordet.
Til dem, til hver Idee er anviiſt Plads,
Og alle rummes i det ſamme Glas.
(Cetera desunt.)

II.

Prolog, fremſagt ved Selſkabets Julefeſt 1835 i det nye Locale.

Naar Folk i Flyttetiden ſkifte Sted,
Da ſpørger man tilſidſt: „Er Alting flyttet med?“

Hos os, hvor der i lang Tid alt var Tale
Om et forbedret, ſmukt og nyt Locale,

Hos os man nu, da Alt er ſaa beqvemt,
Saa lyſt og ſtort, betragter hele Klatten,
Man flytted' med derfra, hvor vi forhen har hatt'en,
Og tænker ved ſig ſelv: „Er Intet glemt?"
Man mener ikke Bordet, Stolen, Bænken,
Selv ikke Drikkeſkjænken,
Nei, har man flyttet med vor gode, gamle Skjemt,
Vor Munterhed, ſom Ungdoms-Lyſt forhøier,
Og vore vidtberømte Juleløier?

Et gammelt Sagn beretter os, det nytter
Kun lidt, at Bonden flytter,
Naar Nisſen huſer i hans Gaard, hans Kjælder;
Thi Nisſen flytter med, ſom man fortæller.
Naar Bonden, for at ſlippe Fyrens Plage,
Hen til en anden Gaard med alt ſit Kram vil drage,
Saa ſtikker Nisſen Ho'det af en Bøtte
Og ſiger midt paa Veien ſkjelmſk: „Vi flytte."

Af ſlige Nisſer — ja, den Sag er reen —
Har i Foreningen rumſteret En,
Saa god ſom noget gammelt Sagn kan brug'en.
Ham var det, der forhen engang om Ugen
Ved Gildet ſpildte Vinen over Dugen,
Brød Glasſet ſønder og traf Folk i Kjolen,
Saa Kjole, Glas og Mand faldt under Stolen;

Og ſiden ſagde Folk, der vare mugne,
At de, der faldt, var' drukne.
Ham var det, der, naar En ſtak midt i Talen,
Drev ham i holſteenſk Vals igjennem Salen;
Og naar man ſprang paa En, der ſtod paa Huk,
Saa var det Nisſen, der ſprang Buk.
Ja, naar vi her ved Juletider
Railleerte Dit og Dat,
Saa Folk af Latter holdt i deres Sider
Og raabte: „Er Foreningen beſat?“
Saa var det atter Nisſen,
Der ſom Souffleur forſtak ſig bag Coulisſen.

Men denne Nisſe, der os kildrer Siden
Og hindrer os at ſynke blytungt ned
Og ſove ind, fordi vi nu har Fred;
Den Nisſe, der os hæver over Tiden,
Der af det Bittre ſuger liflig Saft
Og af en Daarſkab vinder Liv og Kraft,
Jeg mener Skjemtens, Ironiens Nisſe,
Den flytted' ind med os, det haaber jeg tilvisſe.

Naar Tæppet atter her gaaer op, begynder
Vor Juleſpøg med alle Spøgens Synder —
En Sommerfugl med broget, munter Farve,
Der titter frem af Aarets dunkle Larve;

En ſorgløs Skjemt, hvori
En Stump af denne Tids Philiſterie
Kan ſee, lidt carrikeert, ſit Billed ført forbi.
Modtager muntert da hvad Eder muntert bydes,
Og ſeer paa Stadſen, efter gammel Skik,
Foruden al Critik;
Man ſlukker Lyſet, naar for nær det ſnydes.
Skal Julens Glæde, ſom vi Alle
Forventningsfulde haabe paa,
Med harmfri Magt til Eder naae,
Da maa I vel forſtaae
At tage Tingen ſom den juſt kan falde.
— Prologen ender her, og jeg kan gaae.

De Blinde.

Epilog, fremſagt af en Elev af Blinde-Inſtitutet ved dets Aften-Underholdning d. 17de April 1835.

Man har fortalt os, at paa Jorden pranger
Hvert Foraar Blomſter, nogle ganſke ſmaa;
Man har os ſagt, at Skovens muntre Sanger
Kan flyve og har ſmukke Fjedre paa.
Man har fortalt os det; vi ſee det ikke.
Thi Nattens Skygger om vort Øie ligge.

Man har tillige ſagt os: Solen ſtiger
Med herlig Glands og Pragt hver Morgen frem;
Den dybe Nat og Nattens Mørke viger
For Solens Straaler; Alt bli'er lyſt ved dem.
Vi har erfaret det med ſtille Klage:
Dens Straaler ei vort Øies Nat forjage.

Men ſtor er denne Trøſt: fra Blomſtens Bæger
Sig hæver liſligt op til os dens Duft.
Og Fuglen med ſin ſmukke Sang os qvæger,
Endſkjøndt uſynlig i den ſtille Luft.
Og Solens Straaler, med veldædig Varme,
Uſynlig favner os med Mildheds Arme.

— Velgjørere, der ynkes med den Blinde!
Man har fortalt os hvad vi ſkylde Dem.
Forgjæves her vi ſøge Dem at finde;
Kun Deres Mildhed knytter os til Dem.
Fra denne ſtiger ſom fra Blomſtens Bæger
En Trøſt, der os uſynlig vederqvæger.

Nytaars-Prolog.

Fremſagt af Mad. Nielſen ved den 50de Foreſtilling af Elverhøi,
den 1ſte Januar 1835.

Af Tidernes uendelige Række
Udvikler ſig paany et Aar,
Ei ſom et Ubekjendt, der os kan ſtrække,
Fordi man ei dets Væſen klart forſtaaer;
Ei ſom en fremmed Gjæſt, man ſky betragter
Og nødigt nærmer ſig, fordi hans Sprog,
Hans Tales Melodie, hans egne Fagter
Er for vor Indſigt ſom en lukket Bog;
Men ſom en Slægtning, ſom et Led
Af en Familie, vi længſt har kjendt os ved.

Det Malerie, et evigt Væſens Bud
For Øiet atter folder ud,
Er nyt, og nyt tildeels Sujettet.
Men i dets Meſters Navn er Nydelſen forjættet;
Thi det er malt af ſamme Meſters Haand.
Som hiint det vidner om en evig Flamme,

Som hiint det ſtammer fra en evig Aand,
Og det er indſat i den gamle Ramme.

Et Aar er endt. Som i et Skibbruds Nød
Et Fartøi ſynker ned i Havet,
Saaledes er et Aar begravet
I Tidens grændſeløſe Skjød.
Og Tuſinder ſom hiint har Tiden taget;
Og Alt hvad dem bevæget har, i Daad,
I Fryd og Smerter, Savn og Mismods Graad,
Er ſvundet hen.

Der er en lønlig Braad
I den Betragtning: Ikke blot det Svundne
Er ikke længer i vor Magt,
Men hvad vi vente paa, det nyligt Fundne
Som hiint vil vorde hen til Glemſel lagt.

Hvo fører os det tabte Liv tilbage?
Hvo holder faſt paa Øieblikkets Lyſt?
Hvo kan af Glemſels Nat en Fortid drage
Og tale til os med en uddød Røſt?

Hvo kan det, hvis ei Digteren? Hvo mægter
At fængſle Nuets Flygtighed ſom han,
Og atter mane frem forgangne Slægter?

Jeg fører Eder hen til Phantaſiens Land!
Naar atter dette Forhæng op vi rulle,
Da ſkal en ſvunden Tid, dens Poeſie,
Et Uforgjængeligt, der er deri,
For Eder atter manes frem. I ſkulle
Med Veemod lytte til dens glemte Melodie.
I Krattet Elverfolket atter findes;
Paa Herregaarden hiſſet er der Dands,
Lidt ſtiv, lidt gammeldags; for Bruden bindes
Af Brudepigerne paany en Krands.
Og atter fjerde Chriſtian gaaer
Alvorlig over Scenen, atter ſpaaer
Om Fremtids Haab prophetiſk Kongens Stemme,
Hvis Echo i vort Bryſt vi tydeligt fornemme.

Alt ofte før er dette Skueſpil
For Eder fremſtilt paa vor Scene;
Dets Melodier har I lyttet til,
Der inderligt med Texten ſig forene
Ved Digterens og Componiſtens Kunſt.

Dets Digter, ſkjønſom for den ſjeldne Gunſt,
I har forundt hans Arbeid, bringer Eder
Sin varme Tak. Han veed, at Folket freder

Om dette Kunſtens Tempel med ſin Røſt,
Han veed, at naar det Slette her ſig nærmer,
Er Eders Dom en luttret Smags Beſkjærmer,
Og Eders Biſald er hans bedſte Trøſt.

Men han, der med en rigtbegavet Aand
Har fængſlet hine gamle Melodier
Ved Harmoniens Baand,
Han ei kan Eder takke. Lyren tier,
Hvorfra han før, i Pagt med Sangens Gud,
Et Chor af ſkjønne Toner lokked' ud.
Med Sørgeflor bedækt den hænger over
En tidlig Grav, hvori vor tabte Kuhlau ſover.
Den Undergang, der hærjer vildt
Det Ædleſte, hans Hvileſted bekrandſer;
Men i hans ſidſte Suk har Dødens Engel mildt
Og kjærligt opløſt Livets Diſſonanſer.
Og vi har arvet Sjælens Melodie:
Med Buens førſte Strøg fra vort Orcheſter
Hans Aand paa Tonens Vinger ſvæver fri
Og hilſer os fra Sangens tabte Meſter.
Og ſom en Pſyche, der ukrænkelig
Fra dette faldne Støv har hævet ſig,
I diſſe Toner Melodier lege,
Der mod det Uforgjængelige pege.

Med dette Billed for vor Sjæl vi ſkulle
Ved Aarets Død
Betragte tillidsfulde
Det nye, der udgaaer af det Tabtes Skjød.

I alle Tab en ſtor Fortrøſtning ſynger;
Og Aarets førſte Dag, der ſtiger kjækt,
Skjøndt ung, paa Graven af de ſvundne Klynger,
Er Spiren af en gammel Adels-Slægt,
I hvem, vi haabe, ſig dens Glands forynger.

Vort Ønſke ſom vort Haab I da modtage!
I gribe det Nærværende! forjage
En feig og natlig Frygt!
I haabe, under Modgang, trygt
En bedre Fremtid og paa bedre Dage!
Om vore Kyſter ſkyller frugtbart Vandet,
Og ſund den Søluft er, der ſtrømmer ind;
Og voxer ikke dagligt Brød paa Landet?
O, her er Rigdom for et nøiſomt Sind!
Og fuld af Ynde ligge Skov og Høie
I vidtudſtrakte, gyldne Markers Favn;
Og hidtil har et naadigt Forſyns Øie
Som en Cherub holdt Vagt ved Kyſt og Havn.

Det ſkjærme os fremdeles! Det betrygge
Vort Arneſted! bevare Land og Drot!
Det lade Folket under Lovens Skygge
Sig føle frit og trygt i Stort og Smaat!
Det ſkjænke Viisdoms Raad til Rigets Stænder!
Forunde Hver, der er beængſtet, Trøſt!
Det give Hver, der ſaaer, en frugtbar Høſt!
Og holde over os Velſignelſernes Hænder!

Over Afdøde.

I.

Fru Emma Henrichſen.

(1831.)

Det er tungt, at de, vi elſke, kunne
Rives fra vor Side; det er tungt,
At et haabfuldt, elſkeligt og ungt
Liv ſaa pludſelig kan gaae tilgrunde;
At en Huſtrus Ømhed, Hjemmets Lykke
Ei mod Dødens Rædsler kan betrygge.

Det er tungt, at Menneſket maa grue
For at elſke varmt og ømt en Ven,
Ængſtes for at give heelt ſig hen:
Dette Liv, et Vindpuſt kan forkue!
Et Secund: med omvendt Fakkel græder
Engelen ved vore bedſte Glæder!

Var det gjort med denne Verden; hviilte
Ei bag Fremtids Tæppe ſkjult et Haab,
Vee os da! ſom et fortvivlet Raab
Vore Klager da mod Himlen iilte.
Men ved Tabet mildner det vor Klage:
Engang ſkal det gives os tilbage!

II.

Mimi Thyberg.

Graven lukker ſig. Den hvælves over
Efterladtes Haab, en Elſkers Lyſt.
Taarerne fordunkle Taalmods Trøſt;
Ikkun Vinden med tungſindig Røſt
Suſer: „Der er lunt hvor Mimi ſover.“

— Klare Nytaars-Stjerne! du, ſom ſtiger
Med et Haab om Hisſet atter frem!
Ordet, der forſoner og forliger,
Ordets Trøſt du ſtraale fra dit Hjem!
Væld af Trøſt! Engang dig Sorgen kaarer.
Nu er Øiet, ak! for fuldt af Taarer.

III.

Maria Jacobſen.

(1842.)

I Smaabørn kjære, der ſørgende ſtaae,
I hæmme Jer Graad, I ſørge ei ſaa!
I længes ei efter den kjærlige Søſter!
I ſkal ikke klage, at ei hun er her
Hos Fader og Moder, mens Julen er nær;
I lytte til Eders himmelſke Trøſter!
I vide, Maria til ham indgaaer,
Den feireſte Juul' hun holder iaar.
Hun ſamles iaar med Englene glade,
De lege' med hende den Aften lang
Med Abild af Guld, med Palmens Blade,
De ſynge for hende den ſødeſte Sang.
I Smaabørn, græder da ei for hende!
Ugrandſkeligt er den Eviges Raad;
Men han kan lindre den bittreſte Graad.
Til ham I ſkal Eders Tanker vende,
Til ham, der Vunder i Hjertet ſlog,
Den himmelſke Fader, der gav og tog —
Han vil huſvale og Trøſten ſende.

IV.

Mimi Collin.

(1843.)

Dengang hun laae og leed, af Ømhed pleiet,
Af Kjærlighed begrædt,
Da traadte Dødens Engel hen til Leiet,
Umærkelig og let.

Med omvendt Fakkel, i forklaret Smerte,
Han lagde taus ſin Haand
Paa Mimis fromme, nu ſaa matte Hjerte,
Og løsned' Støvets Baand.

Og løfted' mildt paa Armene den Spæde,
Og ſagde: „Mimi! giv
„Et Kys til dem, der elſke dig, der græde,
„Der ængſtes for dit Liv.

„Lad dette Kys dem ſige, at til Livet
„Med dig din Fører gaaer,
„Og at det Tabte vorder atter givet,
„Naar Gjenſyns-Timen ſlaaer."

Og from og klog og med et Smiil hun rækked'
Til Kys den lille Mund.
Men Dødens Blegհed denne Mund bedækked',
Og Øiet faldt i Blund.

En Lilieknop, for tidlig, ak! udſprunget,
Det ſkjønne Hoved gled
Til Englens Bryſt, af Smerten ubetvunget,
Forklart i Dødens Fred.

V.

Etatsraad P. V. Jacobſen.

(1848.)

Paa Ligſtenen.

Aarets Tider! I, der drage hen
Mildt og umildt over Jordens Grave,
Eder vi betroe vor tabte Ven,
Ham, der ſlumrer her i Dødens Have.
Han, hvis Aand en Flugt ſaa herlig tog,
Han, hvis Hjerte mildt for Alle ſlog —
Aarets Tider! mildt I drage over
Stedet, hvor han ſover.

VI.

Fru Eſther Nathanſon.

(1849).

Paa Ligſtenen.

I Skjønhed formed' her ſig hendes Liv:
I hendes Aaſyn, fuldt af Mildheds Adel,
I hendes Færd ſom Moder og ſom Viv,
I hendes Vandel, reen og uden Dadel.
Ja, ſelv fra Alderens halvbruſtne Baand
Harmoniſk ſkjønt ſig løſte hendes Aand.

VII.

H. P. J. Lyngbye.

(1835.)

Afſiungen i Studenter-Foreningen til en af den Afdøde componeret Melodie.

Ei ved din aabne Grav, vor Ven!
Og ei blandt den forgrædte Klynge,
Der bærer dig til Hvilen hen,
Ei der for dig vi ville ſynge.
Det Haab, vi ſøge, hviſker mat
I Gravcapellets tauſe Nat.

Men her, fra dette Sted, hvor du
Beherſked' Melodiens Bølge,
Og hvor din Sang har Liv endnu,
Her vil vi dig til Graven følge.
Her mandigt ſtige ſkal vor Røſt,
Skjøndt fra et blødt bevæget Bryſt.

Vel er det os en lukket Bog,
Det Hisſet, der engang os vorder;
Dog er betydningsfuldt det Sprog,
Der taler fra din Sangs Accorder:
Din egen Melodie, der end
Fra vore Læber toner hen.

Af Morgenlærkens muntre Kluk
Er Intet ved dens Død tilbage;
Med Nattergalens ſidſte Suk
Forſtummer al dens ømme Klage.
Og Blomſter dufte ſødt i Chor,
Og visne hen foruden Spor.

Men dine Sange fra din Vaar
Skal lyde tidt fra vore Munde;
Thi Menneſkernes Idræt gaaer
Med Livets Ophør ei tilgrunde.
Og Sangeren, vor tabte Ven,
Os gives i hans Sang igjen.

— Fra dette Sted, hvor Toners Væld
Med Harmonien du bekjæmped',
Din Melodie til vort Farvel
Sig hæver, ſkjøndt af Taarer dæmpet.
Det er den bruſtne Streng, hvis Klang
Med Veemod zittrer i vor Sang.

Cantater.

I.

Weyſe.

Udført til Muſik af J. P. E. Hartmann i Muſikforeningen.

Chor.

Til Hvileſtedet bæres hen
En Olding, træt af Aar.
En Flok af Landets bedſte Mænd
Bag Kiſten parviis gaaer.
De ſænke ham i Graven ned
Med tankefulde Blik.
Veemodig ſtiger Sangen ved
Det Hvileſted, han fik.

Ak, disſe Toner, denne Sang,
Det er hans egen Røſt!
Hiin ſkjønne Veemod ſteg engang
Fra Gubbens eget Bryſt.
Vi, der ham hylded' ved den Grav,
Der løſte Støvets Baand,
Vi hylded' ham med hvad os gav
Hans egen, rige Aand.

Romance.

Det var i den dæmrende, tauſe Nat.
I Slummer han laae,
Og Drømmenes Rige ham blev opladt
Af Genier ſmaa.

De ſvæved' ind i det hvilende Bryſt
Og ſang dertil:
„Til Tonernes Hjem, til den reneſte Lyſt
Vi løfte dig vil."

Et ſmertefrit Suk fra Læberne foer
I Tonernes Strøm,
Og Sangerens drømmende Liv paa Jord
Blev endt i en Drøm.

Recitativ.

Af Drømmen, Jordens ſidſte, blev han vækket
Ved Engles Hoſanna-Sang,
Og rullet op blev Dækket,
Der for hans Grandſkerøie hang.
Den drømte Salighed, der zittred'
I Lyrens Streng, naar her han greb deri,
Ham mødte hiſt, men reent, men uforbittret,
I Drømme, der ei flygtig drog forbi,
I Drømme, ſom en Evighed er i.

Og ſom hans egne Melodier løde,
Da han forlod vor Jord,
Hans egne Sange toned' ham imøde
I Engles Chor —
Men renere, men ſtærkere de løde.

Chor.

Vi priſe ham, der drog herfra.
Hvad han har higet efter, hiſt ham vorder.
Vi priſe ham, hvis Sangs Accorder
Iſtemmer Englenes Halleluja.

II.

N. Lang Nisſen.

Udført ved hans Jubilæum i Metropolitanſkolen til Muſik
af A. P. Berggreen.

Før Talen.

Choral

(afſjungen af Skolens yngre Diſciple).

Til dig, o Gud! vor Tanke gaaer,
Skjøndt frygtſom end og bly.
I Held og under bange Kaar
Til dig med Bøn vi tye.
Den vilde Sti, det falſke Spor
Opklarer ſig for Den, der troer,
Og lytter til dit Ord.

Send os, o Gud! fra Naadens Hjem
Din Sandheds Straale ned!
Og hør vor ſvage Bøn for dem,
Der lede vore Fjed!
Lad os erkjende dine Bud,
Der gjennem dem til os gaaer ud,
Vor Fader og vor Gud!

Recitativ.

„Den vilde Sti, det falſke Spor
Advarende ſkal ſtaae for Den, der lytter
Til Herrens Ord;
Men blænde Den, der ei paa Herren troer.“
Det lærer Krøniken, det lære Sagn og Myther.
Tungſindigt Øiet dvæler
Paa ældre Tiders faldne Kapitæler;
Tungſindig ſtandſer Forſkeren ſit Blik
Ved det Forgjængeliges Taarepile,
Ved al den Herlighed, der gik til Hvile,
Ved hiin den gamle Verden, der forgik, —
Engang ſaa ſtræbende, ſaa ſtærk og ung!
Men Herrens Haand paa den faldt tung.

Solo med Qvartet.

Den Verden, du har peget paa,
Vel gik den i ſin Stræben under;
Men hvad den var kan ei forgaae,
Dens Magt vor egen Tid begrunder.

Ja, Herrens Haand faldt tung paa den!
Men, for det Endelige rendſet,
Dens Herlighed ſtaaer op igjen,
Dens aandelige Magt er end
Et Maal for os, et vidtbegrændſet.

I en bevæget, uklar Tid
Skal Tanken trættet ſøge Hvile
I denne Verdens endte Strid
Og ved dens tauſe Taarepile.
Og vi, der har et Tempel bygt,
Hvor Ynglingen til Sandheds Alter triner,
Udruſtede med Herrens Frygt,
Vi toge Steen til Templet trygt
Fra hine glimrende Ruiner.

Efter Talen.

Qvartet og Chor

(af Skolens yngre Diſciple.)

O du, der hører hvad den Svage beder,
Bøi til vor Bøn dit Øre ned!
Hold dine Hænder over Ham, der leder
Med Kjærlighed og Viisdom vore Fjed!

Fiirſtemmig Sang med Chor.

I denne Bøn fra yngre Læbers Chor,
O Jubelolding! blander ſig en Skare,
Som hiin et Vidne om dit Liv, det klare.

Hiin tyder an din Virkens yngſte Spor,
Med freidigt Haab for dine Fremtids Dage;
Men denne peger paa dit Liv tilbage.

I Herrens Frygt og trofaſt mod hans Ord
Du leded' begge, fra din Ynglings-Alder,
Til Latiums og Hellas' Tempelhaller.

Det Lys, der fra den gamle Verden foer
Og ſlaaer fra ſjunkne Kapitælers Mørke,
Du tolked' os, — dets Svaghed og dets Styrke.

Du røgted' tro et Kald, hvis Magt er ſtor,
Og hvis Betydning klarlig du erkjendte;
Thi ſkal din Alderdom dets Frugter hente.

Lyt da med venlig Villie til det Chor,
Der ſtiger fra en kjærligſindet Skare:
Gid Himlen naaderig dit Liv bevare!

Chor af de Kommende.

Vi bringe Dig, vor Dronning god!
Vor Hilſen i vor Sang.
De ſnævre Mure vi forlod,
Og vandred' ud med muntert Mod
Til Inſtrumenters Klang.
O, hør med Mildhed paa vor Røſt,
Som Glæden giver Flugt!
Naar Hjertet ſkyder Blomſt og Frugt,
Da klinger altid Ordet ſmukt —
O, hør med Mildhed, Danmarks Lyſt!
Paa Sangerſkarens Røſt!

IV.

Nordboerne ſamle ſig til Strid.

(1848.)

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Heſtenes Hovſlag
Ryſter alt Jorden.
Snekker med ſkinnende
Seil ſig flokke,
Skyde ſom Svaner fra Havnen og Fjorden.

Fra Sveriges Høiland
Kampraabet toner.
Over Dovre det gaaer fra
Granernes Kroner.
Stridige Meningers
Storm ſig lægger;
Kampen dem alle til Eet forſoner.

Og fjernt ved Ladoga
Bruſe de Strømme.
Som i Urtiden Aſer
Opſtaae at dømme.
Tanker om Nordboens
Hjem ved Dwina
Vaagne paany af Aarhundreders Drømme.

Jeg ſaae dem ſamle ſig ved Elbens Vande.
Fra Oderſtrømmens Bredder,
Fra Weſeren de droge frem i Ruſtning.
Et uretfærdigt Banner fløi foran dem.
Men ſtærk ved Mængden trodſed' deres Række,
Og over Slien og Eideren de droge,
Og over Kongeaaen ind de ſkrede.
Til Øſterſøens Kyſt, til Veſterhavet,
Til alle vore Fjorde hiſt de ſpredtes,

Og ſaae med et begjærligt Øie over
Til Danmarks ſkjønne Øland.

1.

Det kom til Kamp mellem vrede Mænd
Alt i et forfærdeligt Stævne.
Saa gjerne vi Liv og Blod gav hen,
Den blodige Uret at hævne.

2.

Hvor Kampen raſede vildt og ſkrapt
Vort Banner vi kjækt monne bære,
Og aldrig endnu et Slag blev tabt
Med meer uforgjængelig Ære.

3.

Og Blodet hen over Valen randt —
Vi veeg, men uden at frygte.
Vi ſeired' i Tabet, os ſelv vi vandt,
Og hævded' vort ældgamle Rygte.

Og atter ſaae jeg dukke op fra Havet
Den danſke Vikingſkare.
Den lagde ſig for alle Sund og Fjorde,
For Weſermundingen, for Oderſtrømmen,
For Elbens Udløb, hvor den bredt ſig aabner,

Og ſpærred' Fjenden i hans egne Lande.
Den jog med ſpendte Vinger over Søen,
Og greb, ſom Falken ſnar,
Det koſtelige Bytte, Havet bar.

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Heſtenes Hovſlag
Ryſter al Jorden.
Fra Sveriges Høiland,
Fra Norriges Klipper
Drage til Danmark Skarer fra Norden.

De modige Stridsmænd
Flokkes ved Strande.
Det er Frændernes Skare,
Der trofaſte lande.
Med dem vi de Fremmedes
Sværme gjæſte,
Jage dem ud over Eiderens Vande.

Og ſaae med et begjærligt Øie over
Til Danmarks ſkjønne Øland.

1.

Det kom til Kamp mellem vrede Mænd
Alt i et forfærdeligt Stævne.
Saa gjerne vi Liv og Blod gav hen,
Den blodige Uret at hævne.

2.

Hvor Kampen raſede vildt og ſkrapt
Vort Banner vi kjækt monne bære,
Og aldrig endnu et Slag blev tabt
Med meer uforgjængelig Ære.

3.

Og Blodet hen over Valen randt —
Vi veeg, men uden at frygte.
Vi ſeired' i Tabet, os ſelv vi vandt,
Og hævded' vort ældgamle Rygte.

Og atter ſaae jeg dukke op fra Havet
Den danſke Vikingſkare.
Den lagde ſig for alle Sund og Fjorde,
For Weſermundingen, for Oderſtrømmen,
For Elbens Udløb, hvor den bredt ſig aabner,

Og ſpærred' Fjenden i hans egne Lande.
Den jog med ſpendte Vinger over Søen,
Og greb, ſom Falken ſnar,
Det koſtelige Bytte, Havet bar.

Der klinger et Kampraab
Høit over Norden.
Under Heſtenes Hovſlag
Ryſter alt Jorden.
Fra Sveriges Høiland,
Fra Norriges Klipper
Drage til Danmark Skarer fra Norden.

De modige Stridsmænd
Flokkes ved Strande.
Det er Frændernes Skare,
Der trofaſte lande.
Med dem vi de Fremmedes
Sværme gjæſte,
Jage dem ud over Eiderens Vande.

* * *

Anmærkninger.

Laokoon. Fra 1822; trykt i Sylveſter Hertz's „Maanedſkrift for underholdende Æmner" 5te Bind, 2det Hefte, 1830.

Friſteren. Fra 1825; trykt anf. Sted, VIII. 3. 1832, kun at det 8de Vers dèr var udeladt, og Slutningen af Digtet behandlet noget udførligere.

Lovens Tavler. Fra 1825.

Englene ved Korſet. Fra 1826, ſenere omarbeidet.

Glenten. Fra 1822. Componeret af H. Rung.

Blandt Klipperne. Fra 1821; et Par Aar efter omarbeidet.

Troubadouren. Fra 1826; trykt i det cit. Maanedſkrift, I. 1. 1829. — Slutningen af det 2det Vers ſigter til Clemenza Iſaura, Grevinde af Toulouſe, der Aar 1324, mens den provençalſke Poeſie ſtod i Flor, oprettede et Blomſterſelſkab (jeux floreaux), et Slags poetiſk Inſtitut, hvor Belønningen for Sangene var en Violblomſt af Guld.

Byrons Farvel. Fra 1822.

Vinter-Situationer. Fra 1824; trykt anf. Sted, II. 1. 1829.

Hendes Øine. Fra 1821.

Søvnløshed. Fra 1827; trykt anf. Sted, III. 1. 1830.

Frugthandleren. Fra 1822; trykt anf. Sted, I. 2. 1829.

Scene fra Øſterlandet. Fra 1822.

En Begjæring. Fra 1824.

En Drøm. Fra 1826. Det 6te Vers har jeg ikke villet udelade eller forandre, uagtet jeg vel veed, at det intet adæquat Billede indeholder. Men jeg mener, der gives Lignelſer, hvis Ligheds-Punkt eller tertium comparationis vel er ſaare ſvagt, men der ligefuldt ſætte Phantaſien ſaaledes i Bevægelſe, at de bidrage meget til at underſtøtte Hovedtanken; og ſom henhørende til denne Claſſe, haaber jeg, det nævnte Vers kan forſvare ſin Plads.

Selſkabs-Sang. Fra 1825.

Antike Billeder. Fra 1821, men i et af de nærmeſt følgende Aar omarbeidet. I ſin førſte Form var dette Digt holdt noget mere ſkjemtefuldt; enkelte Alluſioner til Steder i Iliaden bære endnu Spor deraf.

Uppſala, ſkreven til Banketten i Ridehuſet i Anledning af de ſvenſk-norſke Studenters Beſøg, Juni 1845.

Digte

fra

forſkjellige Perioder

af

Henrik Hertz.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.
Forlagt af Univerſitetsboghandler C. A. Reitzel.
Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.
1851.

Indhold af anden Deel.

Nyere Perioder.

(Fortſættelſe.)

Blandede Digte.

Anden Samling.

Side.

Kjærligheds Veie 1
Silkeormen 6
Tungſind 9
Ved Drikkelaget, Sonnet 14
Eenſomt Liv 15
Romance 19
Ved Nattetid 20

Sommerliv.

1. I Skoven 22
2. I det Frie 23
3. Der var ſaa faurt 24
4. Mødet 26

Gamle Melodier.

Side.
I. Jeg gik mig ud en Sommerdag 27
II. Ridderens Frierie 30
Natten og Dagen I—II. 31
Gubben og Ynglingen 37
Sangerens Bekjendelſer 41
Romance 50
Slottet 51
Tonernes Flugt 52
Tilegnelſe af Svanehammen 53
Paa Volden ſtore Bededag 56
Digterløb 60
Skriftemaalet 63
Reſignation 70
En ſøvnløs Nat 73
Indſkrifter Aarets ſidſte Aften I—VIII. 75
Paa et Bal (Deviſer til en Cotillon) 1—10. 79
Fjerboldtſpillet 82
Spaaqvinden 88

Drikkeviſer.

I. Ved Juleſeſten i Studenterforeningen 1832 . . . 91
II. Reiſen til Viinlandene 93
III. Ligevægten 98
IV. Drikkeviſe for den ældre Stok 101
V. Luftſeiladſen 103
Min Lyra 107

Epiſke Digte.

Side.

Kongens Søn 113
Den danſke Soldat 117
Fregatten Ørnens Brand 122
Gefion og Sylfe I—II. 127
Ægirs Gjæſtebud 133
Ballade 138
Nu kan I dømme 140
Den natlige Gjæſt 150
Antonie 156
Kjedelflikkeren 158
En lille Fortælling 166
Gjenboen 172
Tretten tilbords 179

Epiſtler.

Den glemte Paraply 185
Beriderne paa Nørrebro 191
Til en ſvenſk Dame 197
Morgenbeſøget 199
Til Fru Heiberg 206
Confirmationen 208
Et Bindſelbrev 211
Til J. L. Heiberg 216
Ved Schillers Digte 218

Gamle Melodier.

Side.
I. Jeg gik mig ud en Sommerdag 27
II. Ridderens Frierie 30
Natten og Dagen I—II. 31
Gubben og Ynglingen 37
Sangerens Bekjendelſer 41
Romance 50
Slottet 51
Tonernes Flugt 52
Tilegnelſe af Svanehammen 53
Paa Volden ſtore Bededag 56
Digterløb 60
Skriftemaalet 63
Reſignation 70
En ſøvnløs Nat 73
Indſkrifter Aarets ſidſte Aften I—VIII. 75
Paa et Bal (Deviſer til en Cotillon) 1—10. 79
Fjerboldtſpillet 82
Spaaqvinden 88

Drikkeviſer.

I. Ved Julefeſten i Studenterforeningen 1832 . . . 91
II. Reiſen til Viinlandene 93
III. Ligevægten 98
IV. Drikkeviſe for den ældre Stok 101
V. Luftſeiladſen 103
Min Lyra 107

Epiſke Digte.

Side.
Kongens Søn 113
Den danſke Soldat 117
Fregatten Ørnens Brand 122
Gefion og Gylfe I—II. 127
Ægirs Gjæſtebud 133
Ballade 138
Nu kan I dømme 140
Den natlige Gjæſt 150
Antonie 156
Kjedelflikkeren 158
En lille Fortælling 166
Gjenboen 172
Tretten tilbords 179

Epiſtler.

Den glemte Paraply 185
Beriderne paa Nørrebro 191
Til en ſvenſk Dame 197
Morgenbeſøget 199
Til Fru Heiberg 206
Confirmationen 208
Et Vindſelbrev 211
Til J. L. Heiberg 216
Med Schillers Digte 218

Sidе.
Med Berggreens Folkeſange og Melodier 220
Stambogs-Epiſtel 222
Til H. P. Holſt 229
Til en Dame 231
Med et Rokkebrev 233
Martsviolerne. Til Fru Heiberg. 235
Med „Gjengangerbrevene“ I—II. 239
Brevpoſten 242
Sommergjækken 247
Med „Foraarets Nytaarsgave“ 251
Morgen-Epiſtel 253
Med Thorvaldſens „Amor med Lyren“ 256

Anmærkninger 258

* * *

Blandede Digte.

Anden Samling.

Kjærligheds Veie.

Indlednings-Digt til Nytaarsgaven af ſamme Navn, der udkom Aaret efter min Hjemkomſt fra en Udenlandsreiſe.

Der gaaer en Aand i Stilhed ved vor Side,
Der ſmiler med os, er vort Hjerte glad;
En venlig Aand, der trøſter naar vi lide,
En mild Forſoner ved det ſtrenge Had.
Hvad end vi vente, haabe, troe og vide,
Ved den beſvares kun det ſidſte Hvad.
Thi den er Hjertet i det ſtore Hele,
Der mildt pulſerer i dets mindſte Dele.

Dens Navn er Kjærlighed. Den vandrer ſtille,
Og hemmeligt dens Veie ſtundom gaae.
Thi ſkjaalent maa den lede hen ſin Kilde;
Ak, ellers ofte vi den ei forſtaae.
Den ſysler ufortrødent tidligt, ſilde.
Hvor er det Sted, hvorhen den ei kan naae?
I Oprørs Toner mærker man dens Stemme;
I Lunets Skjælmerier har den hjemme.

Og da jeg op ad Dagen havde vundet,
Emilie! til dit Erindrings-Væld,
Og nu mit Blik fordybed' ſig i Sundet,
Hvis brede Vand er Hvile for min Sjæl;
Forbi mig gled et Syn, et længſt forſvundet:
O, Schweits! hvad er mod Havet Simplons Fjeld!
Det klare Blaa, hvor Himmelen ſig ſpeiler
Og Skibet let ſom Bomulds-Skyen ſeiler —

Omſider, da jeg mat af Solens Pile
Til Skovens Dæmrings-Skygger maatte tye,
Og fandt mig — ak, jeg maatte næſten ſmile! —
I Dyrehavens gamle Hegn paany,
Hvor Træernes høitidelige Hvile
Nær ved Fortunen breder ud et Ly;
Hiin ſtille Plet, den ſkjønneſte jeg kjender,
Hvor jeg forlod engang en ædel Kreds af Venner —

Da brød jeg ud — tilgiver mig — med Taarer:
O Danmark, tryk mig atter til dit Bryſt!
Til Ridder for din Skjønhed jeg mig kaarer,
Dit Hav, din Mark og Skov, din tauſe Kyſt.
Det Fremmede, dets Glands mig ei bedaarer:
Paa Appenninen lød min Hjemvees Røſt.
Thi Fraſtand, Længſel, Savnet af vort Eie
Er Kjærlighedens hemmelige Veie.

Den Aand, der venligt trøſter naar vi lide,
Og ſmiler med os, er vort Hjerte glad;
Den Aand, der underſtøtter dem, der ſtride,
Og os forſoner med et bittert Had;
I Laurens Lund den hviſked' ved min Side:
„Beil ikke her til Laurbærtræets Blad!
Dig griber dette Syn, der er dig fremmed;
Men hjemme har din Lyra kun i Hjemmet.“

— For Eder, for den Krebs, den være lille,
Den være ſtor, der lytter til min Sang,
For Eder toner atter den med milde,
Huusvante Toner til min Lyras Klang.
Ja, her i Hjemmet kan jeg atter ſpille!
Mig driver her en Elſkers dybe Trang.
Ak, Digtet, der om Eders Yndeſt beder,
En Kjærligheds-Erklæring er til Eder.

Silkeormen.

Til en Veninde.

Hos alle Dødelige,
I hvert et Bryſt, der aander,
Blev lagt en ſtille Smerte,
Der hemmeligt ſig vaander.

Den ligger dybt i Hjertet;
Det er en Orm, der nager.
Og den er taus ſom Ormen,
Og kjender ei til Klager.

— En Silkeorm beſtandigt
Ved Nat og Dag maa ſpinde,
At Sommerfuglen ſiden
Af Svøbet ſig kan vinde.

Og Ormen i vort Hjerte
Den ſpinder Nætter, Dage,
At Sommerfuglen Pſyche
Af dette Svøb kan drage.

I Farver og i Toner,
I Ord, ſom Kunſt forbinder,
I hver en enkelt Sysſel
Vor Kummer ind ſig ſpinder.

Thi Spindet er kun Straaler
Af Alt hvad Sjælen ſkaber.
— Mit Spind er Digtekunſten,
Hvori min Sjæl ſig taber.

Mit Spind er Digtekunſten —
O faureſte Veninde!
Og gammel Sorg er Ormen,
Der Nat og Dag maa ſpinde.

Den ſpinder hvad den evner,
Den ſpinder paa ſin Lykke,
At den engang forvandlet
Befries kan ſom Pſyche.

Silkeormen.

Til en Veninde.

Hos alle Dødelige,
I hvert et Bryſt, der aander,
Blev lagt en ſtille Smerte,
Der hemmeligt ſig vaander.

Den ligger dybt i Hjertet;
Det er en Orm, der nager.
Og den er taus ſom Ormen,
Og kjender ei til Klager.

— En Silkeorm beſtandigt
Ved Nat og Dag maa ſpinde,
At Sommerfuglen ſiden
Af Svøbet ſig kan vinde.

Og Ormen i vort Hjerte
Den ſpinder Nætter, Dage,
At Sommerfuglen Pſyche
Af dette Svøb kan drage.

I Farver og i Toner,
I Ord, ſom Kunſt forbinder,
I hver en enkelt Syſſel
Vor Kummer ind ſig ſpinder.

Thi Spindet er kun Straaler
Af Alt hvad Sjælen ſkaber.
— Mit Spind er Digtekunſten,
Hvori min Sjæl ſig taber.

Mit Spind er Digtekunſten —
O faureſte Veninde!
Og gammel Sorg er Ormen,
Der Nat og Dag maa ſpinde.

Den ſpinder hvad den evner,
Den ſpinder paa ſin Lykke,
At den engang forvandlet
Befries kan ſom Pſyche.

O, taler ikke ſaa!
Skjelner imellem
Den Forſagtes Kummer
Og et ædelt Hjertes
Dybſindige Sorg.
Lidt har den tilfælleds
Med en traurig Regndag.
Den ligner Natten,
Den tauſe, den grundende,
Hvis Stjerner i et Chor
Af myſtiſke Ord
Tale om den blundende,
Lydløſe Jord.

See, hvor uroligt
De glimre, Stjernerne!
Lyder der ikke,
I eensformig Tact,
Fra dem en afbrudt,
Hviſkende Tale?
Kan I forſtaae dem?
„Dernede ruller
„I Drømme den hvilende
„Jordens Halvpart.
„Slægter af ham,
„Der i Tidens Ophav

„Blev til ved et aldrig
„Udgrundet Dyb
„Af evige Planer,
„Slægter af ham
„Slumre dernede.
„Under dem ſove
„I Lag paa hverandre
„Forgangne Verdener.
„Over dem drage,
„I Luften, i Skyen,
„Fordærvelſens Aander.
„Som hine gik under,
„Saa ſkal den forgaae
„Den Verden, de bygge,
„Enten den reiſes
„Af Steen og Kalk,
„Eller den bygges
„I drømmende Hjerner.
„— Eet er det Evige!
„Eet uforkrænkeligt!
„Eet, fra hvis Straaler
„Vexlende Tider
„Alle nedſtamme,
„Er under Vexlingen evig det ſamme!“

Saaledes de ſynge
I Natten, Stjernerne.

Men for Ham, den Evige,
Altings Ophav,
Der er under Altings
Vexling den ſamme,
Dybt jeg bøier
For ham mit Aaſyn,
Taber mig ydmyg
I hans Almagts Straaler,
Bringer mit inderſte
Væſen ſom Offer
Til ham, hvis hellige
Ord mig forundte
En udødelig Deel
I hans egen Guddom.
Men gjennem min Sjæl
Farer utalte
Verdeners Suk;
Farer min egen
Andeel i disſe
Forgangne Slægter,
Min Sjæls Afmagt,
Mine Tankers Brøſt,
Et heelt, forkrænkeligt

Livs Erindring.
Paa et ſorgfuldt Hjerte
Mit Offer jeg lægger.
Med Sorgens Kaabe
Mit Hoved jeg dækker.

Jeg glemmer, her i Landet
Er' vi ſom ſammenkliſtret,
At Publikum er blandet
Og Trængſelen forbiſtret.

At man iblandt maa ſprænge
En Mine mellem Hoben,
Blot for at ſee ſaa længe,
Om Himmelen er aaben.

Som ſagt, jeg gaaer og glemmer,
At gode Raad er' dyre,
Og drømmende jeg ſtemmer
Min lille, gyldne Lyre.

Jeg flygter for Kartov[illegible]
Forſonlig med de Fromme,
Og venter Dagen over,
At Aftenen ſkal komme.

Og ægger mig til Vrede
Uvane Skrig af Sværmen,
Formilder allerede
Mig Aftentimens Nærmen.

— O, hvis ſom jeg I vidſte,
Hvordan i Aft'nens Skygge
Jasminens Blad og Qviſte
Sig hvælver om min Lykke!

Hvorledes tvende Hænder,
Saa ſmaa, ſaa fine begge,
Med Trolddoms Magt, o Venner!
I Baand mit Hjerte lægge —

I vilde da begribe,
At jeg mig ſelv kan glemme,
Mens eders Sværd I ſlibe,
Den gode Sag at fremme.

At ſpottende Fordærvet
Jeg nu har grebet Lyren,
Mens I til Kamp har hvervet
Kritiken og Satyren.

— Lad mig i Stilhed drømme!
Mig vamler denne Feide.
Ak, I kan ei bedømme
Det Liv, I mig bebreide.

Jeg glemmer, her i Landet
Er' vi ſom ſammenkliſtret,
At Publikum er blandet
Og Trængſelen forbiſtret.

At man iblandt maa ſprænge
En Mine mellem Hoben,
Blot for at ſee ſaa længe,
Om Himmelen er aaben.

Som ſagt, jeg gaaer og glemmer,
At gode Raad er' dyre,
Og drømmende jeg ſtemmer
Min lille, gyldne Lyre.

Jeg flygter for Kartov[illegible]
Forſonlig med de Fromme,
Og venter Dagen over,
At Aftenen ſkal komme.

Og ægger mig til Vrede
Uvane Skrig af Sværmen,
Formilder allerede
Mig Aftentimens Nærmen.

— [illegible], hvis ſom jeg I vidſte,
Hvordan i Aft'nens Skygge
Jasminens Blad og Qviſte
Sig hvælver om min Lykke!

Hvorledes tvende Hænder,
Saa ſmaa, ſaa fine begge,
Med Troldoms Magt, o Venner!
I Baand mit Hjerte lægge —

I vilde da begribe,
At jeg mig ſelv kan glemme,
Mens eders Sværd I ſlibe,
Den gode Sag at fremme.

At ſpottende Forderver
Jeg nu har grebet Lyren,
Mens I til Kamp har hvervet
Kritiken og Satyren.

— Lad mig i Stilhed drømme!
Mig vamler denne Feide.
Ak, I kan ei bedømme
Det Liv, I mig bebreide.

Hvis dette Liv, jeg fører
(O, giv til Livet endes!)
En fjendtlig Magt berører
(O, maatte ſeent det hændes!)

Har Guderne de ſtrenge
Misundeligt mig røvet
Et Held, der aldrig længe
Betroedes til Støvet —

Da ſkal jeg, for at dæmpe
Blandt Vaabnene min Klage,
Med eder atter kjæmpe,
Og atter Sværdet drage.

Da griber jeg min Harpe,
Da væbner jeg min Muſe,
Og Ord, der falde ſkarpe,
Til Strengene ſkal bruſe.

Men — nu for Tiden ſtemmer
Jeg blødtbevæget Lyren,
Og takker Gud, jeg glemmer
Kritiken og Satyren.

Romance.

Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.
Ubemærket Tiden iler —
Salig og fordybet hviler
Kjærlighed i Drømmens Skjød.

Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i ſin Taushed helſt.
For ſit eget Dyb den frygter —
Kjærlighed i Ord forflygter,
Taler i ſin Taushed helſt.

Ved Nattetid.

Læg dig kun ned og ſov kun trygt!
Som Nattevagt jeg ſidder.
Sovvel, ſov ſødt og uden Frygt!
Jeg er din Uſkylds Ridder.
Vel tænker du, ſaavidt jeg troer,
Ei paa mig Dagen over;
Men Drømmens Verden er ſaa ſtor —
Tænk paa mig, mens du ſover.

Blandt hine Billeder, hvis Skræk
Vor Sjæl om Natten ryſter,
Maaſkee mit Billeds kjendte Træk
I Drømmens Angſt dig trøſter.
Hold faſt min Haand — jeg veed, at Sligt
Du ellers aldrig vover.
Men Drømmens Land er ſtort og rigt —
Saa gjør det, mens du ſover.

O ſov kun ſødt, — hvis end din Hu
Af Drømmen mig forſkyder;
Hvis end en Andens Billed nu
I dine Drømme byder.
Ak, ligefuldt, ſov ſødt og ſundt!
Jeg vaager Natten over,
Glad ved den Plads, mig er forundt,
Din Vogter, mens du ſover.

Sommerliv.

1.

I Skoven.

Jeg gik mig i den dunkle Skov
Den Sommerdag ſaa lang.
Min Heſt jeg førte, mens min Hund
Ved Siden af mig ſprang.
Saa ſnæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, ſaa ſvared' der mig Ingen.

Jeg gik fra Adelveien ud,
Hvor Høien lider brat,
Og ſkred, med Bøsſen om min Ryg,
Imellem Tjørn og Krat.
Saa ſnæver var den Sti,
Ingen Sjæl kom forbi,
Og kaldte jeg, ſaa ſvared' der mig Ingen.

Og alt imens jeg eenſom gik,
Jeg traf ſaa tungt mit Veir.
O Sommertelt, ſaa høit og ſvalt,
Hvor er min Hjertenskjær?
    Saa ſnæver var den Sti,
    Ingen Sjæl kom forbi,
    Og kaldte jeg, ſaa ſvared' der mig Ingen.

2.

I det Frie.

I Skoven vil jeg ikke gaae,
Thi Skoven er ſaa lummer.
Jeg heller vil paa Marken ud,
Hvor Honningbien brummer.
Mens alle mine Tanker fare vide.

Paa Marken kan jeg blæſe frit
I Hornet Tôner [illegible].
Paa Marken kan jeg aande frit
Min Længſel ud, den ſvare.
Mens alle mine Tanker fare vide.

Saa tankefuld og taus jeg gik,
Og ſkred igjennem Kornet.
En Hare fløi fra Leiet op
Og løb ved Klang af Hornet.
Mens alle mine Tanker foer ſaa vide.

Min Hund ſlog an og ſtod paa Spring;
Paa mig den agted' nøie.
Saa tankefuld og taus jeg gik;
Mit Tarv jeg ændſed' føle.
Mens alle mine Tanker foer ſaa vide.

O, Roſensblomſt paa Lilieqviſt!
Hvor kan jeg Verden agte,
Mens al min Hu kun ſtaaer dertil,
Dit Billed at betragte —
Mens alle mine Tanker fare vide!

3.

Der var ſaa faurt.

Der var ſaa faurt under Lindens Løv,
Saa tyſt i den Aftenſtund,
Jeg ſad med Ryggen imo[illegible]t Træ,
Og Hornet jeg holdt for min Mund.
Udi Skoven.

Mit Horn det klang over Skoven ud,
Jeg ſelv var i Hu ſaa mod.
Hvert Blad paa Træerne ſkjalv derved,
Og Blomſterne bøiede ſtod.
Udi Skoven.

Lidt fra mig ſprang der en fremmed Fugl
Og hopped' fra Green til Green.
Dens Fjedre vare med iſprængt Guld,
Og røde ſaa vare dens Been.
Udi Skoven.

Min Hund, der tygged' det vaade Græs,
Med Snuden mod Jorden ned,
Sprang op ſaa munter, med Halſen frem,
Og logred' og iled' afſted.
Udi Skoven.

Jeg mærked' vel paa den liden Fugl,
Der fløitende nærved ſtod,
Jeg mærked' alt paa min muntre Hund,
Mig dennegang Lykken var god.
Udi Skoven.

Men meeſt jeg mærked' det paa mig ſelv,
Paa Hjertet, der ſlog ſaa glad,
At hun, jeg tænker paa Nat og Dag,
Kom gaaende der hvor jeg ſad.
Udi Skoven.

4.

Mødet.

Min Hjertenskjær igaar jeg ſaae,
Med Fjedre ſmaa,
Med Fjedre ſmaa om Hatten blaa,
Iblandt en Jomfruſkare.
Jeg kom juſt fra den grønne Lund,
Med Heſt og Hund,
Med Heſt og Hund den Aftenſtund,
Og alle Fugle ſang, ſang
Med Stemmer, ſaa ſøde og ſaa klare.

Den Lærke ſig fra Kornet ſtjal,
Den Nattergal,
Den Nattergal fra Skoven ſval,
Og ſang til hendes Øre.
Og under en ſaa ſød Muſik
I troer, jeg gik,
I troer, jeg gik forbi med Nik —
O nei, o nei, jeg ſang, ſang
For hende min Længſel, min Begjære.

Gamle Melodier.

I.

Jeg gik mig ud en Sommerdag.

Jeg gik mig ud en Sommerdag at høre
Fuglesang, ſom Hjertet monne røre,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

Den allermindſte Fugl af dem, der vare,
Sang fra Træet ned i Toner klare,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

Den ſang: „Mens Ungerſvenden gaaer ſaa ene,
„Længes En imellem Løv og Grene,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

„Hen under Løvet gaae de lune Vinde.
„Der du ſkal din Hjertenskjære finde,
„I de dybe Dale,
„Blandt de Nattergale,
„Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.“

Hav Tak, du lille Fugl, for du har ſjunget!
Ellers var mit Bryſt af Længſel ſprunget,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

Hav Tak, du lille Fugl, der ſang med Ære,
Stillede min Længſel og Begjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

Af ſtørre Vee kan Verden ikke trænges,
End at ſkilles; naar man ſaare længes,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

En ſtørre Fryd kan Verden ikke bære,
End at ſamles med ſin Hjertenskjære,
I de dybe Dale,
Blandt de Nattergale,
Blandt de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

— Da nu min Hjertenskjæreſte var funden,
Sang og blomſtrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale,
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle ſmaa, ſom tale.

II.

Ridderens Frierie.

En deilig, ung Ridder i Lunden mon gaae,
En Adelsmands Datter ſaa tænkte han paa.
Han hende vilde ægte og tage til ſin Brud,
For hun var ſaa ung og ſaa yndig ſaae hun ud.

Den Ridder til Jomfruens Fader gik ind:
„Saa ſtærkt Eders Datter mig ligger i Sind.
Kun hende vil jeg ægte og tage til min Brud,
For hun er ſaa ung og ſaa yndig ſeer hun ud.“

— „Hr. Ridder! Hr. Ridder! I beder en Hind.
Men fremmede Skytter har fanget den ind.
Min Datter er trolovet, hun er en Hertugs Brud,
For hun er ſaa ung og ſaa yndig ſeer hun ud.“

Natten og Dagen.

(To Basrelieffer af Thorvaldſen.)

I.

Den ſvæver gjennem Rummet
Saa ſagtelig, ſaa tyſt,
Med tvende Smaabørn trykte
Til ſit gavmilde Bryſt.
Ei lukket er dens Øie,
Til Børnene det glider,
Mens lydløſt i Rummet
Med ædel Ro den ſkrider.

Af hine tvende Smaabørn,
Den bærer ved ſin Barm,
Den Ene, Søvnens Genius,
Har ſænket ſlap ſin Arm.
Den Anden, har man ſagt mig,
Er Døden, Søvnens Broder;
Thi Nattens tauſe Guddom
Skal til begge være Moder.

Til Døden? Natten Moder
Til Livets Ophør, Død?
Er ikke livfrembringende
Og frugtbart dens Skjød?
Er det ei Nattens Favntag,
Hvori os Sundhed gives?
Og lader Natteduggen
Ei alle Værter trives?

Er det ei Nattens Stilhed,
Dens høitidelige Ro,
Hvortil vor Aand ſin Tænkning
Vil allerhelſt betroe?
Og ſamler Natten ikke
Det Stridige, det Spredte?
Og vier til Erindring
Eller Glemſel os dens Lethe?

Ak nei, den anden Genius
Ved Nattens dunkle Barm,
Hvis Kind ſynes brænde
Selv i Marmor rød og varm,
Hiin Dreng, der lykſalig
I Slummer ſelv ſig luller,
Med den henrykte Trækning
I ſin Nakke, i ſin Skulder —

Det er Drømmen, I kan troe mig!
Det er Phantaſus, hiin Gud,
Der helſt ved Nattens Bryſter
Paa ſin Flugt ſværmer ud;
Det er Søvnens yngſte Broder,
Hvis ſlummerlette Hjerne
Geſtaltes til en Verden
Af det Nære, af det Fjerne.

Thi Natten, naar den ſvæver
I letbevæget Flugt
Henover dem, der vaage,
Eller Øiet alt har lukk't,
Betroer til tvende Genier
Sit milde Herredømme:
En ſtyrker os i Hvilen,
En trøſter os med — Drømme.

II.

Allerede vandrer Natten
Med blegere Geſtalt.
En Lysning, en Klarhed
I Øſt ſig viſer alt.

Det er Morgenrødens Guddom,
Der op af Havet dukker,
Og med et Slag af Vingen
Alle Stjernerne ſlukker.

Det er Eos, med det glade,
Med det ſeirende Smiil,
Der ung og varm og ſtraalende
Sig nærmer med Iil.
Paa en Morgenſky hun træder,
Der er med Purpur kantet;
Og medens frem hun haſter,
Leger Vinden med Gevandtet.

Paa hendes Skulder hviler
En yndig Dreng ſig let.
Hvo er det? Er det Hesperus,
Der er ſinket eller træt?
En Fakkel høit han hæver,
I Luer han den ſvinger.
Er det Phosphoros, der Lyſet
Fra Ætherſtrømmen bringer?

Han løſer ſig fra Skuldren;
Nu iler han forud —
Og overalt hans Fakkel
Bebuder Dagens Gud.

Fra Horizontens Strimer
Er Purpurſømmen dragen,
Og Morgenrødens Billed
Har forvandlet ſig til Dagen.

Den kommer, den ſtiger,
Den blænder ved ſin Glands,
Under Ætherens Svingninger
I zittrende Dands.
Alt medens Lyſets Genius
Saa høit ſin Fakkel løfter,
Forſvinder Nattens Mørke
Fra de dybeſte Kløfter.

Og medens Dagen ſtyrer
Paa Himmelen ſit Løb,
Utalte Spirer mylre
Af det hemmeligſte Svøb.
— Min Muſa ſænker Plektret,
Paa Munden lagt en Finger;
Thi Ingen veed hvad Dagen
Paa ſin Vandring Jorden bringer.

Med ſagte Greb i Strengen,
Og med en dæmpet Klang,
Hun fulgte Morgenrødens,
Hun fulgte Nattens Gang.

Af han, der diſſe Billeder
Har ſkabt, er Dødens Bytte,
Og vi maae ſelv fortolke
Hans underfulde Mythe.

Gubben og Ynglingen.

Misund mig ei mit hvide Haar
Og min Erfarings Skat!
Naar Sneen høit paa Marken ſtaaer,
Den ſkjuler en begravet Vaar.
Hvad gavner mig en Høſt af Aar,
Naar Haand og Fod er mat!

Misund mig ei, at dette Bryſt
For Lidenſkab er frit!
Saa blot og bart for Livets Lyſt,
Saa tomt og ſløvt for Glædens Røſt —
Misund mig ei! O var mit Bryſt
Saa brændende ſom dit!

O var mit Øie, Dreng, ſom dit
  Af Viin og Veemod tungt!
Var Pigebarnet hiſt, der blidt
Og kjærligt ſmiler til dig, mit!
O Dreng! var dette Haar ei hvidt,
  Og Hjertet atter ungt!

Tag ned den rige Vedbend-Krands,
  Der ſnoer ſig om dit Haar,
Og ſæt den paa den gamle Mands
Sneehvide Tinding — ſyng og dands!
Jeg vil forfriſkes i den Glands,
  Der ſtraaler om din Vaar.

Gjør Plads for Gubben! Plads, min Ven!
  Og deel med mig din Viin!
O kunde jeg, ſom du, af den
Inddrikke Drømmens Lyſt igjen,
Og ſværme Liv og Lykke hen
  I denne gyldne Viin!

Kom med dit Bæger! kom, tag fat!
Og ſæt det til min Mund.
Min Arm er gammel, Haanden mat,
Den ryſter, ſom du ſeer — tag fat!
Jeg hæver Bægrets gyldne Skat,
Der flyder paa dets Bund.

O Liv og Lyſt! O Strøm af Ild!
O minderige Viin!
Som Gubbens Ungdom ſtærk og vild,
Og øm ſom den og from og mild,
Saa kjærlig og ſaa fuld af Ild,
Saa heftig og ſaa fiin!

Skjænk atter i, og ſyng en Sang,
Syng med din kjælne Glut!
Som du, ſom du jeg fløi engang
Til Dands ved Tambourinens Klang,
Som du jeg lagde ned i Sang
For Skjønhed min Tribut.

O Billeder paa gylden Grund!
Forſvundne Dages Glands!
Hvad gav, hvad gav jeg for et Blund
Ved Pigens Side, Mund ved Mund,
For een i Letſind levet Stund,
Og for min Ungdoms Dands!

Forbi! — Min ſidſte glade Dag
Jeg her med dig har holdt.
Forbi er dette Livs Bedrag,
Min Ungdom flygtet, Gubben ſvag,
Og mat er dette Hjertes Slag,
Og dette Bryſt er koldt.

Sangerens Bekjendelſer.

Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælne, kjærlige Natur!
Lyt til Sangen mildt, min Herſkerinde!
Lyt, mens jeg fornyer i mit Minde
Hvad der bandt til dig din Troubadour.

— Længe gik jeg gjennem Byens Gader,
Sang og ſpilled', hvor jeg kom, med Lyſt.
Folket ſtimled' i en Ports Arcader,
Paa Balconer Damer ſtod i Rader,
Alle ſmiilte glade til min Røſt.

Hvad jeg vidſte, hvad jeg dybeſt følte,
Hvad jeg havde tænkt mig mangen Nat,
Medens Duggens Perler Panden kjølte,
Alting gav jeg hen, og aldrig nølte
Sangeren at give af ſin Skat.

Jeg var ung; mig henrev Livets Fylde.
Af dets Fylde haabed' jeg min Løn,
Tænkte: „Verden vil mit Haab forgylde!
Menneſkerne vide hvad de ſkylde
Sangens Magt igjennem Sangens Søn.

Den, hvis Toner Dagens Byrde letter,
Ham ſkal ikke Dagen falde tung.
Den, hvis Cither Hjertets Længſel mætter,
Ham ſkal lønne lykkelige Nætter —"
Ak, Philippa, jeg var dengang ung!

— Seent en Aften, lænet til en Pille,
Sang jeg for et ſtort og fornemt Huus.
Huſets Damer lytted' ſkjult og ſtille —
Tys! da faldt der Ord, af Ord ſaa milde,
Ord, jeg hørte paa ſom i en Ruus.

„Det er ham, der har den ſmukke Stemme
— Lød det ſagte fra den dunkle Gang —
„Jeg kan kjende ham paa Kappens Bræmme.
„Det er ham, der hos min Moder hjemme
„Lærte mig ifjor en lille Sang.

„Denne Sang, kan du endnu erindre,
„Hvor ſaa tidt dens Ord har bragt os Trøſt?
„Al min Kummer forekom mig mindre;
„Af et tvivlende, bevæget Indre
„Freden ſteg og Hvile for mit Bryſt."

Ak, og da jeg denne Tale hørte,
Der fra Jomfru-Munden dæmpet foer,
Var det ſom en Gud min Kind berørte.
Haabets Røſt mig ſmigrende forførte,
Og jeg nærmed' mig med disſe Ord:

„Jomfru! hvad jeg ſavner kan du fatte,
Hvad jeg havde har jeg deelt med dig.
Sangens Sønner gaae omkring forladte;
Dig jeg gav af Digtekunſtens Skatte;
Som jeg gav dig, ſkifte du med mig!

Lad mig, inden Alder mig forkuer,
I din Tankes Helligdom gaae ind.
Lad mig ſom en troende Beſkuer
Under Hvælvet af dit Øies Buer
Læne mig med Andagt til din Kind!

Lad mig af din Stemmes Mildhed ſtyrkes,
Lad mig drikke Sødmen af din Mund!
Som en Guddom, veed du, Skjønhed dyrkes;
Lad mig da — men ak! dit Blik formørkes . . .
Tael! hvad er din ſtrenge Mines Grund?"

— Og den Skjønne ſvarede med Kulde:
„Agter jeg endog i dig din Kunſt
„Og din Cithers Klang, den længſelfulde,
„Med hvad Ret forlanger du, jeg ſkulde
„Fyrſtelig dig lønne med — min Gunſt?

„Viid, ifald du ikke veed det, Sangen
„Er min Tjener ſom mig tjene Fleer.
„Den ſkal holde mig i Drømmen fangen,
„Vugge Sjælen mildt til Citherklangen.
„Dette venter jeg, men Intet meer.

„Som min Terne, naar hun ſtille viſter
„Heden fra min Kind og fra min Hu,
„Mildner Digteren de ſtærke Drifter,
„Himlens Kjølighed med mig han ſtifter.
„Dette gjør min Terne, det gjør du.

„Som i Orienten Troen qvæges,
„Naar Fakiren under Solens Brand
„Læſer Bønner og i Savnet ſpæges,
„Kan jeg af dit Savn og Suk bevæges;
„Skifte dem med dig jeg ikke kan.

„Jeg har taget mod den Trøſt, du bragte,
„Sangens arme, vandrende Fakir!
„Tvivl ei paa, jeg veed din Kunſt at agte;
„Tag din Løn derfor!“ — og ſtolt hun rakte
Mig en Guldmønt, ſvøbt i et Papir.

Og den Skjønne vendte ſlux mig Ryggen,
Og fra Huus til Huus igjen jeg gik.
Udenfor jeg ſtod og ſang i Skyggen,
Indenfor var Solſkin, Glæden, Lykken,
Og for mig af Alt et flygtigt Blik!

Kummerfuld fra Byen bort jeg iilte,
Og i lange Aar omkring jeg drog.
Mangt et Øie venligt paa mig hviilte,
Mangen Læbe ſødt til Sangen ſmiilte,
Ak, men intet Hjerte for mig ſlog.

Allerede klang min Klage bitter,
Mismod greb mig — da en Aftenſtund
Mildt en Stemme kaldte fra et Gitter,
Bad mig komme med min Sang, min Cither,
Bad med Ord og med en bønlig Mund.

Og en lille Haand mig viiſte Laagen:
„Der ved Buſken bag den gamle Lind.
„Seer du? ved det blaa Stakit i Krogen —
„Tøv ſaalænge til jeg ſender Rogen.
„Eller nei, jeg lukker ſelv dig ind.“

Og mens Stemmen hen i Luften døde,
Let den Talende fra Gittret ſprang,
Lukked' op og iilte mig imøde,
Bad mig med ſaa venlige, ſaa bløde
Ord at glæde Huſet med en Sang.

— Min Philippa! yndige Veninde!
Varme, kjælne, kjærlige Natur!
Det var dig, mig Himmelen lod finde,
Det var dig, hvis Røſt de lune Vinde
Bragte til den glade Troubadour.

I din Haves dufterige Gange
Hørte du opmærkſom paa mit Spil,
Lytted' drømmende til mine Sange,
Bad mig med et venligt Smiil forlange
Hvad jeg ønſked', hvad jeg trængte til.

Ei med Guld og med en iiskold Mine
Lod du, da jeg færdig var, mig gaae.
I din lyſe Sal du lod mig trine,
Lagde dine Hænder ſmaa i mine,
Mens dit Øie kjærligt paa mig ſaae.

„Sanger! kom og drik af dette Bæger!“
Sagde du og rakte mig din Mund.
„Du, hvis Ord ſaa mildt mit Bryſt bevæger,
„Kom, med Ordets Manna jeg dig qvæger,
„Til du føler ſtyrket dig og ſund.

„Kom til mig, naar Verden dig forjager,
„Naar du ſavner hvad ei Verden veed.
„Deel med mig din Kummer, dine Plager.
„Sangens Sødme fra din Mund jeg tager;
„Deel med mig da ogſaa hvad du leed.

„Kom ſaa tidt du vil, jeg ſkal ei trættes.
„For min Sangfugl har jeg Viin og Brød.
„Ved min egen Side ſkal du ſættes,
„Af det Bedſte, jeg beſidder, mættes,
„Aldrig, mens jeg lever, lide Nød.

„Men — flyv ikke bort af mine Hænder,
„Flygtig ſom du er, af Sangfugl-Art!
„Eller flyv kun bort, men huſk, jeg ſender
„Ønſket efter dig til Verdens Ender.
„Flyv, men kom igjen, og kom lidt ſnart!"

— Min Philippa! kjærlige Veninde!
Hine Ord, der hæved' høit mit Mod,
Hine Ord ſaa ſøde for mit Minde,
Hvert af hine Ord formaaer at binde
Faſt din Sanger til din lille Fod.

Sæt dig ned, min yndige, min fine,
Herſkerinde! ſæt dig ned hos mig!
Læg kun dine Hænder ſmaa i mine,
See kun paa mig med den kjælne Mine,
Mens jeg tabes i at ſee paa dig.

Viid, at mens jeg dig beſkuer, vækkes
Digtekunſtens Aander i min Hu.
I dit ſøde Smiil mig Lyren rækkes,
Ak, jeg digter kun for dig at tækkes,
Mine Sanges Muſa er kun du!

Romance.

Jeg mærker det ved høilys Dag,
Og mangen eenſom Nat,
Min Ungdoms Haab, de gyldne Haab,
De har mig ſnart forladt.
Men dog, ſaa tidt jeg troer beklemt,
Der ſvandt det ſidſte hen,
Da ſtiger atter et forglemt
Uventet op igjen.

Og daglig mærker jeg, hvor haardt
Mit Hjerte ſig bedrog,
Og at det varmt, og at det fuldt,
Men ſaa forgjæves ſlog.
Men — daarer mig et yndigt Smiil
Bag Rødmens fine Slør,
Saa ſværmer jeg i gammel Stiil,
Og holder Stand ſom før.

Slottet.

Nær ved Arnoflodens Vande,
Høit paa en Bakke ligger et Slot.
Fra et Indløb, hvor vi lande,
Løber en Gangſti ſnævert og ſkraat.
Ak, denne Sti jeg kjender ſaa godt!
Her har jeg tilbragt Barndommens Dage.
Nu maa jeg klage!
Fremmede Herrer i Skovene jage
Nær ved mit Fædrene-Slot.

Dengang ſmilte gjæſtfrit Hallen;
Vandene rulled' kjøligt og blaat.
Nu er Slottets Port forfalden,
Luften mig møder høſtligt og raat.
Ak, denne Port jeg kjender ſaa godt!
Men, naar jeg fat i Klinken vil tage,
Da maa jeg klage!
Hunden ved Porten mig driver tilbage,
Ak, fra mit Fædrene-Slot!

Tonernes Flugt.

Der kommer i Vaaren en Sværm til Nord;
Det er Fuglenes ſjungende Chor.
De længes igjen til Orangernes Hjem,
Og vor Længſel vil drage med dem.
O, lad os flygte fra Land og By!
Lad os med Skyerne flye!
Med Straalerne fra den ſtigende Sol
Forlade vor nordlige Pol!

O, hør, hvor det klinger — afſted, afſted!
Med vor drømmende Sjæl gaae vi med!
Af Toner vi løftes, med Toner vi gaae,
Og med dem vi Heſperien naae.
En gyngende Phaëton, let og fiin,
Den bærer os, Elſkede min!
Og Phøbos Apollons vælige Spand
Os fører fra Land til Land!

Tilegnelse

af det romantiſke Skueſpil Svanehammen til Kronprinds
Frederik Carl Chriſtian og Kronprindſesſe Caroline
Charlotte Mariane.

Som en Memnons-Søile, eenſom levnet
Af en Pragt, der er med Jorden jævnet,
Dvæler Mythen blandt os uden Røſt.
Fremmed og med ſtumme Miner,
Kun et Led af mægtige Ruiner,
Peger den mod Fortids fjerne Kyſt.

Men ſom hiſt fra Memnons-Søilen løde
Høie Toner, naar ved Morgenrøde
Phøbos ſendte ſine Straalers Ild,
Klinger atter, naar vi lytte,
Høie Toner fra den ſtumme Mythe,
Naar ſin Lyra Phøbos ſtemmer mild.

Thi det er i Digtekunſtens Rige
Hine Myther, de forgjængelige,
Part i vor Udødelighed naae.
Poeſiens Straale griber
Sagnene fra Hellas og fra Tiber,
Og førſt da vi deres Røſt forſtaae.

Ædle Fyrſte! Faureſte Fyrſtinde!
Eders Gunſt paa denne Dag at vinde,
Fulgte Digteren ſin Muſas Gang.
Lader huldrigt Sangens Tone
Svæve nær ved Eders Myrthekrone!
Lytter huldrigt til min Lyras Klang!

Mythen om de ſidſte Tyndarider,
Ved et Folkeſagn forplantet, ſkrider
Over Scenen til min Muſas Dands.
Hellas klare Diamanter
Mellem Romantikens Amaranther
Smykke hendes Tinding ſom en Krands.

Med den friſke Luft fra Stranden kommer
Dette Digt til Eder i Skjærſommer,
Med et kjøligt Vift fra Skov og Sø.
Med en Røſt fra ſvundne Dage,
Med en Klang fra Danmarks Fortid drage
Sagnets Toner over Gefions Øe.

Paa Volden ſtore Bededag.

En lille niaars Pige taler.

Klokker! I, der ſnart ſaa triſt,
Snart igjen ſaa muntert klinge,
Gid om Noget, jeg gad vidſt,
I mig Budſkab kunde bringe!
Bedeklokker! I, der ſlaae,
Nogle dybe, Nogle klare,
Gid I kunde mig forſtaae
Og mit Længſels-Suk beſvare!

Jeg har tænkt mig mangen Dag,
Naar jeg eenſom gik og tallte
Eders høitidsfulde Slag,
At det var paa mig I kaldte.
Og mens nu I brumme ned
Som med tuſind aabne Munde,
Nægter I mig vel Beſked?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Det var ſmukt, og Tak forud!
— Seer jeg Folk paa Gaden vandre,
Beder jeg ſaa tidt til Gud,
Jeg maa blive ſom de Andre.
Men min Hat er vendt og ſlidt —
Hvo ſkal vel en ny mig unde!
Troer I, dette Shawl er mit?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Og heroppe, hvor man gaaer,
Medens I fra Taarnet klinge,
Jeg, ſom et forvildet Faar,
Synes mig forſkudt og ringe.
Var det Uret, om jeg fik
Klædt mig bedre, hvis jeg kunde?
Om lidt pæn og net jeg gik?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

O, men jeg har drømt og drømt,
At jeg gik ſom de Galante,
At en Herre kom ſaa ømt,
For at hente mig hos Tante.
Og den Stads, ſom jeg lod ſee,
[illegible] ſkulde mig misunde!
Mener I, at det vil ſkee?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!“

Ikke? Det var dumt og flaut!
Her, blandt Damer — o ſaa fine!
Al min Pynt mig gjør benaut.
Bli'er jeg aldrig da ſom hine?
Er til Armod jeg fordømt?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!" —
Skeer det da ſom jeg har drømt?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Nu, ſaa ſvarer mig da blot:
Kan, før dette Aar er omme,
Ikke jeg ſom Andre godt
Ogſaa lidt paa Farten komme?
For Exempel, ſnart paa Bal?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!" —
Hvad? Maaſkee jeg aldrig ſkal? —
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Naa da — ja, ſaa var der Eet,
Jeg endnu af Jer gad vide.
Tante ſiger, dette Skridt
Bør man tænke paa itide.
Troer I, jeg bli'er gift iaar?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"
Kan I da mig ſige, naar?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Kan I ikke? Nu jaja,
Det har ſagtens ingen Fare.
Saa Farvel! Jeg maa herfra.
Derpaa kan I altid ſvare.
Ta'er ei ilde op, jeg gaaer!
— „Ingenlunde! Ingenlunde!" —
Bli'er jeg gift til næſte Aar?
— „Ingenlunde! Ingenlunde!"

Digterlod.

For at leve maa jeg ſkrive,
Om jeg aldrig ſaa var ſtemt;
For at leve maa jeg drive
Muſerne til Vers og Skjemt.

For at drikke denne Luft,
For at ſole mig i Varmen,
For at aande Blomſters Duft,
Langt fra Byen, langt fra Larmen —

For at ſværme mellem fine,
Blaa og ſvævende Libeller,
Maa jeg ſkrive paa Noveller,
Paa Sonnet og paa Terzine.

For at ſee ved Aftentide,
Fra en ſkjult og eenſom Vraa,
Havets ſmækkre Nereide
Skumbeſtænkt med Bølgen gaae —

For at kunne, ſkjult af Blade,
Mellem Buſke blive vaer,
Hvilke Haar og Øine har
Skovens ſukkende Dryade —

For beqvemt at kunne ſee,
Gjennem Net af Lindetoppe,
Fra en Bænk i min Allee,
Hvilke Stjerner nu er oppe —

For at kunne henrykt ane,
Tabt i Verdens-Altets Aand,
Den Uſynlige, hvis Haand
Styrer Stjernen paa dens Bane —

For at kunne gaae og drive
Efter Lyſt og mit Humeur,
Maa jeg hjerteſyg og ør
Dag og Aften ſkrive, ſkrive.

For at kunne ſtille græde,
Maa jeg paa Papiret lee;
For en Lyſtighed at ſee,
Paa Papiret Øine væde.

For at ſønderbryde Lænker,
Maa jeg bære dem jeg kan;
For at viſe Folk jeg tænker,
Maa jeg gaae fra min Forſtand.

For at agtes ſom en Anden,
Maa jeg gjøre Kneb og Knuder;
For at ſværme mellem Guder,
Ak, forſkrive mig til Fanden!

Skriftemaalet.

Pater Joſeph! laan mig Øre!
Som en angergiven Synder
Kommer jeg til Eders Celle.
Jeg vil ſkrifte. Luk mig op!

„Hvad har du, min Søn, paa Hjerte?"

Fromme Fader! — o, jeg Synder!
Vil Madonna ſig forbarme? —
Jeg har ſlaaet et Øie ud paa
Gjedehyrdens Søn, Pacheco.

„Har du det? Det var jo ſlemt —
Det var ſyndigt, vil jeg ſige.
Men Madonna er langmodig.
Naar du angrer det af Hjertet,
Naar du daglig beder femten
Ave for vor Frues Alter,
Siger jeg dig fri for Synd.

— Men, min Søn, fortæl mig ogſaa,
Hvad dig ægget har til Vrede,
Af hvad Grund du ſlog et Øie
Ud paa Gedehyrdens Søn."

Pater Joſeph! Nøden drev mig.
Vi kom op at ſlaaes om Mulen.

„Om en Mule? Hvilket Muuldyr?"

Et, jeg netop havde taget
Af hans Herres Stald paa Torvet.

„Har du ſtjaalet da et Muuldyr?"

Fromme Fader! ja, jeg har.

„Tyverie, min Søn, er ſyndigt,
Det er ſtygt for Gud og Verden.
Mangen anden Broder ſkulde
Dømme dig til ſtrenge Faſter.
Men, du ſiger, Nøden drev dig.
Nøden er et ſlebent Sværd.
Hvis du derfor angrer Synden,
Hvis du giver til vort Kloſter

Fire Vorlys, topunds Vorlys;
Hvis endnu du beder femten
Ave for vor Frues Alter,
Siger jeg dig fri for Synd.
— Men, min Søn, forklar mig dette:
Af hvad Aarſag ſtjal du Mulen?“

Pater Joſeph! Nøden drev mig.
Folk var efter mig paa Gaden.
Derfor ſprang jeg mig paa Mulen.
Jeg var ſkjændigt bleven fangen,
Var jeg flygtet bort tilfods.

„Var man efter dig paa Gaden?
Men hvorfor?“

Fordi — jeg Synder!
Vil Madonna ſig forbarme? —
Man var efter mig, fordi jeg
Lige her ved Kloſtrets Mure
Med min Kniv ſtak En ihjel.

„Stak du En ihjel? Og dette
Har du gjort ved Kloſtrets Mure?
Det er ſyndigt, meget ſyndigt!
Kloſterets Gebeet er helligt;

Man ſkal vogte ſig for Synden,
Er man nær et helligt Sted.
— Ja, min Søn, det bli'er nødvendigt,
At endnu du beder femten
Ave for vor Frues Alter,
At endnu du giver fire
Vorlys til vort ſtakkels Kloſter —
Glem kun ikke, topunds Vorlys.
Men for Alting førſt fortæl mig,
Hvem det var, du ſlog ihjel,
Og hvorfor du ham ihjelſlog."

Pater Joſeph! Nøden drev mig.
Alt for fjorten Dage ſiden
Brændte ned min Moders Vaaning.
Sygdom raſet har blandt Qvæget,
Kulden ødelagt vor Viingaard.
Vi har Intet meer tilbage.
Jeg kan ikke længer give,
Som jeg før har gjort ſaa ofte,
Vorlys til vor Frues Alter.
Nød mig piner, Nød og Sult.
Hjemme ligger ſyg min Moder,
Tvende hjælpeløſe Brødre
Skrige hjemme høit om Brød.

Derfor ſteg jeg — men jeg tilſtaaer,
Det var Uret, det var ſyndigt —
Derfor ſteg jeg ind iaftes
Over Kloſtergaardens Muur.
I et Kammer, hvor jeg vidſte,
En af Kloſtrets fromme Fædre
Havde Forraad, ind jeg ſtjal mig.
Otte ſedede Kapuner
Hang i Kamret; een jeg tog.
Alt gik godt; men, da jeg atter
Over Muren vilde flygte,
Mærked' eders Portner Uraad,
Styrted' over mig ved Muren,
Greb og holdt mig faſt ved Struben.
Det var ham, jeg ſtak ihjel.

„Sanct Ignaz! hvad maa jeg høre!
Steg du over Kloſtrets Mure?
I et Forraadskammer var du?
Otte ſedede Kapuner
Hang i Kamret? een du ſtjal?
Men hos hvem? hos hvilken Broder?“

Skaan mig —

„Svar! hos hvem? hos hvem?“

O, hav Medynk, Pater Joſeph!
Her, paa mine Knæ jeg beder —
Ærligt ſkal jeg Alt bekjende.
I er from og god, og bærer
Over med en ſtakkels Synder.
I vil ikke ſee ſaa nøie
Paa et Tab, I neppe mærker.
— Det var Eder, jeg brød ind hos.

„Hvad? hos mig du ſtjal? Dit Afſkum!
Denne Synd kan aldrig ſones!
Hvo formaſtelig forgriber
Sig paa Kloſtrets hellige Fædres
Eiendom, hans Sjæl ſkal brænde
I en evig Skjærsilds Pine.
Ryggesløſe! du ſkal daglig
Bede fyrgetyve Ave.
Du ſkal give næſte Høitid
Sexten Vorlys til vort Kloſter.
Kan du ikke ſelv, da ſkal du
Skaffe Udvei hos din Slægt.
Du ſkal faſte til du ſkriger.
Du ſkal gaae med Sækkelærred
Paa din bare Krop en Maaned.
Du ſkal desforuden tampe

Eengang ugentlig din Ryg.
Og desuden ſkal du give
Fuld Erſtatning for Kapunen.
— Mærk dig dette! Pak dig bort!"

Reſignation.

Du kaſter i Mismod bort din Pen
Og ſiger, du kan ikke ſynge.
„Blandt ſøvnige Qvinder, blandt dorſke Mænd,
„Hvor trænger Begeiſtringens Udbrud hen?
„Mon til Een i den ſamlede Klynge?

„Man ſover jo bort i en eneſte Nat
„Det Digt, man igaar har forgudet.
„Man glemmer det for det arrigſte Pjat,
„Man glemmer det for et Vers, der er plat,
„Ikke ſjunget, men pebet og tudet."

— Ak, kjæreſte Digter, fat du kun Mod!
Og qvæd ſaa godt du forſtaaer det.
Sænk kun dine Sange ned ſom en Flod,
Og vær ſom Naturen gavmild og god;
Der kommer nok Een, der forſtaaer det.

Slet Ingen kan vide, hvor Sang gaaer hen.
En Sommerregn lig den bredes.
Er dèr, hvor den faldt, ufrugtbart end,
Den ſkjæler ſig nok til en Jordbund hen,
Hvor ved den Velſignelſen ſpredes.

Slet Ingen kan tale om Sangens Kaar.
Som en Blomſt den ſkyder iveiret.
Saa Mangen iſøvne forbi den gaaer;
En ſummende Bi tilſidſt den naaer,
Og finder ſig ſtyrket og næret.

Nei, Ingen kan vide hvad Held den har!
Man troer om Smaakorn, de ſpildes.
Men ſee, da kommer fra Luften klar
En ſmuk lille Fugl og bliver dem vaer,
Og dens Hunger ved Kornene ſtilles.

Jeg ſynger med ſorgløſt, muntert Bryſt
Blandt Mænd, der er dorſke og ſløve.
Der kommer vel En — og det er min Trøſt —
Der tager til Indtægt lidt af min Røſt,
Og ſaare min Sang kan behøve.

Som Bien, der kravler med hurtige Been,
For i Blomſtens Kalk ſig at mætte,
Til ſyvende ſidſt der kommer dog En,
Der aldrig ved ſligt Tractement er ſeen,
En ſmuk lille — ja, kan du gjætte?

En lille Poet ſig henter engang,
Til Hjælp for ſin udtømte Kube,
Fra mine Gebeter en klingende Sang,
Fra Lyren, min Lyra, min egen, en Klang
Til Gavn for hans ruſtede Strube.

En ſøvnløs Nat.

Søvnløs har jeg ligget hele Natten,
Lukket Øiet op og i, har dreiet
Utaalmodig mig paa Leiet,
Raabt i Harme: Den har gjemt til Katten
Søvnen, der vil gjemme den til Natten!

Men hvorfor — I ſpørge mig og lee —
Sov du da ſaa daarligt? Lad dig ſige!
Seer man nøie til, ſaa har maaſkee
Tanken om en yndig, lille Pige,
Hendes Smiil, det uforlignelige,
Holdt dig, ſom deslige Sager pleie,
Vaagen paa dit Leie.
Sligt et Uheld — nu, det veed du vel —
Maa en Digter anſee for et Held.

Nei, desværre! der I feile ſaare!
Aldrig har jeg klaget over Sligt.
Meer end gjerne lod jeg mig bedaare;

Hidtil gav mig Elſkovs bittre Taare
Allerhøieſt Stoffet til et Digt.
Ingenlunde Tanken om en kjælen,
Yndig, lille Pige, munter, ſød,
Med en Røſt ſaa klingende ſom blød,
Med et Øiekaſt, der gaaer til Sjælen,
Mig inat har Søvnløsheden ſendt.
Nei — o Gud forbarme ſig! — en gnaven,
Tør Perſon, hvis Røſt er bjævleblændt
Hæs og ſkrattende paa Prent,
En, hvis Øiekaſt er indadvendt,
En, der ſig ufeilbar troer ſom Paven,
En, der over mig og Mit brød Staven,
En — nu kort og godt, en Recenſent.

Er det eders Villie, gode Guder!
At en mild, velbædig Søvn ſkal flye
Fra mit Natteleies Puder,
Lader Amors Pile da paany,
Suſende mod Hjertet, tage Hvilen
Fra mit Øie ſom et Rov for Pilen,
Men I Guder — hvad jeg ydmygſt venter —
Ingen-Recenſenter!

Indſkrifter.

Aarets ſidſte Aften.

(1832.)

I.

Mens endnu vi ſtaae paa Grændſen
Af det Nye og af det Gamle,
Ønſker I, vi Kraft-Eſſentſen
Af det Svundne ſkulle ſamle.
Men forgjæves, at tilbage
I vil ſkue til det Tabte!
Alle Tanker nu os drage
Henimod det end ei Skabte.
Fremad! Fremad! Ingen Klage
Giver et Minut tilbage
Af det Aar, det Liv, vi tabte.

VIII.

Klokken lyder, Aaret ender.
Lad det tage med, o Venner,
Et taknemmeligt Farvel.
Har det nægtet os et Held,
Har det ſkjænket os et andet,
Og vor Kummer ſelv var blandet
Med en Kilde til vort Vel.
Vi har draget Aanden frit,
Vi har elſket, drømt og ſværmet,
Og et Forſyn har beſkjærmet
Os og eder, mig og Mit.
Hvis vor Stræben fandt en Hindring,
Vi har tappert mod den ſtridt.
Har et bittert Tab vi liidt,
I os ſelv vi fandt en Lindring.
Synk da ned — thi vi er' qvit —
Aar, forſont i vor Erindring!

Paa et Bal.

Deviſer til en Cotillon.

1.

Dame. Jeg lyſtrer Dem ſom min Cavalleer.
Befal! Deres Dame ſkal lyde.
Herre. Jeg lyſtrer Dem ſom uendeligt Meer,
Og meeſt, naar jeg ſynes at byde.

2.

D. I disſe faa Minutter,
Der haſtigt ſvinde —
H. Med Deres Haand jeg ſagtens
Tør min forbinde.

3.

D. Paa Bal jeg er, naar Inſtrumenter ſpille,
Som reent fra Sandſer.
H. Og jeg! Hos Dem ſtaae mine Fødder ſtille;
Mit Hjerte dandſer.

4.

D. Jeg troer mig i en Digters Verden,
Naar Toner bruſe.
H. Hvis denne Verden er en Digters,
Er De dens Muſe.

5.

D. Ifald et Bal blev om Dagen holdt,
Var Glæden visſelig mindre.
H. Ja, ſværme kan man i Maaneſkin bedſt,
Og naar Stjernerne myſtiſk tindre.

6.

D. Derude Natten ruger,
Mens Dagens Lys ſig fjerner.
H. Herinde kjendes Natten
Kun paa dens lyſe Stjerner.

7.

D. Alt ſkrider Dagen under,
Og Natten vælder ud.
H. Fra ſkjønne Øine meldes
Den os med Stjerneſkud.

8.

D. Ei ſender Natten os ſin Stilhed,
Og ikke Hvilens fulde Strømme.
H. Men Natten gav os i ſin Mildhed
Til rig Erſtatning gyldne Drømme.

9.

D. Alt ved Orcheſtrets Toner
Og ved Dandſens egen Tact
H. Forener os en underfuld,
En ſød, ſtille Magt.

10.

D. Naar Tonerne forſvinde,
Og denne Dands er endt,
H. Bevarer jeg dens Minde
Som et lykkeligt Moment.

Fjerboldtſpillet.

Til Melodie af Fredm. Epiſtl. 55.

Luften er blaa,
Veiret er ſtille;
Solen lyſer, ſynkende mod Veſt.
Blomſterne ſmaa
Dufte ſaa milde,
Mens de ſtore kun gjør Blæſt.
Kom, lad os gaae!
Kom, lad os ſpille,
Inden Natten falder paa.

Hiſt en Allee
Hvælver ſit Dække;
Lindens Kroner byggede dens Tag.
Der, ſkal du ſee,
Trodſe vi kjække
Solen og den varme Dag.
Duftende Snee
Paa Hvidtjørnens Hække
Danner Væggen til vort Tag.

Kom og betragt
Voldten, du Søde!
Slig en Skjønhed man ei ofte ſeer.
Ha! hvilken Pragt!
Hvide og røde
Prale ſtolt de lette Fjer;
Som naar paa Vagt
Stundom vi møde
En Soldat i Søndags-Dragt.

Tag din Raquet! *
Boldten jeg kaſter.
Pas nu paa! Jeg giver Boldten op.
Ak, det var ſlet!
See, hvor den haſter
Som en Fugl mod Træets Top.
Ja, du har Ret,
Derſom jeg kaſter
Saadan tidt, du ſtaaer en Net.

See Morten Kat!
Øiet han kniber
Sagte ſammen, lurer paa vor Boldt.
Han vil ta'e fat;
See, hvor han griber,
Troer, det er en Fugl — nei holdt!
Nei, lille Skat,
Krager og Viber
Flyve mod vor Boldt kun mat.

---

* Navnet paa det Redſkab, hvormed Fjerboldten drives iveiret.

Fjerboldten flye,
Elſkte Veninde,
Til dig ſom en Kjærligheds-Billet!
Af, og paany
Veien den finde
Hen til mig — ja, det var Ret.
Vær ikke bly!
Amor den blinde
Seer os knap i Skovens Ly.

Fjerboldten gaaer
Frem og tilbage
Som en Due, flyvende med Bud.
Vexelviis naaer
Kjærligheds Klage
Dig og mig, naar den gaaer ud.
Kjærligheds Vaar
Bringes tilbage,
Naar med Svar den hjemad gaaer.

VIII.

Klokken lyder, Aaret ender.
Lad det tage med, o Venner,
Et taknemmeligt Farvel.
Har det nægtet os et Held,
Har det ſkjænket os et andet,
Og vor Kummer ſelv var blandet
Med en Kilde til vort Vel.
Vi har draget Aanden-frit,
Vi har elſket, drømt og ſværmet,
Og et Forſyn har beſkjærmet
Os og eder, mig og Mit.
Hvis vor Stræben fandt en Hindring,
Vi har tappert mod den ſtridt.
Har et bittert Tab vi liidt,
I os ſelv vi fandt en Lindring.
Synk da ned — thi vi er' qvit —
Aar, forſont i vor Erindring!

Paa et Bal.

Deviſer til en Cotillon.

1.

Dame. Jeg lyſtrer Dem ſom min Cavalleer.
Befal! Deres Dame ſkal lyde.
Herre. Jeg lyſtrer Dem ſom uendeligt Meer,
Og meeſt, naar jeg ſynes at byde.

2.

D. I disſe faa Minutter,
Der haſtigt ſvinde —
H. Med Deres Haand jeg ſagtens
Tør min forbinde.

3.

D. Paa Bal jeg er, naar Inſtrumenter ſpille,
Som reent fra Sandſer.
H. Og jeg! Hos Dem ſtaae mine Fødder ſtille;
Mit Hjerte dandſer.

4.

D. Jeg troer mig i en Digters Verden,
Naar Toner bruſe.
H. Hvis denne Verden er en Digters,
Er De dens Muſe.

5.

D. Ifald et Bal blev om Dagen holdt,
Var Glæden visſelig mindre.
H. Ja, ſværme kan man i Maaneſkin bedſt,
Og naar Stjernerne myſtiſk tindre.

6.

D. Derude Natten ruger,
Mens Dagens Lys ſig fjerner.
H. Herinde kjendes Natten
Kun paa dens lyſe Stjerner.

7.

D. Alt ſkrider Dagen under,
Og Natten vælder ud.
H. Fra ſkjønne Øine meldes
Den os med Stjerneſkud.

8.

D. Ei ſender Natten os ſin Stilhed,
Og ikke Hvilens fulde Strømme.
H. Men Natten gav os i ſin Mildhed
Til rig Erſtatning gyldne Drømme.

9.

D. Alt ved Orcheſtrets Toner
Og ved Dandſens egen Tact
H. Forener os en underfuld,
En ſød, ſtille Magt.

10.

D. Naar Tonerne forſvinde,
Og denne Dands er endt,
H: Bevarer jeg dens Minde
Som et lykkeligt Moment.

Fjerboldtſpillet.

Til Melodie af Fredm. Epiſt. 55.

Luften er blaa,
Veiret er ſtille;
Solen lyſer, ſynkende mod Veſt.
Blomſterne ſmaa
Dufte ſaa milde,
Mens de ſtore kun gjør Blæſt.
Kom, lad os gaae!
Kom, lad os ſpille,
Inden Natten falder paa.

Hiſt en Allee
Hvælver ſit Dække;
Lindens Kroner byggede dens Tag.
Der, ſkal du ſee,
Trodſe vi kjække
Solen og den varme Dag.
Duftende Snee
Paa Hvidtjørnens Hække
Danner Væggen til vort Tag.

Kom og betragt
Voldten, du Søde!
Slig en Skjønhed man ei ofte ſeer.
Ha! hvilken Pragt!
Hvide og røde
Prale ſtolt de lette Fjer;
Som naar paa Vagt
Stundom vi møde
En Soldat i Søndags-Dragt.

Tag din Raquet![*]
Boldten jeg kaſter.
Pas nu paa! Jeg giver Boldten op.
Ak, det var ſlet!
See, hvor den haſter
Som en Fugl mod Træets Top.
Ja, du har Ret,
Derſom jeg kaſter
Saadan tidt, du ſtaaer en Net.

See Morten Kat!
Øiet han kniber
Sagte ſammen, lurer paa vor Boldt.
Han vil ta'e fat;
See, hvor han griber,
Troer, det er en Fugl — nei holdt!
Nei, lille Skat,
Krager og Viber
Flyve mod vor Boldt kun mat.

---

[*] Navnet paa det Redſkab, hvormed Fjerboldten drives iveiret.

Da førſt, naar vi
Give den Vinger,
Og Raquetten toner Slag paa Slag,
Flyver den fri,
Budſkab den bringer,
Underſtøtter Amors Sag.
Ja, min Pipi!
Boldten ſig ſvinger
Kun med vore Hjerters Slag.

— Aftenens Blaa
Spreder ſin Skygge;
Kom, Pauline, lad os nu gaae hjem.
Fuglene ſmaa
Sove ſaa trygge;
Vi vil ei forſtyrre dem.
Ja, lad os gaae!
Fuglenes Lykke
Er ſom vor, en eenſom Vraa.

Flyv i en Fart!
Bring min Veninde
Al min Længſel, lille Flyvepoſt!
Meld hende ſnart:
Sukket herinde
Trodſer Tids og Alders Froſt.
Ja, det er klart,
Elſkte Veninde,
Amor ſtandſer Tidens Fart.

Hiſt fra en Green
Bogfinken kikker,
Troer, at Boldten er en Kammerat.
Der kommer En;
See, hvor den nikker!
Nei, Du tager Feil, Krabat!
Død ſom en Steen
Fjerboldten ligger,
Uden Vinger, uden Been.

Da førſt, naar vi
Give den Vinger,
Og Raquetten toner Slag paa Slag,
Flyver den fri,
Budſkab den bringer,
Underſtøtter Amors Sag.
Ja, min Pipi!
Bolden ſig ſvinger
Kun med vore Hjerters Slag.

— Aftenens Blaa
Spreder ſin Skygge;
Kom, Pauline, lad os nu gaae hjem.
Fuglene ſmaa
Sove ſaa trygge;
Vi vil ei forſtyrre dem.
Ja, lad os gaae!
Fuglenes Lykke
Er ſom vor, en eenſom Vraa.

Spaaqvinden.

Her I ſamles Alle, faure Piger!
Og i Klynger I omkring mig ſtaae.
Jeg kan ſee hvad eders Øine ſiger.
Ikke ſandt?. I ønſke, jeg ſkal ſpaae.
Hvad har du, min Pige, paa dit Hjerte?
Du derhenne ſukker dybt og tungt.
Ak, jeg veed, at een og ſamme Smerte
Trykker Hjertet, medens det er ungt.

Der er En, din Tanke mon begjære.
Vær ham tro, det tjener eder bedſt.
Giv ham Alt, men giv ham ei din Ære!
Hvis han beder, huſk ham paa en Præſt.
— Du er bleg, mit Barn, og mat dit Øie;
Beder mig med Taarer om at ſpaae.
Gjør din Dont! Ved Arbeid og ved Møie
Skal du, ſpaaer jeg, ſnart din Sundhed faae.

Kroget Træ maa gjøres rankt itide;
Der maa Regn, før Skoven ſkyder Løv;
Kniven, der er ſløv, kan ikke bide:
Vil du frem, ſaa længe du er ſløv?
I ſin Ungdoms-Tid man Alting nemmer.
Det er ſvært, du ſiger; prøv derpaa!
Pigebarnet med de dovne Lemmer,
Hende tør jeg ingen Frier ſpaae.

Er en Steen for tung, ſaa lad den ligge!
Er din Kjæreſte for ſtor derpaa,
Lyd mit Raad, mit Barn, og tag ham ikke!
Thi jeg tør dig ingen Lykke ſpaae.
Er du venlig, vil du nok behage.
Er du munter, kommer Lykken ned.
Er du ſtræbſom, faaer du gode Dage;
Thi du er din egen Lykkes Smed.

Mørke Dage vexler om med blide.
See til Himlen; der er Skyer paa.
Let ſom over Himmelen de glide,
Skal din Kummer ſvinde, tør jeg ſpaae.
Tvivl kun ei! Man Intet kan forſværge.
Hold dig tapper, Barn, og ſtol paa Gud!
Viid, med Taalmod kan du flytte Bjerge,
Og med Haabet tømme Havet ud.

Er du let, ſaa løber du fra Sorgen.
Er du tung, indhenter den dig tidt.
Var du rig, du gifted' dig imorgen.
Er du klog, betænker du dig lidt.
Er du flink, du passer din Beſtilling.
Er du flygtig, gjør du ſagtens Blæſt.
Har du Lyſt, ſaa giv mig et Par Skilling.
Jeg har ſpaaet dig, ſom jeg kunde bedſt.

Drikkeviſer.

I.

Ved Julefeſten i Studenter-Foreningen 1832.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

O Venner! I, hvis tætte Rad
Var her forſamlet aarlig,
Og trofaſt aad Værtindens Mad,
Om den var nok ſaa daarlig.
I, ſom forſtaae Jer bedre paa
At drikke end at æde:
Gud give, det Jer vel maa gaae
Med alſkens Fryd og Glæde!

Vel ligger mangt et Ord til Jer
Paa Hjertet mig alt længe;
Dog ønſker jeg, at eet iſær
I Eder dybt maa trænge.
Har Hver blandt Jer betænkt det vel
Ved Perlens Glands i Vinen,
At i December ſkal vor Gjæld
Betales i Terminen?

Forfærdes ei, I gode Mænd!
Jeg mener ikke Gjælden
I Rigsbanktegn til Den og Den:
Den trives jo ved Ælden.
Nei, hvis I med min Sangs Compas
En lille Stund vil fare
— Men tømmer førſt det fyldte Glas —
Saa ſkal jeg for mig klare.

— Ak, det er tungt, men det er ſandt:
Der er en Magt, der ſtækker
Vor Glædes Vinger midt iblandt
De feſtligſmykte Rækker.
For lutter lumpen Bryderie,
For al den Nød, vi lide,
Maa Livets Lyſt og Poeſie
Tidt ſættes plat tilſide.

Ja, det er ſandt, ſkjøndt det er tungt:
Vi altfor tidt forſømme,
Imens vort Bryſt endnu er ungt,
At ſværme ſødt og drømme.
Ja, ſelv at ſynge høit i Chor,
Det gjør vi ſtundom ikke;
Og — denne Synd iſær er ſtor —
Vi glemme tidt at drikke.

See, det er derfor, har jeg meent,
At man i Stats-Maſkinen
Fik Julens glade Feſt foreent
Med Halen af Terminen.
Den Glædes Sum, vi har forſømt
Til Glædens Gud at yde
— Den være ſand, den være drømt —
Skal Julens Feſt ham byde.

Saa være Glæden da vort Bud!
Iaften Ingen mugne!
Iaften Munterhed vor Gud!
Iaften Alle drukne!
Hurra! ja I forſtaae mig vel!
Jeg er jo blandt Studenter!
Iaften al vor Glædes Gjæld
Betales ſkal med Renter!

II.

Reiſen til Viinlandene.

Mel. Im Wald und auf der Haide.

Vort Dagværk er til Ende.
Som frie og muntre Svende
Vi ſamles om vort Bord; :,:
Forfriſke Sindet atter
Ved Tale, Skjemt og Latter,
Og ſynge høit i Chor. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Paa Arbeid følge Ro! :,:

Langt over dunkle Vande
Mod Syden ligge Lande;
Paa Bjerget Ranker groe. :,:
O, Den der havde Vinger!
Derhen, derhen os bringer!
Der er det godt at boe! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Der er det godt at boe! :,:

Nei, Vinger har vi ikke;
Men vi har Lyſt at drikke,
Og Vinger har vor Lyſt! :,:
Med den vi fare vide!
Med den mod Sønderlide
Vi kapre Vinens Høſt. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Derhen hvor Ranker groe! :,:

Ja, hen til Sydens Ranke!
Vort Fartøi er vor Tanke;
Vort Seil vor Phantaſie! :,:
Endſkjøndt vi ſidde ſtille,
Vi langveis fare ville,
Som Himlens Fugle frie. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi ſeile og vi roe! :,:

Til Frankrig førſt vi drage,
Og komme ſaa tilbage
Med Vinen fra Bordeaux. :,:
Med den vi lægge Grunden;
Thi den er god paa Bunden.
Ei ſandt? det veed vi jo?

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi er nu i Bordeaux! :,:

Vi ſeile nedad Rhinen;
Der voxer gratis Vinen,
Ifald man Folk kan troe. :,:
Og Fanden ſkulde ſpart'en,
Da nu vi er paa Farten;
Her drikker Hver for To! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her drikker Hver for To! :,:

Saa paa de ſølvblaae Vande
Ved Portugal vi lande
Og tage Ladning med. :,:
Vi Reiſen nu forcere
Til Høiden af Madeira,
Og ſaa affted! affted! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi ſeile og vi roe! :,:

Thi Frankrig atter vinker;
Dens gyldne Drue blinker;
Der er det godt at boe! :,:
Fra Portugal og Spanien
Vi drage til Champagnen;
Her ſlaae vi os til Ro. :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Her ſlaae vi os til Ro! :,:

Naar nu vi hjemad ſkulle,
Saa er vi ſagtens fulde,
Og kunne knap herfra. :,:
Det gaaer! det kan ei feile!
Jeg mærker alt vi ſeile —
Vi ſeile rundt — hurra! :,:

Chor.

:,: Halleh, hallo, halleh, hallo!
Vi ſeile og vi roe! :,:

III.

Ligevægten.

Mel. Og kjøre Vand og kjøre Ved.

Vi ſidde ſammen ſom vi kan bedſt,
Og Alle ſidde for det Samme.
Foreningspunktet er vor muntre Feſt;
Og Glædens Baal er Vinens Flamme.
De røde Roſer og de Øine blaae,
De ſmukke Piger — ja, vi kan forſtaae!
Helſt, om vi faae
Den, vi attraae!
Saa er det Møien værdt at leve!

Og vi har Mad, ja! og Viin vi har,
Og Druens Blad om Glas og Flaſker;
Og i vort Viinglas ſom i et Kar
Med begge Fødder Bacchus pladſker.
Vi discourere — Holla! Viin for mig!
Kom, lad mig klinke, Kjære, førſt med dig!
Klang, Bacchus' Skaal!
Klang, bredfuldt Maal!
— See ſaa! nu kan I discourere!

Hvad ſiger Rusſen? — Ak, tie med ham!
Han er os altfor ſtærk iaſten.
Hvad ſiger Tyrken? — Gid han faae Skam!
Han taler ondt om Drueſaften.
De røde Roſer og de Vine blaae,
De ſmukke Pigebørn han holder paa —.
Tyrken faae Skam!
Fanden ta'e ham!
Og ſiden plyndre vi Serraillet.

Ak! kjære Venner! det gaaer ei an!
Med Riger maa man handle vaerligt.
En Stat er Stat, og et Land er Land,
Er ogſaa Landet uforſvarligt.
Naar Staten ſtaaer engang, ſaa ſkal den ſtaae!
Det kaldes Ligevægten — drik derpaa!
Ligevægt, ja!
Hei, dikkeda!
Er Sjælen juſt i Politiken.

Og Ligevægten er ikke blot,
Som ſagt, en Sjæl i Politiken;
Nei, kjære Brødre, det mærkes godt,
At den er Sjælen med i Drikken.
De røde Roſer — paſſer paa! et Ord!
Her ſidde mange Folk om dette Bord —
Ligevægt, ja!
Trallerallera!
Skal holde hele Folket ſammen.

Ved Ligevægten bør vi forſtaae,
At Alle lige meget veie;
At Alle lige godt kan ſtaae og gaae,
Og Alle lige meget ſvaie.
Det er vor Skyldighed at drikke kjækt,
Indtil vi Alle have lige Vægt.
Mærk, Kammerat!
Her i vor Stat
Den lige Vægt gjør Ligevægten.

— Lad Vinen glide ſaa liſligt ned,
Og lad os drikke ſom vi pleie!
Med dette Glas gjør vi førſt Beſked,
At man kan ſkjønne hvad vi veie.
Har Nogen Undervægt, ſaa paſſer paa!
Har Nogen Overvægt, vi ſkal ham naae!
Klang, Kammerat!
Drik for vor Stat!
Vort Selſkabs Ligevægt florere!

IV.

Drikkeviſe for den ældre Stok.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Naar Mænd ſom vi er til Collas,
Med Føie Verden venter,
At ei vi ſtandſes ved vort Glas
Af Kunſtens Elementer.
Den unge Mand er tidt forſømt,
Han præluderer længe,
Mens Flaſken er til Bunden tømt
Imellem gamle Drenge.

Thi ei omſonſt er Mandens Liv
Forſøgt ved Strid og Møie.
Og ei omſonſt hans Ryg er ſtiv
Og ikke god at bøie.
Ak, mangen ſmidig Cavalleer
Maa under Bordet ligge —
For os kan Værten ſkjænke Meer;
Vi ſige Tak, og drikke.

Vi ere Mænd ſaa jævnt tilaars,
Vil ingen Sjæl fornærme.
Men ei vi med vor førſte Vaars
Uſtadighed kan ſværme.
Vi ſidde ſindigt paa vor Plads,
Og for vor Dont at røgte.
Vi tømme mandig hver ſit Glas,
En Ruus vi ikke frygte.

Og Mænd ſom vi, der i vort Kald
Ved Alvorene ſtyrkes,
Af unge Pigers Smiil ei ſkal
Vort Livs Bedrift formørkes.
Ak nei, et Smiil, en Fløiterøſt,
Der os ved Bordet rammer,
Ei grumt formørke ſkal vort Bryſt,
Men tænde det i Flammer.

Saa tøm dit Glas, og Vinens Gud
Skal løſe let din Tunge,
Og herligt ſkal du paa hans Bud
Om Viin og Skjønhed ſjunge.
Vor Manddoms Bas i Sangens Chor
Skal under Ly af Ranker
Sig hæve til en klar Tenor
Og til vor Ungdoms Tanker.

V.

Luftſeiladſen

eller hvorledes Vivike og hans Venner gik tilveirs Natten mellem Faſtelavn og Chriſtianshavn.

Mel. Boer jeg paa den tamme Bred.

Rundt! rundt! Stuen løber rundt!
Midt i Dunſter af Viin ſom blandt Skyer vi ſeile.
Staae! ſtaae ſtille! her er grundt...
I mit Glas ſig Lyſene ſpeile.
Plads! Afveien! ſaa gjør Plads!

Her er qvalmt — o Champagner, la rose! — her er ſnævert!
Rhinſkviin! — Skjænker i mit Glas!
Thi min Siæl trænger høit til en Hævert.
— O Lykſalighed! Guder i Chor
Stige ned til den ſyndige Jord.
See, hvor Glasſet vides ud,
For at rumme den ſtraalende Gud.

Himmel! træffer mig et Lyn?
Er det dig, o Semeleus, du Smerternes Dulmer!
Alting zittrer for mit Syn,
Og mit Glas til en Luftballon ſvulmer.
Farver bryde ſig derpaa,
Rødt og gult, ſom Champagner, la rose — hvad er dette?
See Ballonen... den vil gaae —
Gjør dig let! Vi gaae høit, er vi lette.
Fyldt den er, o med Viinſtof-Gas,
Brændbar Luft paa Flaſker og Glas —
Heia, heia, heia hop!
See, den ſtiger, den løfter os op!

Høit og høiere vi gaae —
Og en Stol er Gondol og gaaer med ſom Gondolen.
Jubler! Skyerne vi naae...
Alle Himle! jeg ſvingler paa Stolen!
Skyen hurtig ſkilles ad;
Der er Natten, den dybe, og Stjernerne klare.
Styrk os, Æther, med dit Bad,
Mens vi gjennem dig ſuſende fare.
— Tag, o Jord, vort ſidſte Farvel!
Dette Suk for dit flygtige Held!
Ak, mit Hjerte banker ømt —
Denne Skaal for den Fryd, jeg har drømt!

Stjerner ſvæve hen i Dands,
Og Planeter gaae rundt om den Høieſtes Throne.
Dyb og ſtille ſom vort Lands
Glimrer hisſet den nordlige Krone.
Himlen aabnes med et Skrald!
Her er Paradis! Huris fra Himlene komme.
Frygt kun ikke! thi du ſkal
Blive ſalig, før Natten er omme.

— Sei, my boys! hvor Luften er fiin!
Fyld Ballunen! fyld den med Viin!
Skaal! til Paradis vi gaae —
Er det her? Nu ſkal jeg banke paa.

Vee mig! Paradis er der —
Hvilken Glands! hvilken Klang gjennem Ætherens Suusning!
See, Ballonen ſtiger nær —
Og med den ſtiger høit vor Beruusning.
Føl kun! Luften er ſaa lind.
Stik din Snabel iveiret! Her lugter parnasſiſk.
Plads ved Porten! Vi ſkal ind!
Med en Ruus, og med en, der er clasſiſk.
— Hold lidt paa mig... hvor er jeg nu? —
Under Bordet — holdt! hvor er du?
Midt i Paradis — trurr... rundt!
— — Var det mig eller dig, der fik ondt?

Min Lyra.

Min Lyra! det er vel paa Tid,
At ſnart vi ſkilles ad;
Thi Glædens Blomſter i mit Haar
Er falmet Blad for Blad.

Kjærminderne, mig Eros gav,
Er uden Duft og Glands,
Og om min Tinding hænger ſlap
Lyæus' rige Krands.

Den ſøde Glut, jeg før beſang,
Hun ældes nu ſom jeg;
Og jeg er kjed af Bægrets Lyd
Og Bacchantinders Leg.

— Saaledes talte jeg og greb
Min Lyra end engang;
Og end engang med ſmeltet Bryſt
Jeg ſtemte den og ſang.

Jeg ſang min Ungdoms førſte Vaar,
Dens ſolbeſtraalte Dag,
Dens Aftenſtjerner, der mig drog
Til et begeiſtret Lag.

Jeg ſang igjen de Ord, der vildt
Ved Bacchanalet lød,
Naar under Jubel høit vort Chor
Mod Loftets Hvælving brød.

Og atter, ak ſom før, jeg ſang
Med let Melancholie,
Naar jeg en Sommernat drog ud
Og ſværmed' i det Frie —

Og drømte med den fjerne Sky,
Med Skoven langs vor Kyſt,
Og Skov og Strand og Skyens
Sig gjentog i min Røſt.

Min gyldne Ungdoms bedſte Dag
Jeg ſang bevæget blødt;
Jeg ſang min Elſktes unge Smiil,
Saa ſmeltende, ſaa ſødt.

Og mere fuldt og ſtærkt jeg ſlog
Accorden an dertil.
Hver enkelt, flygtig Glæde blev
Beſjunget til mit Spil.

Og Savn og Lyſt og Fryd og Vee
— Ak, Livets lange Drøm! —
Fra Lyrens ſpundne Strenge gled
I en Erindrings Strøm.

— O nei, min Lyra! brød jeg ud,
Forlad mig ei endnu!
Der er dog Ingen der forſtaaer
At trøſte mig [illegible]

Naar A[illegible] [illegible]eg f[illegible]
[illegible] gar[illegible]
[illegible] Li[illegible]
[illegible], S[illegible]

Saa vil jeg digte ſom jeg kan
Om det Forſvundnes Lyſt,
Og mane Glæden frem igjen
Ved mine Muſers Bryſt.

Hvad jeg har levet, ſværmet, drømt,
Hvad jeg har grædt og liidt,
Ved dig, min Lyra, og min Sang
Det bliver atter mit.

Epiſke Digte.

10*

Kongens Søn.

„Du grunder taus ſom om en Gaade
Betyngede dit Bryſt.
Du ſeer til Stjernerne, ſom om du
Af dem forlangte Trøſt.

Du gaaer i Skoven ſeent paa Natten,
Naar Maanen ſkinner klar,
Og ſtirrer op til den fordybet,
Som vented' du et Svar.

Hvis du har Sorg, hvis der er Noget,
Du ønſker høit var dit,
Og er det underlagt mit Scepter,
Min Søn, ſaa tael kun frit!"

O Fader, ned fra Himlen blinker
Hver Aften paa min Vei
To lyſe Stjerner; — hvis du kan det,
Saa afſlaae mig dem ei.

„Ak, elſkte Søn, til Himlens Stjerner
Mit Scepter ikke naaer.
Alt Andet ſkal jeg hente til dig,
Saavidt jeg det formaaer."

O Fader, i de ſidſte Nætter
Jeg ſaae i herlig Glands
Den fjerne Maane ſmile til mig
Igjennem Skyers Krands.

Og Skyerne ſom gyldne Lokker
Om Maanens Aaſyn laae.
Ak, Fader, jeg maa gaae tilgrunde,
Hvis jeg den ei kan naae.

„Min Søn, du veed det, af mit Rige
Er Maanen ingen Part.
Forlang hvad jeg har Magt at give.
Jeg henter dig det ſnart."

O Fader, hør da hvad mig fattes,
Og ynkes med min Nød!
Hver Aften har jeg mødt i Skoven
En Jomfru, ung og ſød.

Som Stjerner hendes Øine lyſte,
Da hun forbi mig reed,
Og hendes Aaſyn — o, med Maanens
I Glands og Klarhed ſtred.

Og gyldne Lokker laae omkring det,
Som Skyen, let og fiin.
O Fader, jeg maa gaae tilgrunde,
Hvis hun ei bliver min.

Og hende har du Magt at give,
Hun hører til dit Land;
Thi hun er Datter af din Gartner.
Hold nu dit Ord ſom Mand.

— Den gamle Konge ſtod og lytted'
Til en ſaa ſelſom Bøn.
Han mæled' Intet, men begav ſig
I Stilhed fra ſin Søn.

I trende Døgn han ikke talte.
Saa tankefuld han gik.
Hans unge Søn med Angſt i Hjertet
Hang ved hans tauſe Blik.

Men nu iaften er der Jubel
Og Dands i Kongens Gaard.
Den Gartner gifter bort ſin Datter,
Og Kongens Søn hun faaer.

Den danſke Soldat.

Efter et Sagn.

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
Der nylig gjenløb af Kampen,
Hørte man kun et Gisp, et Drøn,
Og en herreløs Heſt's Trampen.

Aftenen ſænkte ſig, ei dens Ro;
Thi Krigens blodige Vildhed
Maled' endnu ſine haarde Træk
I Nattens uſtadige Stilhed.

En Sønderjyde fra Flensborg ſtod
Midt paa den vilde Slette.
Han holdt ved Tømmen ſin Høvedsmands Heſt.
Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
Af et muntert, frimodigt Hjerte.
Plads for ſig ſelv, og Ingen for nær,
Det var alt hvad hans Hu begjærte.

Han kaſted' Øiet paa Valpladſen hen,
Paa de Saarede, paa de Døde.
Mangen, der nys var faur og fiin,
Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Jeg takker min Gud, jeg ſlap ſaa godt;
„Jeg ſeer, mig Lykken har føiet.
„Plaged' mig ei en ulidelig Tørſt,
„Saa var jeg af Hjertet fornøiet.“

Han ſaae omkring ſig. „Havde jeg nu,
„Heden og Tørſten at lindre,
„Et eneſte Kruus af vort Flensborger-Øl!
„— Men jeg faaer vel nøies med Mindre.“

Han fik da tilſidſt — Gud vide, hvordan —
En Flaſke med Øl, men ſukked':
„Svenſkerens Øl er lovlig tyndt;
„Lad gaae! naar kun Tørſten er ſlukket.“

Begjærlig ſatte han Flaſkens Hals
Til Munden, lænet tilbage —
Da trængte med Eet til hans Øre hen
En Bøn og en vaandefuld Klage.

Han ſaae til Siden. En ſvenſk Dragon,
Strakt hen i Sandet, han ſkued'.
Benet var ynkelig ſkudt ham fra —
Ved at ſee det Soldaten grued'.

„Giv mig en Drik at læſke min Tørſt!"
Saa vaandede ſig den Arme.
„Tag," raabte Soldaten, „tag det Alt!
„Her maa jo en Steen ſig forbarme."

Og han bøiede ſig til den Saarede ned,
Og holdt ham Flaſken til Munden.
„Drik, Kammerat! det er vel dig undt.
„Hvor gaaer det? Smerter dig Vunden?"

„Din Stakkel! du trækker kun tungt dit Veir;
„Kom, lad mig løſne din Trøie."
Men Svenſkeren ſtirrer paa ham ſaa ſtivt,
Med et ondt, et hevngjerrigt Øie.

Og da han ſeer ſin Fjende ſaa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Og han griber Piſtolen og trykker løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forſynet ynkedes mildt over ham,
Der ynktes ved Andres Qvide;
Og Synderjyden ſtod holden og heel,
Og Kuglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet foer op:
„Din Kjæltring! Du vil mig forraſke?"
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter ſin Flaſke.

Og han ſtilled' ſig rolig hen paa ſin Poſt,
Og læned' ſig op til Heſten,
Tømte ſaa Flaſken til Hælvten ud
Og rakte Svenſkeren Reſten.

Han bøied' ſig atter og loe ſaa ſmaat:
„Det ſkal være din Straf, at vi dele.
„Havde du holdt dig i Skindet ſmukt,
„Saa kunde du drikke det Hele."

— Det var den Hævn, han nøiedes med,
Efter hvad Sagnet os melder.
En Dannemands Hjerte ſlaaer dobbelt frit,
Naar Krøniken Sligt fortæller.

Den danſke Konge erfoer hiin Daad.
Soldaten han flux lod kalde,
Og glad tilmode, med kongelig Gunſt,
Han talede høit for Alle:

„Dit Hjerte, min Søn, er adelig født;
„Til at adles det ikke trænger.
„Kun for at binde dig end mere faſt,
„Guldkjeden jeg om dig hænger.

„Og til Erindring, at nys din Hu
„For Medynk og Høimod ſtod aaben,
„Du bære herefter adeligt Skjold,
„Med en halvfuld Flaſke til Vaaben!"

— Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
Soldatens Afkom mon være,
Og holder den ſimple, trofaſte Svend,
Deres Stamfader, høit i Ære.

Fregatten Ørnens Brand.

Med ſvag, men gunſtig Vind, for fulde Seil
Gled paa Atlanterhavets Speil
Fregatten Ørnen henad Bølgeſkummet.
Mens bruſende dens Kjøl i Søen ſkjar,
Og Luften Seilene ſom Vinger bar,
Den ſvæved' majeſtetiſk gjennem Rummet.

Det var om Natten; Havet dæmred' tyſt;
De lette Bølger ſlumred' paa dets Bryſt,
Og Seilet fyldtes ſvagt af Luftens Aande.
Nær Skibet ſaaes et hvidt og glandsfuldt Skum;
Langt ude løb et ſelſomt Brum,
Et Hviin, ſom jamred' Havet ſig i Vaande.

Paa Dækket var det ſtille. Af og til
Man hørte Rattets Knagen, Linens Spil,
Og Trin af Vagterne paa Batteriet —
Da En af Skibets Mandſkab ſteg
Fra Laſten op med Angſt og Haſt og ſkreg:
Brand! der er Ild i Archeliet!

Og bag ham, haſtig ſom han ſelv,
Sig vælted' Røgen, voldſom lig en Elv,
I tykke Strømninger og fyldte Dækket.
Og ud af Røgen Luerne ſig rev
Som ſmaa og korte Lyn, hvis Bytte blev
Raaſeilene, der nederſt ræked'.

Fra Banjerdækkets Porte Flammer ſkjød;
Der over Roſtet hvislende ſig brød
Og ſnoede ſig langsmed Skibets Vanter.
Det brede Mers-Seil og Fregattens Fok
Gik op i Luer ſom et flygtigt Fnok,
Og Ilden greb de høie Bram-Seils Kanter.

Det var et rædſomt Syn! Blandt Damp og Qvalm
Faldt lange Raer ned ſom knækket Halm,
Og Ilden ſpilled' op ad Toug og Line;
Og midt i Røgens tætte, hvide Svøb
Man øined' dunkle Skikkelſer, der løb
Med mørke Blik og med fortvivlet Mine.

Blandt Luers Knittren hørtes hæſe Raab
Og Skrig om Vand, ſkjøndt ſynligt uden Haab;
Og ærligt ſtræbte Skibets flinke Drenge.
Forgjæves kun! I Nattens Skjød
Fregatten havde baaret paa ſin Død,
Og Ilden dybt i Laſten ulmet længe.

„Giv op Meſanen, Manne! Agter ud!“
Saaledes klang det — frugtesløſe Bud!
For ſeent mod de fordærvelige Magter!
Thi fra den hele Reisning ſtyrted' ned
De brændte Seil og Tougværk, og en heed,
Uſalig Damp bedækte Skibet agter.

Da mærked' Alle, nu var Nøden ſtor.
Fregatten lyſtrer ikke meer ſit Roer,
Den ſvaier af og dukker ned og hæves.
Og pludſelig forkynder En med Skræk:
Vi ſynke! Skibet har en Læk!
Barkasſen ud!" — Men ak, det var forgjæves!

Thi mens Fregatten, Undergangen nær,
Langt over Havet kaſted' lyſt et Skjær,
Lig Ætnaſvælgets høie Fakkel;
Mens hiſt og her og af ſig ſelv en ladt
Kanon gik af, og drøned' mat
Som Nødſkud for den brændende Fregat,
Sank Skroget langſomt ned med Toug og Takkel.

Da blev det ſtille. Paa den klare Brand
Det dybe Mørke fulgte. Skum og Vand
Slog op omkring den ſtolte Orlogsmand,
Og Søen bruſede med vilde Toner.
Kun Vimplen, Skibet trofaſt til dets Grav,
En Kjende ſvæved' paa det øde Hav,
Og ſank, mens fjerne Kyſt en Gjenlyd gav
Af Drønet af de ſynkende Kanoner.

— Af Ørnens Mandſkab kom kun trende Mand,
Og af det ſtolte Skib en Baad iland,
Og Levninger af ſvedne, ſlukte Brande.
Men Røgen høit paa Nattehimlens Blaa,
I dunkle Grupper ſanket, længe ſaae
Lig melancholſke Skyer paa
Fregattens Grav, de tauſe, mørke Vande.

Gefion og Gylfe.

I.

Hun ſtod i Gylfes Haller
Med høie Miner,
Og qvad, mens Kongen henrykt
Lytted' derpaa.

„O Gefion, Aſers Afkom!“
— Saa talte Kongen —
„Med rige Gaver kom du
Hen til min Hal.

Med Sangens rige Gaver
Du kom til Gylfe,
Og med din Harpes klare,
Hellige Klang.

Hvad giver Gylfe Konning
Til dig ſom Gjengjæld?
En Ring af Guld hiint røde
Rækker han dig.“

Og Gefion greb i Harpen
Med muntert Hjerte:
„En Ring af Guld hiint røde
Raader jeg ſelv.

Med Land og Jord, o Gylfe!
Min Sang du lønne!
Med Ørne ſtærke lad mig
Pløie det fra.“

Og Gylfe gik fra Høiſal
Med Hofmænd gode,
Og undred', der han ſtued'
Ørnenes Gang.

Fra Ploven trængte Jernet
Til Jordens Midtpunkt.
En bred og bundløs Fure
Viſte dets Vei.

Fra dybe Kilder Vandet
Foer ind i Furen,
Hvor ſom et blaaligt Belte
Voverne gik.

Og Stykket, der var pløiet
Fra Gylfes Rige,
Trak Ørnene med Vælde
Langt over Land —

Og ſkjød det ud i Søen,
Hvor nu det ligger,
Af Guder rigt begavet,
Geſions Øe!

Men Geſion ſtod paa Øen
Med høie Miner,
Med Sang i Skyen bød hun
Drotten Farvel.

II.

Hun ſtod paa Øens vundne Kyſt
Og læned' ſig til Ploven:
„O Gylfe Konge! hør min Røſt!"
Saa qvad hun over Voven.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

„Vel har jeg pløiet fra dit Land
Et rigt og koſtbart Stykke,
Og ſkilt fra dig ved dyben Strand
Min Æt, der her ſkal bygge.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Men Strømmen, der i Sundet gaaer,
Skal atter os forbinde.
Thi over den en Bro jeg ſlaaer,
Der aldrig ſkal forſvinde.

En Bro, der faaer et evigt Ry,
Dens Bue bredt ſig lægger,
Og bygges altid op paany —
En Bro af ſtærke Snekker.

Paa denne Bro, der bærer godt,
Skal fare glade Gjæſter,
Og ved dens Hjælp, o Gylfe Drot!
Vort Forbund jeg befæſter."

Hun taug og ſtirred' for ſig ned
Og læned' ſig til Ploven,
Og atter fra den vundne Bred
Saa qvad hun over Voven.

„O Gylfe! ſære Fremtids Kaar
Staae klare mig for Øiet.
Erfar, hvad jeg om Landet ſpaaer,
Jeg nys fra dig har pløiet.

At dette Øland er en Part
Af Sverrigs tappre Rige,
Det ſkal i Tiden kjendes klart
I Tvekamp og i Krige.

Men mærk min Spaadom: ofte ſkal
I Kamp vort Forbund løſes,
Og grumt og ved hinandens Fald
Vort Hjerteblod udøſes.

Og dog, o Gylfe! — at engang
Min Øe fra dig er vundet,
Skal kjendes paa den ſtærke Trang,
Der lufter over Sundet.

En Trang, der dukker op igjen
Alt efter grimmeſt Fægtning,
Og drager atter Hjertet hen
Til Sundet, til ſin Slægtning."

--- Og Geſion taug, og hendes Sang
En Gjenlyd gav i Skoven,
Og ſuſed' med prophetiſk Klang
I Sundet over Voven.

Den ſuſer end i Skov og Sø
Paa Sverrigs fjerne Strande.
Den klinger over Geſions Øe
Og over Nordens Lande.
Saa qvad hun over Voven for Kongen.

Ægirs Gjæſtebud.

(Ved et Feſt-Maaltid for Oehlenſchläger paa hans 70de Fødſelsdag. Et ſtort Malerie, foreſtillende Ægirs Gjæſtebud, var ved denne Leilighed opſtillet i Salen.)

I.

Chor.

Høit over Bifroſt
Aſerne droge,
Styred' til Danmarks
Blomſtrende Kyſt;
Hen til de dunkle,
Skyggende Skove,
Lokked' af Fuglens
Fløitende Røſt.

Hiſt under Hlesey,
Bænked' i Ægirs
Gjæſtmilde Haller,
Guderne ſad; —
Glade ved Gildet,
Lige til Loke
Ægged' dem haardt med
Haan og med Had.

II.

Recitation.

Saaledes fortælles der i et af de ældſte, nordiſke Digte, der ere efterladte os: Ægir, Havets Beherſker, hvis Throne er opreiſt under Hlesey i ſtore, ſtraalende Haller, havde Aſaguderne til Gjæſt hos ſig, og beværtede dem koſteligt. Mad og Drikke blev baaret omkring i Guldkar, der ſkinnede ſaa ſtærkt, at Salen fik ſin Lysning derfra. Kun een af Aſerne var ikke indbuden, Loke Laufeyaſøn. Men han kom ſelvbuden, og med ham var Gildets Glæde forbi. Med hadſke Ord, med Løgn og ond Eftertale, haanede han enkeltviis hele Forſamlingen. Førſt dengang Thor ankom — han havde været i Øſterleden — ſtandſede Loke ſine Ords giftige Strøm, og blev ſnart nødt til at ſøge Frelſe i Flugten. Siden blev han fangen og bunden til en Klippe. Gudinden Skade hang en Øgle over hans Hoved. Som han havde ſpyet ſin Gift over Aſerne, dryppede nu den ſin Gift ned over hans Hoved. Men Sigyn, hans Huſtru, ſtod hos ham og, ſom et ſkjønt Billede paa Troſkab ved Siden af denne Gud for det Uſtadige og Omſkiftelige, holdt hun uafladeligt en Skaal over hans Hoved. Kun hver Gang den var fuld og hun maatte hælde Skaalen ud, traf Giften ham, og ryſtede ham ſaa ſtærkt, at Jorden gav ſig derved i Jordſkjælv. — Det er dette i Aſagudernes Hiſtorie berømte Gjæſtebud, der af kunſterfarne Mænd er fremſtillet her paa Lærredet, — ikke for at give denne enkelte Begivenhed, men for paa en ſindrig og billedlig Maade at drage Tanken hen til det Gudeliv, hvis Herlighed og Fald en Sanger blandt os i udødelige Qvad har beſjunget.

III.

Thor.

Du, ſom har manet
Norden af Fjeldet,
Manet den op fra
Øe og fra Strand,
Skjalden at hilſe
(Loptur er bunden) *
Atter har Aſer
Gjæſtet vort Land.

Grubleren Odin
Signer ſin Sanger.
Frigga og Freia
Krandſe dit Haar.
Hlorrida ** ſmiler,
Alt fra din Ungdom
Skjænkte han Skjalden
Herlige Kaar.

---

* Loptur ɔ: Loke.
** Hlorrida ɔ: Thor.

Tys, medens Bragur
Griber i Strengen,
Nærmer ſig Ydun
Mildt med ſin Skaal,
Rækker dig Æblet,
Lover dig Karſkhed
Langt over Støvets
Vanlige Maal.

Sangrige Digter!
Nordens Forklarer!
Nordens og Sydens
Liflige Tolk!
End fra din Harpe
Strengene bæve
Længe for Nordens
Undrende Folk!

Ballade.

I Achelos ſidder ſorgfri
Michaliſtos i ſin Gaard.
Han er munter, thi hans unge
Huſtru ved hans Side ſtaaer.
Nattens Dæmring alt ſig nærmer;
Det bekymrer ham ei ſtort.
Ved et Bæger Viin han ſværmer —
Da det banker paa hans Port.

Udenfor Kapidſchi Baſchi
Holder med en Flok tilheſt.
„Hil dig!" ſiger Michaliſtos;
„Ædle Herre! vær min Gjæſt."
— „Ei vi komme for at drikke" —
Bryder hiin med Strenghed ud;
„For at ſværme kom jeg ikke.
Reis dig op, og hør mit Bud!

„Michaliſtos! du er domfældt,
Du, din Eiendom, din Viv!
I Divanet en Beſlutning
Rettet er mod eders Liv.“
— Michaliſtos' Huſtru blegner;
Selv han ſmiler ſtolt derved.
Og der ſkydes, og han ſegner,
Og hans unge Huſtru med.

Nu kan I dømme.

Paa Torvet, hvor Fontainen
Af Straaler dannes,
Der ſad den ſmukke Roſa,
Der ſad Johannes.

Johannes ſagde: Hør mig,
Min unge Slægtning!
Jeg ſaae idag i Byen
En Dyrefægtning.

Der kjæmped' Tigre, Bjørne,
Saa godt de kunde,
Mod Ryttere, mod Fodfolk,
Mod glubſke Hunde.

Og herlig var at ſkue
Det Mod, der viſtes;
Og mangen Rytters Kjækhed
Med Vivat priſtes.

Og ofte man beklapped'
En Tigers Vildhed,
Og lønnede med Tilraab
En Jagthunds Snildhed.

— Blandt alle Dyr, der kjæmped'
(Der var viſt hundred!)
En ung og ſtor Løvinde
Blev meeſt beundret.

Den traadte majeſtetiſk
Blandt Rytterſkaren,
Og ſaae ſig om i Kredſen,
Urørt af Faren.

De ſtørſte Hunde holdt ſig
Som ſkye til Siden,
Stak Halen ind og yttred'
Ei Lyſt til Striden.

En prøved' man at true,
Og En at lokke.
Kun Een man fik til Kampen,
En engelſk Dogge.

Den ſprang imod Løvinden,
Den vilde napp'en.
Men fik af den til Velkomſt
Et Slag med Labben —

Et Slag, der henad Jorden
Den Stakkel kaſted',
Mens flux til den ſom Lynet
Løvinden haſted' —

Og holdt den ned til Jorden,
Og beed dens Side,
Og drak de varme Strømme,
Der runde ſtride.

Du ſkulde ſeet det! Hunden,
Den gisped' ſtille.
Løvinden ſtirred' paa den
Med Øine vilde.

Fra alle Kanter løb der
En Medynks-Klage,
Men Ingen turde Dyret
Fra Hunden jage.

I hvert et Bryſt man følte
Med Hundens Smerte.
Kun i Løvindens Bryſt var
Det haarde Hjerte.

Den ſlikked ſig imellem
Tilfreds om Munden,
Gik til og fra, og lugted'
Iblandt til Hunden.

Med Øiet bruſtent denne
Trak tungt ſin Aande;
Løvinden mærked' neppe
Dens Nød og Vaande.

— Jeg faldt i Tanker, Roſa!
Har Medynks Stemme
Da, ſom man paaſtaaer, aldrig
Hos Dyret hjemme?

Og er det ſandt, Naturen
Ei Skaanſel kjender?
At blindt den raſer, hvergang
Den Rædsler ſender?

Ja, brød jeg ud, et Skybrud,
Og Lynets Flamme,
Og Stormens Gru kan Alle
Med Smerter ramme.

Naturens Elementer,
Der raſtløs virke,
Paa deres Fart ei ſkaane
En hellig Kirke.

Og Stjernerne, der glimre,
Og Sol og Maane
Til vore Trængsler aldrig
Et Øie laane.

Det ſynes, ſom et Forſyn
Har ikkun villet
I Menneſket nedlægge
Sin Medynks Billed.

Kun han iblandt det Skabte
Et Vidne bærer,
At hiſt et Øie Medynk
Med Støvet nærer.

Kun vi, der ſelv ſaa ofte
Maae bittert ſtride,
Medlidende bevæges,
Naar Andre lide.

Og ſelv naar vi ſlaae Vunder,
Tændt' op af Vrede,
Vi med vor Hjælp og Biſtand
Er let tilrede.

— Johannes vedblev: Roſa,
Min faure Frænde!
Lad mine Ord til Mildhed
Dit Hjerte vende!

Lad dette, for hvis Sandhed
Erfaring borger,
Bevæge dig til Medynk
Med mine Sorger.

Betænk, et Forſyn danned'
Til Medynks Gjemme
Dit unge Bryſt, og agt paa
Din Elſkers Stemme.

Ifald du ei min Længſel
Vil kjærligt møde,
Jeg ſnart mit Liv ſom Doggen
Maa grumt forbløde.

Vær mig da god, min Frænde!
Og laan mig Øre!
Et trofaſt Hjertes Tilbud
Du venligt høre!

— Den faure Roſa ſmiilte.
Sin Haand hun lagde
Paa Ungerſvendens Skulder,
Idet hun ſagde:

„Ja, Tak for alt det Smukke,
„Du har fortalt mig.
„Den Hund og den Løvinde
„Iſær gefalt mig.

„Men ſig mig nu — hun vedblev —
„Hvor kan det være:
„Mit Aag med mine Spande
„Jeg knap kan bære.

„Hvad mener du, Johannes!
„Tag du det heller!
„Saa gaae vi ſammen hjemad,
„Mens du fortæller.

„Fortæl mig kuns om Bjørne
„Og om Løvinder.
„Saa har jeg Nyt iaften,
„Naar Moſter ſpinder."

Taalmodig tog han Aaget.
Saa gik de ſammen.
Men kun med Møie dæmped'
Han Elſkovs-Flammen.

Hun ſaae paa ham beſtandig
Saa mildt og ærligt,
Og ſpurgte ham, om Aaget
Var ham beſværligt.

Hun ſmiilte, naar han talte,
Og ømt var Blikket;
Og yttred' han en Mening,
Hun altid nikked'.

Og da de kom til Hjemmet,
Hans Haand hun trykte,
Og med en Rosmaringreen
Hans Hat hun ſmykte.

Men ak! naar han ſom Beiler
Et Ord begyndte,
Hun i et andet Hjørne
Sig hurtig ſkyndte.

Og da han ſagde: Roſa,
Du maa mig ſvare!
Saa loe og løb hun fra ham:
„Nei, Gud bevare!"

— Saaledes holdt hun ſtadig
Johannes fangen,
Og med ſit Blik fortrylled'
Hun ham ſom Slangen.

Hun ſaae, hvordan han hented'
Saa dybt ſin Aande;
Men, ſom det ſyntes, mærked'
Hun knap hans Vaande.

Naar med ſit dunkle Øie
Hans Blik hun mødte,
Hun rolig ſaae, den Arme
Sit Liv forblødte.

Hun ſuged' af hans Hjerte
De varme Strømme,
Og gik ſaa til og fra ham.
— Nu kan I dømme!

Den natlige Gjæſt.

„Iaften har vi det luunt og godt;
Her er ſaa velſignet ſtille.
Nu er' de Andre til Byen kjørt,
At høre den Fremmede ſpille.

Kom, lille Tante, og ſæt dig ned,
Saa blødt og ſaa godt ſom du gider.
Og ſaa fortæl mig — du faaer ikke Fred —
Fortæl mig om forrige Tider."

— Fortælle! Hvad ſkal jeg fortælle, Barn? —
„Fortæl mig om Grevens derhenne."
— Om Grevens? Naa, Bryllupet dér blev holdt.
Ja, den Sag ſkulde jeg kjende.

Det Bryllup, ja Barn, det var en Gru!
Ak, Gud, naar jeg tænker tilbage,
Hvad der var en Jubel, og ſaa med Eet
Kun Jammer og Graad og Klage.

Brudgommen ſelv har jeg kjendt kun lidt.
Han ſtod ved de fynſke Dragoner.
Men man har ſagt mig, han ret var ſlem
Mod Piger og unge Koner.

Men Bruden var et velſignet Barn,
Med Øine ſaa brune, ſaa milde,
Og ſaa et Hjertelav, Barn, ſaa fromt!
Kun var hun en Smule for ſtille.

Der blev da drukket og ſpiiſt, kan du troe,
Og udbragt Skaaler og ſjunget;
Og ud paa Aftenen var der Bal,
Hvor Folk fik dandſet og ſprunget.

Den ſtore Damaſtes-Sal, du veed,
Var hængt med nye Gardiner;
Og fra et Orcheſter i Salen klang
Trompeter og Violiner.

Og Vognene kom, og Vognene gik —
For al den Støi og den Rumlen!
— Saaledes det gik til den dybe Nat
Med lutter Dandſen og Tumlen.

Nu ſtod jeg juſt og talte med En,
En gammel Bekjendt fra Hjemmet,
Da begge Fløidøre let ſprang op,
Og Tjeneren kom med en Fremmed.

Hans Dragt var ſimpel. Til Knæerne gik
En ſort eller mørkebruun Frakke.
En Kniplings-Linning om Kraven faldt,
Og blottet var Hals og Nakke.

Saa var der en Smule Snorer ſyet
Om Haandlebet, Bryſt og Lommer.
Kort, han var klædt ſom den tydſke Maler,
Der tegned' dig af i Sommer.

Det er ſom jeg ſeer ham. Hans Blik var ſtivt,
Og noget vildt desforuden.
Saa let ſom et Duun han gik, og bad
At foreſtilles for Bruden.

Men knap fik han talt, og knap var han kjendt,
Saa blev der Stilhed i Salen.
En holdt op med den bøhmiſke Vals,
En ſtandſede midt i Talen.

Man flokkedes ſammen, man mumlede tyſt:
„Det er Maleren — ham, Galanen.
Men han er jo død. Han ſtyrted' ſig ud
Paa Steenbroen over Altanen.

Hvor kommer han her i den ſildige Nat?
See, hvor han er bleg og bedrøvet!
Han taler til Bruden; han ta'er hendes Haand.
Hun ryſter ſom Eſpeløvet."

Men Barn! nu ſkulde du ſeet, den Gang
Han tog hendes Haand og talte!
Det gjøs i hende — og Skræk og Angſt
I hendes Miner ſig malte.

Og da nu Muſikken begyndte paany,
Og Tegnet til Dands var givet,
Da ſagde han: „Dands, min Skjønne, med mig!"
Og tog hende faſt om Livet.

„Kom, dands med mig til dit Brudegemak!"
— Fra Haaret han løsrev Krandſen —
„Dands med mig til den evige Nat!"
— Saa ſvang de dem rundt i Dandſen.

Ak Barn, det var en Jammer at ſee!
En Steen ſig maatte forbarme.
Med lukkede Øine hun laae ved hans Bryſt,
Og gispede mat i hans Arme.

Da gav hun et Skrig. Jeg ſtod juſt nær,
Saae hende faae ondt og beſvime,
Og da jeg kom til, da var hun død,
Steendød fra den ſamme Time.

— Der har du Hiſtorien. Folk fik travlt;
Man har forvanſket det Hele.
Som jeg fortæller det, er det ſkeet
I alle Maader og Dele.

— „Men ſig mig, Tante, hvad blev der af ham
Med Frakken og Kniplings-Kraven?"
— Ja, han var forſvundet, begriber du nok.
Han var jo død og begraven.

„Begraven? Var han da rigtig død?
Hvordan kunde han ſaa danſe?“
— Aa, Mille, med dig man har ſin Nød.
Du lærer aldrig at ſandſe.

Død var han, det veed jeg. Folk har ſeet,
Dengang han til Jorden bares.
Man kan jo ſagtens fortælle Sligt;
Men troe derpaa — Gud bevares!

Antonie.

Hun ſad ſaa eenſom i ſin Stue
Og folded' ſine Hænder ſmaa.
Hun ſagde: „O, jeg kunde gaae
For ham igjennem Ild og Lue.
Hvis han var fattig, hvis han kom
Med Bøn i ſin forladte Stilling,
Jeg gav ham hvad han bad mig om,
Jeg gav ham glad min ſidſte Skilling."

Ak, ſtakkels Barn! da vel han traadte
Med Bønner og med Taarer ind,
Og Rødmen paa din fine Kind
Dit unge Hjertes Slag forraadte,
Hvad da han bad dig om, var ei,
At gaae igjennem Ild og Lue,
Han førte dig en banet Vei,
Men en, hvor værre Farer true.

Og mindſt af Alting han begjærte
Af dig din Armods ſidſte Skjærv.
Ak, til dit unge Livs Fordærv
Deslige Tanker mindſt han nærte.
Han kom, en fiin og fager Svend,
Han bad ſom fine Svende pleie.
Og dog — hvad du for ham gav hen,
Var meget Meer end alt dit Eie.

Kjedelflikkeren.

Der leved' i en By engang
Skraas over for hinanden Tvende.
Den Enes Lod var jevnlig Trang,
Den Andens Rigdom uden Ende.
Den Ene regnet blev til dem,
Hvis Velſtand i Contanter ſtikker.
Den Anden hjalp ſaa ſmaat ſig frem;
Den Stakkel var kun Kjedelflikker.

Men denne Kjedelflikkers Lod
Var ei af dem, man ſkal foragte.
Vel bliver Armods mindſte Braad
Let til et Spyd, man ei kan magte.
Men vor Johan — det var hans Navn —
Forſtod med Fattigdom at kjæmpe,
Forſtod at bære mangt et Savn
Og Tæring efter Næring lempe.

Derhos han var en lyſtig Svend,
Der ei gad gaae omkring og jamre.
Fra Morgen og til Aften hen
Man hørte ham paa Kjedler hamre.
Han ſtræbte flinkt, gik ei og drev,
Paa Kro og Kippe han ei ſøited';
Han munter ved ſit Arbeid blev,
Og ſang imellem eller fløited'.

Ja, han var munter! Slig en Svend
Jeg fremfor Alle høilig priſer.
Af Sang iſær han var en Ven,
Og han var rig paa ſmukke Viſer.
Selv Violinen gned han lidt;
Hver Helligdag den ham forkorted',
Og ved dens Klang han glemte tidt,
At det paa mange Ting ham ſkorted'.

Saaledes fra den lyſe Dag
Og til den dunkle Aftens Ende,
Paa Sang og Klang og Hamrens Slag
Hans lave Huus var let at kjende.
Men denne Tummel, denne Støi
Var fælt beſværlig for den Rige,
Hvis Vaaning med ſin bedſte Fløi
Skraas over for man ſaae at ſtige.

Den ſtakkels Mand, der var ſaa rig
Som Keiſeren, maaſkee ſom Paven,
Var i Tilfredshed ikke lig
Med vor Johan — thi han var gnaven.
Læg Mærke vel til dette Ord!
Der er en Orm deri, en lille,
Men en, der os paa denne Jord
Vor Lykke daglig kan forſpilde.

Ja, han var gnaven! Slig en Svend
Jeg altid hadet har ſom Peſten.
Han ærgrede ſig Livet hen,
Til Byrde for ſig ſelv og Næſten.
Han brummed', naar en Dør gik i,
Og naar man talte høit, han mukked',
Han laae med Folk i Skjænderie,
Naar nær ved ham et Barn blev vugget.

Nu, denne Rige havde kjøbt
Et Huus, der juſt blev repareret.
Det ſkinnede ſom det var ſtøbt,
Og Intet i dets Pragt manquered'.
Men da han nu den førſte Dag
Betragter Alt, der var iſtandſat,
Han hører Sang og Hamrens Slag,
Seer ud, og raaber: „Det var bandſat!“

„En Kjedelſlikker ſtraas for mig!
Hvad kan ſaa dette Huus mig nytte!
Med Støi man ſkulde plage ſig?
Med Sang? — Nei, ham ſkal Fanden flytte!
Lad En gaae over! Hent ham ſtrax!
Jeg tænker, jeg forſtaaer at ſnakke
Et Ord med Folk af dette Slags.
Endnu idag han ſkal ſig pakke!“

Johan kom ind. Han ſtrabed' ud,
Han bukkede ſaa godt han kunde,
Og ſagde: Herren har ſendt Bud;
I vil mig nok lidt Næring unde.
„Nei — ſvarede den Rige kort —
Hans Støi og Skrig er mig iveien.
Han fra mit Huus ſkal flytte bort.
Men ſkynd ſig — jeg betaler Leien.“

Jeg flytte? — brød forundret ud
Johan og ſtirred' paa den Rige.
„Som jeg har ſagt, og gaae med Gud!“
— Nei, kjære Herre, lad Jer ſige.
I dette Huus der er jeg født.
Det har jeg arvet fra min Fader.
Og naar jeg ikke haardt er nødt,
Jeg heller ei mit Huus forlader.

„Godt — ſvarede den Rige ſtrax —
Jeg vil ei tage det ſaa nøie.
Skjøndt hvad han ſiger der, er Jux,
Skal han dog ſee, jeg kan mig føie.
Bliv i det Hundehul, ifald
Han vil det da, men hold ſig ſtille!
Paa Kjedler han ei hamre ſkal,
Han ſkal ei ſynge, ſkal ei ſpille.“

Ei hamre? — raabte høit Johan —
Ih nei! Hvoraf ſkal jeg da leve?
„Ei! — gav til Svar den rige Mand —
Han leve ſkal, og ſom en Greve.
Her har han Penge, meer end nok.
Kom og hold hid ſin ſtore Næve!
Her er Ducater, et Par Skok,
Og vil han fleer, ſaa kan han kræve.“

Den, der blev glad, det var Johan.
Guds Død, Ducater! det kan batte!
Nu var han jo en holden Mand!
Knap kan han ſelv ſin Lykke fatte.
„Top, jeg ſkal føie mig i Alt,
I al min Gjøren og min Laden!“
Og til ſit Hjem, ſaa nær han faldt,
Han løb i Fiirſpring over Gaden.

Her førſt han lukker godt ſin Dør,
Og breder ud paa Bordet Skatten.
Og hvad han ikke jubled' før,
Han jubler nu, og ſvinger Hatten.
Og høit og i en kraftig Sang
Hans Lyſt og Overmod fornye ſig —
Da fra hans Gjenboes Vindve klang
En Stemme: „Slubbert, kan han dye ſig?"

Av, det var galt! den dumme Sang!
Det var den Gamle, han har hørt mig.
Men — ſvor han — det var ſidſte Gang!
Jeg troer, den Onde har forført mig.
Og for at trøſte ſig, han tog
Sin Skat og tallte den ſaa længe,
Indtil han Grillerne forjog
Og — faldt i Søvn hos ſine Penge.

Den næſte Dag var Søndag. Let
Han ſprang af Seng, ſin Skat at ſkue.
Og da han havde ſeet ſig mæt,
Han greb til Violin og Bue.
Og ſpillede med Tak til Gud
Hvad førſt hans fromme Sind indſkjød ham —
Da fra hans Gjenbo kom et Bud,
Der glatvæk Violin forbød ham.

Han lagde da Violén hen,
Lidt traurig. Tidt han havde prøvet
Dens milde Trøſt; den var hans Ven,
Naar han var munter og bedrøvet.
Og ſelv han ſkulde troløs nu
Til evig Taushed den fordømme!
Han blev forſtemt og mod i Hu
Og ſtod og grubled' ſom i Drømme.

Saaledes gik det Dag for Dag:
Naar blot han fløited' lidt med Munden,
Og ſlog med Hammeren et Slag,
Og nynned' lidt i Aftenſtunden,
Ved al hans vante Tidsfordriv,
I al hans Gjøren og hans Laden,
Forbittret blev den Armes Liv
Ved dette Raab: Hold Fred i Gaden!

Og Frygt for Tyve kom nu til.
Hvad, om en Gavtyv ſtjal ham Skatten?
Den Tanke faſt ham gjorde vild
Og jog ham af hans Seng om Natten.
— Det holdt ei ud den ſtakkels Svend.
En Dag han ſad og grubled' længe,
Gik ſaa med raſk Beſlutning hen
Og ſkrabed' ſammen ſine Penge.

Og traadte hos ſin Gjenbo ind,
Og, ubekymret for hans Brummen,
Han med et let, fornøiet Sind
Bad ham beholde hele Summen.
„Nei, tag den! Herren kan mig troe,
„Jeg har ei ædt, jeg har ei drukket,
„Mig denne Sum lod aldrig Ro,
„Og aldrig fik jeg Øiet lukket.

„Med Guld I bandt min glade Roſt,
„Med Guld I fik mig til at drive.
„Men al min Tid var Sang min Lyſt,
„Og Arbeid har mig holdt i Live.
„Nei, jeg maa ſynge høit i Sky,
„Og jeg maa gnide paa min Fedel,*
„Maa ſtræbe for mit Brød paany,
„Og hamre lyſtig paa min Kjedel."

---

* **Fedel** ɔ: Violin, paa Islandſk fidla, forekommer oftere i vore gamle Folkeſange.

En lille Fortælling.

Fremſagt førſte Gang paa det kgl. Theater af Hr. Roſenkilde
den 27de Mai 1832.

Den Kunſt, at døe, naar Død og Doctor kalde,
Man ſkulde troe, var neppe noget ſvært;
Den øves ud med Færdighed af Alle,
Og er en Kunſt, der aldrig bliver lært.
Det er et Spring, et Slags Saltomortale,
Der ſpringes bedſt, naar vore Kræfter dale;
Et Spring, ſom mangen Krøbling ſprang
Saa ſikkert ſom den ſalige Paran.[*]
Thi alle Dødelige have
Til denne ſtore Kunſt en medfødt Gave.

Men den, jeg ſynes, nok ſaa lette Kunſt,
At ſtille ſelvopforbret ſig ved Livet,
Den kræver et Talent, der ei blev Alle givet;
Og Mangens Haand forſøgte det omſonſt.

---

[*] Paran, en i ſin Tid berømt Linedandſer.

— Saavidt min Indgang, og jeg iler til
Den ſtakkels Bondekarl, om hvem jeg vil
Fortælle Dem en Anecdot. Han hed
Niels Anderſen, fra Fyen, ſaavidt jeg veed.
Han var af kort Begreb, et ſælle Skrog;
Men da han ofte tav og loe ſaa ſmøret
Og gjerne ſvared' tvær, ſaa troede man dog,
Han havde det igrunden tykt bag Øret.
Forreſten var han ſær og egen
Og let forknyt, naar Noget var iveien.
— Han havde længe gaaet omkring i Taaget
Og øienſynlig grublet over Noget.
En Dag omſider, da han ſad og drak
Med Byens Folk i Kroen, tog han Ordet,
Idet han reiſte ſig fra Bordet,
Og ſagde Hver iſær ſaa mange Tak
For deres Kammeratſkab: „Jeg vil drikke
En Pægl med Jer, for ſiden kan jeg ikke.
Iaften ſkilles jeg fra Jer.“ — „Hvorhen?“
Man ſpurgte ham. Han ſvared dem igjen:
„Jeg vil ta'e Livet af mig.“ — Da man loe,
Saa vedblev han med uforſtyrret Ro:
„Ja, lee kun I! Jeg har engang den Tro,
At det gaaer mig ſom hele min Familie.
Hver Anden af dem har jo hængt ſig. Jeg,
Det veed jeg godt, ſkal gaae den ſamme Vei,

Om ogſaa det er mod min Villie.
Naa, Godtfolk, gi'er mig ſidſtegang en Taar,
Og drikker paa min Sundhed, før jeg gaaer."
— Med disſe Ord gik Niels ſin Vei. De Andre,
Der troede, Karlen ſkjemted', lod ham vandre.

Det kunde ſynes ſært, at Niels
Med ſlig Ubøielighed tænkte,
Det var et Arvegods, naar han ſig hængte;
Og dog er ſligt begribeligt tildeels.
I een Familie gaaer Rang og Titel
Og Uniform i Arv; det ſeer man tidt.
I een gaaer Nød og Jammer og en Kittel
I Arv — det bliver heller ei beſtridt.
I een, jeg mener da — og hvorfor ikke? —
Gaaer ſom i Arv fra Søn til Søn en — Strikke.

Men for igjen at komme til vor Helt,
Han gik i Skoven ud, betænkte ſig ei længe,
Men ſagde blot Farvel til Mark og Skov og Vænge
Og Himlens aftendunkle Telt,
Og — hængte ſig.

En Timestid og mere
Var gaaet, da kom en Huusmand, der heed Hans,
I Skoven ind, juſt ei for at ſpadſere

Og høre Nattergalen trimulere;
Det var hans Agt, ſaaſnart han ſaae ſin Kands,
At lette Træerne for nogle Grene,
De ellers maatte bære paa alene.
Hans Øiemed
I Korthed var, at ſtjæle Ved.
Han ſaae ſig om
Til alle Sider førſt, om Nogen kom;
Og hæved' derpaa Øren for at ſkille
Fra Skovens ſtørſte Bøg en mægtig Green —
Da klang det: Hans, lad vær'! — og atter blev det ſtille . . . .
Af Skræk han næſten blev til Steen.
Hans førſte Tanke var, han vilde
Til Flugten bruge ſine Been;
Men ak! han fandt, at det var lidt for ſilde.
En kraftfuld Haand — det overløb ham koldt —
Ham ovenfra i Kraven holdt;
Og atter ſkreeg det: „Hvis du ikke ſmider
Din Øxe, ſkal jeg ruſke dine Sider.“
Han ſmed den, ſtønned' høit, og ſpurgte: „Hvem
Er du, der holder paa mig ſaa gefærlig?“
— „See paa mig,“ ſvared' det, „brug dine Fem!“
Han ſaae og ſkreg: „Nei, jeg er aldrig ærlig —
Det er jo Niels, jeg tigger om Qvarteer.
Hvad ſidder du i Træet for? Du leder

Nok efter Fuglereder.“
— „Nei, jeg har bare hængt mig, ſom du ſeer.“
„Har hængt dig? og kan ſnakke?
Og tage fat ſaa hardt i Godtfolks Nakke?
Hvordan har du dig hængt?“ — „Om Livet.“ — „Naa!
Ja, ſaa kan jeg forſtaae!
Hør, veed du hvad, Niels Anderſen! at hænge
I Træet der, det duer ikke længe.
Stig du kun ned og hjælp mig med
At faae lidt Brænde og lidt Qvas affted;
Saa drikker vi en Pægl for mine Penge.“

Niels Anderſen var, ſandt at ſige, kjed
Af denne Dinglen i et Toug i Træet;
Han havde ondt i Siden og i Knæet,
Og kort og godt — vor Helt ſteg ned
Og hjalp den Anden med at ſtjæle Ved.

Da det var gjort, ſaa gik de begge
Ad Hjemmet til med deres Brændeſække.

Den næſte Dag, da Hans igjen
I Kroen ſtødte ſammen med ſin Ven,
Saa ſa'e han: „Hør nu, Niels! du maa
Forklare mig en Ting, jeg ſpeculerer paa.
Det faldt mig ind, da jeg igaar gik fra dig,

Hvorfor du hængte dig i Træet op
Med Touget bundet midt omkring din Krop.
For nærenstid du vil ta'e Livet a' dig,
Saa ſynes jeg dog allenfals,
Du ſkulde ſlaae et Reeb omkring din Hals."
„Saa?" ſvared' Niels ham, reiſende ſig tvær;
„Saa kunde jeg jo ikke faae mit Veir."

Gjenboen.

„Dorothea! Dorothea!
See ei over til vor Gjenbo!
Hold dit Øie til dit Syetøi;
Det er bedſt for ham og dig.“

Til vor Gjenbo! Søde Tante!
Bryder jeg mig om vor Gjenbo?
I hans Vindve ſtaaer en Cactus;
Tankeløs jeg ſaae paa den.

„Tankeløs det duer ſjelden;
Tankeløs er tæt ved Taarer.
Troer du ikke, jeg har mærket,
At du nikker til ham tidt?“

Nikker til vor Gjenbo? Tante!
Hans Værtinde, Madam Clauſen,
Hilſer undertiden over.
Naar hun nikker, nikker jeg.

— „Fløi der Noget ind ad Vinduet?" —
Ja, en Sommerfugl, en lille,
Af de nydelige hvide.
See, der fløi den ud igjen.

— „Hvad er det, mit Barn, du læſer?" —
Det er nogle Vers af Winther,
En har ſkrevet paa mit Mønſter.
Hør kun, Tante! hør, hvor ſmukt!

„Du, hvis Mildhed tænder Luer,
„Du, hvis Taushed dem forbyder,
„Mine tauſe Taarer bede
„Dig om Hjerte, Haand og Tro.

„Hvis med Afſlag du mig truer,
„Hvis min Ømhed du forſkyder,
„Viid, da dræber mig din Vrede."
Er det ikke ſmukt? — „Aa jo."

— „Hvad er det, mit Barn, du ſkriver?“ —
Hvad jeg ſkriver? Aa, jeg navner
Kammerraadens fine Lintøi
Med en Smule chemiſk Blæk.

— „Godt, men huſk, at han har bed't os
Om et Hjerte rundt om Navnet.“
Ja, jeg holder juſt ved Hjertet.
— „Hvad var det, du kaſted' ud?“ —

Kaſted' ud? Af Vinduet, Tante?
— „Ja, det fløi jo ned paa Gaden.“
Ned paa Gaden? ... Ak, det banker —
Skal jeg høre, hvem det er?

... Tante! ſøde, kjære Tante!
Der er En — jeg troer, vor Gjenbo.
Han vil tale med dig, troer jeg.
Tør han komme ... „Ja bevars!“

„Træd kun indenfor, Hr. Gjenbo.
Hent os Stole, Dorothea!
Dorothea! kan du ſandſe?
Skal vor kjære Gjenbo ſtaae?

Hvad kan jeg, en ſtakkels Enke,
Og min Søſterdatter takke
For den altfor ſtore Lykke,
At vi ſee Dem i vort Huus?"

— O, min Frue! min er Lykken!
Min, og altfor ſtor er Lykken!
Dette vil De ſelv bekjende,
Naar De veed, hvorfor jeg kom.

Dorothea, Deres unge,
Elſkelige Søſterdatter,
Alt i lang Tid har beherſket
Mine Tanker Dag og Nat.

Hendes Ungdom, hendes Skjønhed,
Hendes bly, beſkedne Sæder,
Med Forſtillelſe, med Falſkhed
Ubekjendte, rev mig hen.

Naar om Morgenen hun hilſte,
Var jeg glad for hele Dagen.
Naar om Aftenen hun ſmilte,
Sov jeg ſødt den hele Nat.

Men, naar blot et Ord jeg talte,
Slog hun Øiet ned blufærdig.
Selv at møde mig hun undgik,
Altid bly og altid taus.

Endelig idag jeg lagde
I et lille Brev min Skjebne,
Kaſtede det ind ad Vinduet,
Og, o Himmel, jeg fik Svar.

See, paa dette fine Linned,
Som hun nys lod falde til mig,
Har hun ſkrevet mig min Lykke
Med en Skrift, der ei gaaer ud.

Med en Skrift, der i mit Indre
Som paa dette fine Linned
Uudſlettelig er fæſtet,
Disſe ſøde Ord hun ſkrev:

„Hvis vor unge Gjenboes Hjerte
„Svarer til hans tauſe Taarer,
„Hvis hans Ord er meent oprigtig,
„Er jeg hans i Liv og Død.

„Hvis han leger med min Smerte,
„Hvis med Løfter han mig daarer,
„Angrer jeg, at uforſigtig
„Jeg idag min Taushed brød.“

Diſſe ſøde Ord hun ſkrev mig;
Alle til min Sjæl de trængte.
Her, paa mine Knæ, jeg lægger
Mig og Mit for hendes Fød.

— „Dorothea! Dorothea!
Slemme, kjære Søſterdatter!
Det var altſaa Sommerfuglen,
Som du ſagde mig fløi ind.

Og paa denne Viis du navner
Kammerraadens fine Linned,
Tænker aldrig paa vor Gjenbo —
Pas nu paa, og hør din Straf!

Hvis du elſker ham, ſaa [illegible]
Hvis du [illegible] ham, [illegible]
Ellers kaſter du af [illegible]
Al [illegible]

Bruger ellers alt mit Linned
Som Papir til Elſkovsbreve,
Ødsler med mit præpareerte,
Dyre Blæk, ſom var det Vand.

Tag ham da, men huſk beſtandig,
At det Løfte, du har aflagt,
Uudſletteligt bør være
Som det Blæk, hvormed du ſkrev.

Tretten tilbords.

Der var en lang Tid ſtille
I Hjørnegaarden hiſt.
Gardinerne var nedhængt
Og gjorde Huſet triſt.
Om Natten ſkinned' Lampen
Fra den Syges Kabinet;
Og der den gamle Greve
Har ofte gaaet og grædt.

Nu er der atter oplyſt,
Og man kan ſee derind.
De klare Ruder dæmre
Med et lyſt og muntert Skin.
Den gamle Herres Frue
Har første Gang idag
Indfundet ſig ved Bordet,
Skjøndt mat endnu og ſvag.

— En lille Kreds af Venner
Om Middagsbordet ſad,
Og gjorde ſig tilgode
Med Skjemt og Viin og Mad.
Den blege Frue vugged'
En Pusling paa ſit Skjød,
Og ſmilte blidt til Alle,
Imens hun Intet nød.

Ved Bordets anden Ende
Sad hendes treaars Glut
Og ſkjændtes med ſin Broder,
En vild og munter Gut.
„Fa'er!" — raabte høit den Yngſte —
„Har jeg nu ikke Ret,
At vi er' tolv ved Bordet
Med mig og Bro'er Cadet?"

Den Gamle lod ſit Øie
Langs Bordet glide ned,
Og ſagde: „Vi er' tretten;
Din yngſte Bro'er maa med."
— „Hvad? Er vi tretten?" — udbrød
Hans ſvagelige Viv —
„Mig bæres for, jeg friſter
Eiheller langt mit Liv."

Og ſelſomt blev hun grebet
Af uforklarlig Skræk;
Og ſtørre Bleghed gjød ſig
Om hendes blege Træk.
„Jeg føler mig ſaa ilde!
Lad mig gaae ind igjen.“
Saa talte hun og vakled'
Til Kabinettet hen.

Da ſtandſede ved Bordet
Den overgivne Skjemt.
Den gamle Herres Pande
Var kruſet og forſtemt.
Og af de tauſe Gjæſter
Var Ingen ret tilfreds;
Thi Overtroen ſneg ſig
Iblandt den hele Kreds.

Men Grevens ældſte Datter,
Der i ſin faure Vaar
Var viet til ſin Husbond
For ikke fuldt et Aar,
Med Rødmen hun ſig reiſte,
Og tøvende hun gik,
Og ſtandſede ſin Moder
Med et undſeeligt Blik.

„Vær uden Frygt" — hun hviſked' —
„Den ſlemme Overtro
Ei denne Gang, jeg haaber,
Forſtyrre ſkal din Ro.
Ved Bordet var vi fjorten.
Her var endnu en Gjæſt.
Skjøndt ubekjendt for Alle,
Han var mit Hjerte næſt.

Den fjortende har ſiddet
Ved dette Bord med dig.
Den fjortende blev indbudt
Dengang du indbød mig.
Og dengang jeg blev mættet,
Blev ogſaa han beſpiiſt,
Og alt det Godes Ophav
Han ſlumrende har priiſt.

Din yngſte Søn du vugged'
Ved Bordet paa dit Skjød.
Derved blev Tallet tretten
Og truer En med Død.
Den fjortende du glemte.
Thi Gud har hørt min Bøn:
Under mit eget Hjerte
Der ſad min ældſte Søn."

Epiſtler.

Den glemte Paraply.

Madam!

Anledningen til denne
Epiſtel, ſom jeg herved har
Den Ære, Dem i Haſt at ſende
I Tillid til et haſtigt Svar,
Er at jeg atter ſom en Nar
Iaftes gik fra Dem i Taaget
Og glemte ſom ſædvanligt Noget.

„Hvad har De glemt?“

En Paraply,
Der næſten var ſaa god ſom ny.

Jeg ſeer i Aanden allerede,
Hvorledes De med venlig Haſt
Forlader Alting, Løſt og Faſt,
For Paraplyen op at lede.
Jeg ſeer Dem ſøge ſelv med Lyſt;
Jeg troer at høre Deres Røſt:
„Aa, lille Colding! Hertz iaftes
„Har glemt hos os en Paraply.
„Han ſiger, den er næſten ny;
„Det er formodentlig den Taftes,
„Som jeg imorges tidligt ſaae
„Paa Gangen i et Hjørne ſtaae."
— „Den har jeg med ſeet," ſvarer Colding;
„Men den er Pokker ikke ny.
„Det er en gammel Paraply;
„Man kunde kalde den en Olding."
— „Hvor vil De hen! Hans Paraply,
„Han ſkriver, er ſaa god ſom ny.
„Kom den ei ned med i Karethen?"
— „Det kan jeg aldrig troe!" — „Saa ſee
„I Barneſtuen ad; maaſkee
„Har Julie fornylig ſeet'en.
„Men lad der blive rigtig led't."

— „Jeg?“ ſpørger Julie, der triner
Med Gratien i Gang og Miner
I Stuen ind; „hvad er der ſkeet?
„Hvad ſiger Mutter jeg har ſeet?“
— „En Paraply, ſom Hertz forglemte...“
— „Naa den!“ begynder med et Smiil,
Med Talens Iver og dens Ild
Min vakkre Julie at ſkjemte:
„En, der er gjort i gammel Stiil?
„En pjaltet En med Plet paa Stangen?“
— „Du feiler, Pige!“ — „Men, min Gud!
„Jeg ſelv har ſeet den ſtaae paa Gangen.
„Jeg ſyntes ſtrax, at den ſaae ud
„Som om det kunde være Hertzes.“
— „Men hør nu blot! Hans Paraply,
„Han ſkriver her, er ganſke ny.“

Mens nu der ſøges, mens der ſkjertſes,
Imens man ſpørger Hver iſær,
Og lader Chriſtiane kalde,
Og er igrunden lige nær,
Er Reſultatet det, at Alle
Har ſeet en gammel Paraply,
Men Ingen, af! har ſeet en ny.

— Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
Har foraarſaget Dem, Madam!
Og Deres ærede Familie
En Uro, ſom er ſnart en Skam.
Men — ſeer De, hele vor Forvirring
Er rigtigt grundet i en Irring.
Jeg ſiger ei, min Paraply
Er hvad man kalder ganſke ny.
Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
At den er gammel, veed vor Herre.
Nei, den er blot ſaa god ſom ny.
Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
At den i violet Perſon
De ſamme Dyders Sum forener
Som hver en ſplinterny Patron.
Min gamle Paraply betrygger
Mig fuldt ſaa godt ſom nogen ny
Imod vort ſlemme Climas Nykker.
Den giver mig mod Regnen Ly,
Og den kan bæres under Armen,
Den kan genere mig i Varmen,
Den kan i Tørr'veir tages med,
Og ſavnes, naar det ſkyller ned;

Den kan forſømmes, den kan gjemmes,
Kan hvor det ønſkes i vor By
Hos Venner og Bekjendte — glemmes,
Saa godt ſom var den ſplinterny.

At meerbemeldte Paraply
Ei regnes kan til de moderne,
Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
At den igrunden ei er ſmuk,
Har tidt jeg mærket med et Suk.
Men den er god; og alt det Gode,
Det veed jeg, gjælder juſt hos Dem,
I deres elſkelige Hjem,
Langtmeer end det, der er paa Mode.

Jeg vover altſaa her paany,
Træt af at ſkrive Vers og ſkjemte,
At haabe tilſendt min forglemte,
Til min Fortred, jeg troer, beſtemte,
Men ſkikkelige Paraply.

Idet jeg kysſer Deres Hænder,
Jeg beder hilſe Hver iſær
Af Deres Børn og andre Venner,
Samt Hver, der er mit Hjerte kjær.

P. Scr.
Hvis Deres Mand er arriveret
Fra Reiſen over Beltets Iis,
Da ønſker jeg mig ligerviis
Ved Buddet derom averteret.

Beriderne paa Nørrebro.

For circa fjorten Dage ſiden
Blev, ſom jeg mindes, en Accord,
En Plan at drive Tiden bort
Og ligeledes os med Tiden,
Til Modenhed ſaa godt ſom bragt
Iblandt en Deel af vore Venner,
En Plan, ſom Deres ringe Tjener
Formoder ſtaaer endnu ved Magt;
En Plan, hvis Henſigt var at hente
En Smule Morſkab, kan jeg troe,
Hos de beundrede, bekjendte
Beridere paa Nørrebro.

Til Planen hørte ſamme Gang
Ved denne Leilighed at viſe
Miſs Julie med ſamt Louiſe
Bemeldte Divertiſſement,
Hvis de ved Sundhed var' og Kræfter,
Og Veiret ellers var derefter.

Idag er Veiret ſmukt og klart.
Det mylrer over hele Staden
Af Folk, der gaae en Tour paa Gaden.
Jeg var paa Volden; der var rart!
I Foraarsluften Træet neier
Med ganſke friſke Blade paa,
Og under Volden Koner gaae,
Der raabe ſnøvlende med Reier.
Og Luften er ſaa deilig blaa,
Og Solen ſkinner ſom den pleier.
Og Blæſten blæſer, paa min Ære!
Som om den blæſte kun for Spøg,
Og hviſker til Enhver: „Beſøg
Idag Veriderne, min Kjære!"

Naa, gode Herre! ſkal det være?
Kan De gaae ud med os, ifald
Der i det Hele vandres ſkal?
Og vil De, ſæt, at Sagen kom
Til Redelighed, ſom jeg venter,
Mig give da et Vink derom?
— Men gjør blot ingen Complimenter! —
Jeg træffes, ſom jeg ſkulde troe,
Idag imellem Tolv og To.

— Til Slutning vil jeg blot beſkrive
Hvad Troupen har beſtemt at give.

Førſt rider En ſom Cendrillon
Og trommer paa et Slags Gongon,
Og ſynger til ſaa ſmukt ſom Nogen:
„Jeg lever ſtille, indgetogen."
(Men ſom naturligt, ei paa Danſk
Og med fortvivlede Hiater;
Ak nei! paa Nørrebroes Theater
Er Alting propert, fiint og franſk.)
— En ſidder baglænds paa en Heſt
Foruden allermindſte Blumpen,
Og troer, at Hov'det paa hans Heſt
Er, med Reſpect at ſige ... Halen.
En Anden ſom Dragon flankerer
Og praler, bander, exercerer,
Og bliver af en Flaſke Viin
Et Slags epicuræiſk Sviin,
Indtil han endelig tillykke
Af Heſten falder død omkuld,
Som om han ordentlig var fuld;
Et overmaade kunſtigt Stykke!
(Herved bemærkes bør en fiin
Moral, ſom dette Stykke giver:
En franſk Dragon, der tørſter, bliver

Beruuſt af een Bouteille Viin;
Mærk vel, af een. Naar man er jydſk,
Og i Særdeleshed Dragoner,
Saa kan man drikke ſom en Tydſk.
Hos vore nordiſke Nationer
Er nemlig Drankeren lidt gridſk
Og bruger Mere til en Pidſk.)

Paa ſamme Sted man og kan faae
En Heſt at ſee, der ligger ſtille,
Imedens den behandles ilde
Og ſparkes, knibes, trædes paa.
I vore revolutionaire,
Rebelſke Tider, da man la'er
Sig nødig træde paa, min Fa'er!
Kan denne Heſt blandt Heſte være
Et tydeligt Exempel paa,
Hvordan et Folk ſkal la'e ſig ſlaae.

Man ydermere faaer at ſee
En ſkjønne ruſſiſk-polſk Bataille,
Og — noget Skjønnere maaſkee —
En Dame med en ruſſiſk Taille.
Med høie Fjedre paa ſin Hat,
Og klædt i Fløil og Guldgaloner
Og noget ſtramme Permiſſioner,

Hun galopperer ſom beſat.
Ak, med et evigt Smiil om Munden
(Hun er jo lønnet for at lee)
Hun pidſker Heſten, ſkal De ſee,
Og, gal i Hovedet igrunden,
Hun ſkriger ſit: Allez, allez!

Og endelig bemærkes kan
En Amor uden Pilekogger,
En Venus med forlorne Lokker,
En ſkjønne Cæſar, en Vulcan,
Der allenfals er halt ſom han;
En Hund, der ſteges, men ei døer,
Nei, løber ſiden om og gjøer;
En Mand med et vatteret Bryſt,
Der ſkriger med gevaltig Røſt:
Mordio! og peste! tête bleu! og sacre!
Og Pinedød! og . . . jo, jeg takker!
Og endeligt en Jeanne d'Arc
Med Skjold og Sværd og en Trompeter.
— Og alle disſe Rariteter
Man faaer at ſee for fire Mark!

Ifald De juſt ei træffer Alt
Saaledes ſom jeg har fortalt,

Saa lad det trøſte Dem, min Herre!
Jeg kunde have løiet værre.

Og hermed Punctum! Gud befalt.
— Hils med et Kys fra mig de ſmukke
Smaapiger, jeg forleden ſaae
I Ammeſtuen, hvor de laae
Hver i ſin nette, lille Vugge.
Hils begge Deres Pigers Tante
(Forſtaae Louiſe, den charmante)
Og endeligt, da det er viſt,
At hvad man længe vil beſkue,
Det gjemmer man til allerſidſt,
Hils Deres lille, ſøde Frue!
(Jeg ſiger ſød — bliv ikke ſtødt;
Thi jeg en Elſker er af Sødt.)
Hils hende, hun maa ikke vredes
Paa dette Galopade-Brev.
Ak, Pennen iilte, mens jeg ſkrev,
Jeg veed ei rigtigt ſelv hvorledes.

Til en ſvenſk Dame.

Imellem Kattegat og Øſtreſalt,
Imellem Beltet hiſt og Øreſundet
Blev Sjælland med jomfruelig Geſtalt
I Havet faſt, men let og luftig bundet.

Der er ſaa ſmukt og fagert paa dets Kyſt,
Og Duften friſk fra gyldne Neeg og Stakker;
Og Skoven, ſommergrøn til dybt i Høſt,
Er blødt grupperet mellem Eng og Bakker.

Fra Marken ſtiger Morgenlærken op
Med Pſalmer, der igjennem Luften ſvømme;
Men Nattergalen hiſt fra Bøgens Top
Beſynger ømme Savn og gyldne Drømme.

Om Dagen kaſter Solen af ſin Glands
En Strøm af Guld paa Sundet over Søen;
Men Nattens Dug, i lette Taagers Dands,
Strøer tuſind klare Perler over Øen.

— Saaledes ligger, yndig, fri og let,
Betrygget ved et Hav, der mægtigt bruſer,
Mit Øland, en af Gud velſignet Plet,
Et Friſted for de naaderige Muſer.

Tilgiv mig, at jeg priſer høit mit Hjem —
Ak, der er ſmukt og fagert her ved Søen!
Tilgiv! og lad mit Digt bevæge Dem,
At blive end en Stund hos os paa Øen.

Morgen-Beſøget.

Til en lille Veninde, under hendes Sygdom, med et Exemplar af Tuſind og een Nat.

Imens omhyggelig Helbreds Gud
I Kammeret holder Dig inde,
Har jeg, der nødig idag gaaer ud,
Betænkt at ſende Dig Brev og Bud,
Min kjærlige, lille Veninde!
De ſmukkeſte Riim, mig lærte min Kunſt
(Deslige faaer man ved Muſernes Gunſt)
Og Ord, der aldrig ſkrives omſonſt,
Dem vil jeg til Krands forbinde.

Du ſpørger, hvorfor jeg netop idag
Ved Muſernes Hjælp vil ſkrive.
Ja, det er en høiſt forunderlig Sag.
Jeg ſkal forklare Dig det, men tag
Tiltakke med hvad jeg kan give.

Vi Menneſker grandſke, ſaa det er en Gru;
Vi ſpeculere vort Hoved itu.
Men griber en Gaade mægtig vor Hu,
Saa ſpørg dem, de Speculative!

Imorges tidlig, imens jeg laae,
Fløi hen til Dig mine Længsler.
„Min Gud! jeg tænkte, hvad hitter man paa,
At Dagen, den lange, let kan gaae,
Naar Leiet min Yndling fængsler.
O, Taalmods Engle! hvis I har Magt,
Da ſtaaer hende bi!“ — og knap var det ſagt,
Før Døren gik op — giv nu blot Agt! —
Og knirkede paa ſine Hængsler.

Og Døren gik op — hvert Ord er ſandt;
Med Digt man aldrig bør fare —
Og ind i Stuen — jeg ſaae dem ſaa grandt!
Kom dragende, lige til Sengens Kant,
Den hellige Engle-Skare.
Med Vinger, der over Ryggen faldt ned,
Med Øine, der ſtraaled' af himmelſk Fred,
De nærmede ſig med ſvævende Fjed —
Og Alle ſaa blændende klare!

Jeg blev forbauſet, begriber Du nok,
Og reiſte mig halvt overende.
Da ſkilte ſig fra den himmelſke Flok
Den mindſte, en Pige med guldguul Lok,
Og neiede for mig behænde.
Hun holdt under Armen trofaſt en Bog,
Hun ſmiilte ſaa ubeſkrivelig klog,
Og ſagde (forſtaaer ſig, i Englenes Sprog,
Et Sprog, vi Digtere kjende.)

Hun ſagde: „Bring denne Bog, vor Ven!
„Ihaſt til din lille Veninde!
„Naar Tiden ſniger ſig langſomt hen,
„Da læſe hun Bogen, og ſnart ved den
„Skal muntert Timerne ſvinde.
„Hun læſer jo ſmukt, hun er jo ſaa lært,
„Hun fatter hvad der er langt mere ſvært;
„Og denne Bog er rigtignok værdt
„At læſes af Mand og af Qvinde.

„Thi viid, der ſynger hver evige Nat
„En himmelblaa Fugl i dens Blade.
„En fiin Prindſesſe, af Alle forladt,
„Sig frelſer ved Fuglen fra Nat til Nat,
„Hver Gang hun Livet ſkal lade.

„Og Fuglen er Phantaſus, kjendt af Enhver.
„Den ſtræmmes, veed du, af Dagens Beſvær,
„Og ſynger ſmukkeſt, naar Natten er nær.
„Prindſesſen er Scheherezade.

„Og denne Prindſesſe, hun er ſaa klog!
„Hver Nat, forinden det dages,
„Fortæller hun Eventyr, ak, ſom en Bog,
„Og altid i det deiligſte Sprog,
„Saa Kjedſomhed reent forjages.
„Hvad Fuglen, mens hun var lille og ſød,
„Har ſjunget, det huſker hun nu i ſin Nød;
„Og Kongen, den ſtrenge, der vil hendes Død,
„Tilſidſt af Medynk betages.

„Det er mærkværdigt hvad hun alt veed,
„Hvor hun kan et Eventyr pynte!
„Jeg tænker paa Lampen, Aladdin gned,
„Paa Heſten, der op i Skyerne red,
„Paa Spaadommen, Duban forkyndte.
„I Afrikas Ørken, ved Indiens Flod
„Fornyede hun den Vandrendes Mod;
„Og vi, ſelv vi vore Lege forlod
„Og lytted', naar hun begyndte.

„Hvor ofte glemte vi Søvn og Mad
„Og hørte fra Palmernes Toppe
„Hiſtorien om den forſtenede Stad,
„Det dandſende Vand, og Fuglen, der ſad
„I Træet og talte deroppe;
„Om Bjerget om Verden, det uhyre Kaf,
„Om Kongen, der ſkjød til Maalet og traf,
„Om Konen, der blev forvandlet til Straf
„Og ſtod paa Stald ſom en Hoppe.

„Ja, det er juſt Eventyr! Kjender du dem?
„Du maa dem tilbunds ſtudere.
„See, der er nu den om Prindſen, mod hvem
„Den ſtygge Stivmoder var ſaa ſlem
„Og dræbte ham — aa, der er' flere!
„Om Fiſkeren, han, der faaer i ſit Net
„En Aand i et Skriin — et underligt Dræt!
„Om Fiſk, der ſteges og tale ſaa net —
„Hvad kan man ønſke ſig mere?

„See, disſe Hiſtorier, hver fortalt
„Fortræffeligt og fra Grunden,
„I denne Bog du finder det Alt;
„Og Bogen er Tuſind og een Nat kaldt.
„Dens Mage viſt aldrig er funden.

„Hils nu din lille Veninde, at vi,
„Der bringe dig Bogen, ſtaae hende bi;
„Og ſig, hun ſkal læſe flittigt deri,
„Og kys hende fra mig paa Munden."

— Saaledes talte med himmelſke Blik
Det vingede Barn og ſmiilte.
Og rakte mig Bogen og gav mig et Nik,
Og neiede ſaa det ret havde Skik,
Og flagrende bort hun iilte;
Og alle de Andre med Eet forſvandt,
Og jeg — jeg var reent tummelumſk, min Sandt!
Jeg ſtirred' og tænkte: Det var da frappant!
Og lagde mig ned og hviilte.

En Stund jeg tænkte: Aa, jeg har nok drømt!
Maaſkee jeg ligger og digter!
Men Engelen, ak, der ſmiilte ſaa ømt,
Og Bogen, hun gav mig — digtet og drømt,
Naar man det nøie beſigter!
Jeg reiſte mig hurtig, og ſee! der laae
Grandgivelig Bogen, mig bragte den Smaa!
Saa maatte jeg ſagtens troe derpaa.
— Hvad troer nu Du? at jeg digter?

Jeg ſender Dig Bogen; paa den kan Du troe.
Den Verden, dens Eventyr bygge,
Hvor Aander og luſtige Genier boe,
Den fører Dig paa en uſynlig Bro
Til Dſchinniſtans dæmrende Skygge.
Den lader Dig glemme Dagens Beſvær,
Den bringer et underfuldt Liv Dig nær,
Den ſtiller Din Smerte; — den giver Enhver
En Part i de Himmelſkes Lykke.

Til Fru Heiberg.

Med et Exemplar af Gjenganger-Brevene.

October 1840.

En halv Snees Aar er ſnart forløben, ſiden
Den Skjemteſang, jeg ſender Dem, kom ud;
Og Stilhed herſker der, hvor dengang Striden
I Stevnemødet klang paa Muſers Bud.
En yngre Slægt er dukket op af Tiden,
Og Tidens Gud er nu en anden Gud.
Den Skjemt, der dengang grebes let af Folket,
Den fattes neppe, blev den end fortolket.

I denne Tid, da Dyden ſig forvikler
I ſvære Spørgsmaal, naar et Land gjør Laan,
Og grubler over gamle Laugs-Artikler
Og regner Statens Brøſt til mindſte Spaan,

Hvo vil ei nu, ifald en Muſa ſtikler
Paa Kunſtens Brøſt, betragte Sligt med Haan?
Og kom en Aand fra Paradis, hans Stemme,
Som en Kasſandras, Ingen vil fornemme.

— For ti Aar ſiden lod jeg munter drage
Min Sang til En, hvis Muſa var min Ven.
Jeg tænkte: han vil ei min Lyra vrage,
Om̄ end af Lunet tidt den rives hen.
Nu tyer min Sang til Dem, hans ædle Mage;
Den gamle Skjemt gaaer anden Gang igjen.
I Deres Hjem, for Kunſt et fredet Stade,
Er end en Plads for disſe lette Blade.

Confirmationen.

Blandt hine Genier, der følge blidt
Igjennem Livet med os, og berede
Os Tryghed ved at raade, ved at lede,
Advarende ved hvert af vore Skridt,
Til hvem blandt dem, Sophie,
Har Du betænkt, Dit unge Liv at vie?

Vælg — hvis Dig raade tør Din Ven —
Vælg ham, der ſtaaer ſaa ſtille,
Med Øiet nedadvendt, med Blik ſaa milde,
Og, mens Du tankefuld paa ham ſeer hen,
Kun frygtſom giver Dig et Blik igjen.

Hvad han kan lære Dig? Om han kan ſmykke
Det Liv, Din Ungdom agter nu at bygge?

Om Du til ham kan læne
Dit Hoved trygt? Om ogſaa han kan tjene
Til Fører gjennem Livets ſtride Elv?
— Hør, hvad han lærer Dig, og døm da ſelv!

Saaledes taler han: „Ydmyg Dit Hjerte!
„Bøi Dig for Herren ſom et ydmygt Siv!
„Indvie til Ydmyghed dit Liv!
„Ja, ydmyg Dig i Glæde ſom i Smerte!
„See til hiint Ax, der er ſaa rigt og tungt;
„See til hiin Abildgreen med Frugtens Klynger!
„Mens de, der ere golde, ſtaae ſaa ſtrunkt,
„Det Rigdom er, der hine nedad tynger.
„Ydmyg dig da, imens Dit Bryſt er ungt!
„Vær Axet, Abildgrenen lig,
„Og ydmyg Dig, imens Din Sjæl er rig!

„Ak, vær ei ydmyg blot, men vær
„Trofaſt mod Den, der er Din Tanke kjær!
„Ja, Troſkab, det er Løſenet! Med den
„Er Verden klar for Dig, og Gud Din Ven.
„Troſkab mod ham, og Troſkab i Dit Hjerte!
„Troſkab igjen i Glæde ſom i Smerte!

„Ak, unge Sjæl, vær ogſaa kjærlig! Viid,
„Du vinder Verden, naar Din Sjæl er blid.

„I Kjærlighed Din Aand Du anbefale
„Til Gud, og være kjærlig i Din Tale!
„Vær kjærlig allerinderſt i Dit Hjerte!
„Vær kjærlig ſom i Glæde, ſaa i Smerte!"

I dette Liv, der river hen,
Hvis Syners Glands, Sophie, let kan blænde,
Vil Du betroe Dig til en Røſt ſom denne?
— Du vil det! Ja, det veed forud Din Ven.

Et Vindſelbrev.*

I.

Ved Gangesflodens Bredder,
Paa Morbærtræets Grene,
I Ly af Blade hænger
Coconnen ſkjult og ene.

Den lange Traad af Silke
Er labyrinthiſk vunden,
Og Larven i dens Midte
For Øiet alt forſvunden.

---

* Efter en ſmuk, gammel Skik, der imidlertid turde være mere bekjendt paa Landet i Danmark end i Kjøbenhavn, lægger man et lille, ſkrevet Digt ſammen i Form af et Vindſel, der bevikles med Traad, Silke eller deslige, og gives (naturligviis til en Dame) og modtages under den Betingelſe, at Digtet ikke maa læſes, forinden Traaden eller Silken er opbrugt.

Men under Silkens Dække,
Uſeet og ubemærket,
Den ſpinder paa Coconnen,
Til den har fuldendt Værket —

Til den i Puppens Hylſter
Har ruſtet ſig med Vinger,
Hvormed den ſiden nyfødt
Sig af Coconnen ſvinger.

Og end en Stund, forvandlet,
Den i ſit Leie dvæler,
Og end en Stund den uſeet
Det døde Spind beſjæler.

Derinde Livet banker;
Men ingen Spor forraade,
At et bevinget Væſen
Er ſkjult bag hine Traade —

At ſnart fra Silkeſvøbet
En Sommerfugl vil ſlippe
Og ubekymret Sødmen
Af alle Blomſter nippe —

En lille, ſorgløs Skabning,
Hvis muntre Liv er ſtakket;
En Fugl, der bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

II.

Til Dig, min elſkte Thea!
Et Slags Cocon jeg ſender,
Hvis Lighed med den nævnte,
Jeg troer, Du let erkjender.

Thi den er ſnoet af Silke
I Labyrinthens Gange;
Og inden i den ſidder
En ſammenkrympet Fange —

Vel ikke ſmuk at ſee til,
Men ruſtet ud med Vinger,
Hvormed engang den ſagtens
Sig af ſit Fængſel ſvinger.

Den ligger taus derinde,
Og ingen Spor forraade,
At Vingerne ſig røre
Bag Silkens fine Traade.

Men har Du opbrugt Silken,
Da mærker Du vel Andet,
Da breder den ſin Vinge
Og flyver rundt i Landet.

Og ſom Phalænen munter
Ved alle Blomſter klæber,
Den ſkynder ſig at hvile
(Den Skjælm!) paa ſmukke Læber —

En Fugl, der er letſindig,
Endſkjøndt dens Liv er ſtakket,
Endſkjøndt den bukker under,
Naar den en Stund har flakket.

III.

Og denne Fugl, Coconnen
Forſigtig ſlutter inde,
Et Vindſel er, hvoraf Du
Maa Silkens Traade vinde —

Et Vindſel, et poetiſk:
Et lille Digt, der venter
Med Længſel, at Du ſnarlig
Af Silkens Svøb det henter —

En Sommerfugl, der neppe
Kan af Coconnen ſlippe,
Før den lidt Sødt (lidt Bifald)
Vil af Din Læbe nippe —

En Sommerfugl, min Thea!
(Thi den er født i Sommer)
Der fra en Ven og Slægtning
Med Hilſen til Dig kommer —

En Sommerfugl desværre,
Der driſtig ud ſig vover,
Men neppe lever længer
End denne Sommer over.

Til J. L. Heiberg.

(Januar 1838.)

I denne barſke Tid, da Sneefog dandſe
Forbi mit Vindue, og Løſt og Faſt
Bevæger ſig for Øſtenvindens Kaſt,
Mens Froſten al Bevægelſe vil ſtandſe,
Saae vi med Eet ved vore frosne Strande
Fata Morgana fra de varme Lande.

Som ved Trinakria, ſom paa det hvide,
Henſtrakte Sand i afrikanſke Stepper,
Hun bygged' let, ſkjøndt midt ved Vintertide,
Et Skypalads høit over Sneens Tepper, —
Saa ſkjønt og rigt, ſaa hurtig bygt tillige
Som et Aladdin-Slot i Aanders Rige.

Min Ven! imens Din Muſa førte Dig,
Med Lyren i ſin Arm, med glade Miner,
Til Sydens fjerne Kyſt, gik min med mig
Hvor Striden yppes og hvor Spydet hviner.

Hun var alvorlig, hendes Pande ſtreng,
Og hendes Øie dulgte Taarer.
„Der — talte hun — er Danmarks Mark og Væng,
Det Liv, din Muſa denne Gang dig kaarer.“

Hvor gjerne gav jeg Gjengjæld for den ſkjønne,
Den rige Gave, Du har nys mig ſendt!
Dog tør jeg ikke tænke paa at lønne.

Hvis Du har Lyſt — thi nu mit Værk er endt —
I Dines Kreds engang igjen at høre
Hvad Muſen mig har undt, da ræk mig gunſtigt Øre!

Jeg kan idag, imorgen, naar Du vil,
Naar Du og Dine helſt har Lyſt dertil.

Med Schillers Digte.

Til en Confirmant.

Religion og Poeſie
Som tvende Genier med Menneſkerne drage.
Hiin ſtandſer vore Tvivl og hører paa vor Klage,
Og aander Tro og Taalmod mildt deri.
Ved hiin er Endeligheds Søn forviſſet
Om et Uendeligt, ham venter hiſſet.

Og Poeſiens Genius? — Ak nei,
Den ſtandſer ingen Tvivl, den ſkjænker Taalmod ei!
Men i en magiſk Kreds vort Liv den drager
Og døber det i Skjønheds Daab.
Den deler vore Tvivl, med Klagerne den klager,
Den jubler med vor Tro, den haaber med vort Haab.
Fra Himlen et Uendeligt den tager,
Og laaner allerede her
Vort Liv af Evighedens Glands et Skjær.

Min Ferdinand! naar dette Livs Beſvær
Dig ſkulde mindre mildt engang berøre,
Gid disſe Genier da ſtaae Dig nær,
Og under Vandringen forſonende Dig føre!

Med Berggreens Folkeſange og Melodier.

Til en Confirmant.

Med Toner og med Ord jeg hilſer Dig!
Paa denne Dag, der gjennem Gud Dig vier
Til Verdens Lyſt og Sorg, jeg nærmer mig
Med gamle Digte, gamle Melodier.

Alvorlig denne Feſtdag peger hen
Til Livets Ord, naar Verden Dig vil daare;
Og disſe Digte — Du kan troe Din Ven —
Fra Sangens Rige ſende Dig igjen
Et Livets Ord, der vel er værdt at faare.

O lyt! der er i denne gamle Sang
En Røſt fra Slægter, der er' længſt forſvundne;
Og Fryd i Smerte, Frihed under Tvang
Er' underfuldt til disſe Digte bundne.

Der er — og dertil har vi Alle Trang —
En Trøſt i dem, der Sorg og Savn formilder,
Et Livets Ord fra Livets egne Kilder.

Min Emma! naar Din Sjæl er træt engang
Af kunſtige, forføreriſke Triller,
Da ſtyrk Dig atter ved en kunſtløs Sang,
Og lyt til disſe Toners dybe Klang,
Hvori en ſvunden Tid med ſagte Veemod ſpiller.

Stambogs-Epiſtel.

(Mai 1835.)

Som en ſiin og ſneehvid Due,
Der med Vaarens Vind fløi ud,
For at bringe Brev og Bud
Fra ſin unge, ſkjønne Frue:
Saadan kom, min ubekjendte,
Unge, ſkjønne Herſkerinde!
Med de førſte Foraars-Vinde
Stambogs-Bladet, De mig ſendte.

Duen (Bladet, De forſtod!)
Efter røgtet Ærind atter
Over Martsviol-Rabatter
Til ſin Herſkerindes Fod
Længſelfuld tilbagevender.
Vugget blødt paa Deres Hænder,
Hvilende paa Deres Skjød,
Den begynder:

„Herſkerinde!
Jeg har været ſom Du bød
Hos Din Digter. Let at finde
Var han hvor han boer derinde.“

Har Du? — ſvarer De med venligt,
Naadigt Smiil — ſaa kom, fortæl!
Vi har ønſket ham et Held,
Der fra Grunden var ham tjenligt.
Vi har ofte tænkt at virke
Til hans Gavn hvad vi formaae.
Digteren har Krav derpaa;
Thi ved ham vi førſt forſtaae
En uſynlig Skjønheds-Kirke.
Hvad vi ane, hvad vi drømme,
Hvad vi haabe, hvad vi troe,
Hjertets Uro, Hjertets Ro
Lærer han os at bedømme.
Selv med Tvivlen os forſoner
En begeiſtret Digters Toner,
Mens den løſes op deri.
Derfor Sangens Magt vi hylde
Og erkjende dybt, at vi
Høiheds Gunſt og Naade ſkylde
Dem, der dyrke Poeſie.
Men, Hvo gjætter hvad en Sanger

— Slutter De med yndigt Smiil —
Allerhelſt og førſt forlanger?
En Poet er difficil.
Derfor Dig til ham vi ſendte,
Underretning os at hente.
Siig os da, hvorledes fandt
Du hans Stilling?

„Ak, brillant!
— Lyder Svaret. I hans Bolig
Er en Kjøren ud og ind
Og en Høitids Blæſt og Vind,
Der er næſten meer end trolig.
Euphroſyner og Aglaier,
Terpſichorer og Chariter,
Lette Nympher, hele Suiter,
Er det Folkefærd, der pleier
Gjøre Formiddags-Viſiter.
Jublende med Sang og Klang
Skaren til hans Bolig ſtimler.
Selv Apollo kom engang
I en Phaëton med Skimler
Og dresſeerte ham en Sang.
I hans Stue, naar man triner
Ind til ham, man bliver vaer
I de foldede Gardiner

Hele Skarer Amoriner,
Ak, der holde Folk for Nar.
En af disſe paa hans Trapper
Greb mig, men jeg holdt mig tapper.
— Rundt omkring, hvorhen man ſeer,
Genier i gyldne Bure
Sidde tauſt og kukkelure;
Nogle af dem — ja Du leer —
I en Rad ved Døren hænge,
Som man tidt ſeer Klokkeſtrænge;
Andre, lette ſom en Fjer,
Midt i Lyſekronen gynge
I en farveſpraglet Klynge.
Overalt de lege Skjul;
Paa hans Sopha, under Stolen,
Mellem Bøger paa Reolen
Holdes der en evig Juul.
Men tiltrods for Hurlumheien
Han i Stuen gaaer og ſtaaer,
Eller purrer i ſit Haar,
Som om Intet var iveien."

Nu, det er os kjært, vi veed,
— Lader De Dem nu forlyde —
Alle Herligheder flyde
Til vor Yndlings-Digter ned.

Gjerne gav vi en Bevilling
Til et Nytaars-Gratiale,
Hvis ei netop nu hans Stilling,
Som vi ſlutte af din Tale,
Var fortræffelig —

„Ak nei!
Herſkerinde! ſkuf Dig ei!
Hvad betyde hos Poeter
Et Olymps Feſtiviteter?
Nympherne — det nægtes ikke —
See til ham med milde Blikke.
Under ſkjønne Rhythmers Lov
Genier i Dands ham føre,
Gratier ham mildt berøre
I den foraarsgrønne Skov.
Ofte ned fra Himlen dale
Muſer i et yndigt Chor,
Smykkende hans Sanger-Tale
Med et vægt- og klangfuldt Ord.
Ak, min Frue! men et Øie,
Dødeligt ſom hans, men blidt,
Ømt og trøſtende ſom Dit,
Ei blev Lønnen for hans Møie.
Naar han lider, naar det Sande
Flygter ſtridigt for hans Aand,

Viſker ingen trofaſt Haand
Heden fra Din Digters Pande.
Ak, og naar med flygtigt Spor
Alle Jordens Glæder ſvinde,
Mens han følger Muſers Chor,
Hviſker ingen øm Veninde
Trøſt til ham med milde Ord;
Trøſt i Ord, hvis Indhold fattes
Kun af Den, hvis Sjæl ſom hans
Under Drøm og Grublen mattes
Ved dens egne Syners Glands;
Ord, hvoraf et Bryſt bevæges;
Ord, hvoraf et bittert Savn
Kjærligt tages kan i Favn,
Ord, hvoraf et Hjerte læges;
Ord ſom diſſe, Blik ſom Dine,
Smiil ſaa trøſtende ſom hine,
Dine Læber lokke frem —
Herſkerinde! nei, med dem
Dulmes ingen Digters Qvide
Af den høie Pieride.
— Derfor, o min Frue! mærk:
Kan Du netop nu befale
Over ſligt et Gratiale,
Øv da et barmhjertigt Værk!
Viid: de Himmelſke, der ſende

Billeder af Sorg og Fryd
Til en Digters Hjerte, kjende
Intet, ak! til Klagens Lyd.
„Tag — de ſige — Jordens hele
Oval, o Digter! i Dit Bryſt!
Men Din egen Klages Røſt
Ei med Dig vi kunne dele."

Langſomt med den ſidſte Sætning
Ender ſin Geſandt-Beretning
Bukkende den fromme Due;
Piller traurig ſine Fjer,
Kurrer ſagte, mens den ſeer
Paa ſin tankefulde Frue.

Til H. P. Holſt.

Med et Exemplar af „Herders Tid“ og „Stemninger og Tilſtande.“

Min Ven! til Dine Hænder
Taknemmelig min Bog tilbagevender,
For Sætterfeil ſaa fri,
Og ved Din Omhu, Herren være lovet,
Saa lidt vanheldet af et Bogſtav, ſat paa Hoved,
At den hos dem, der dømme Poeſie
Blot efter Trykfeil, kan gaae Ram forbi.*)

Men mellem os, jeg mærker vel, hvor kritiſk
For Poeſien er vor Tid.
Jeg er polidſk (jeg ſkulde ſagt politiſk)
Jeg er i dybeſt Fred betænkt paa Strid.

---

*) Prof. Holſt havde velvillig paataget ſig en af Correcturerne af andet Oplag af „Stemninger og Tilſtande.“

Vel er der Fred i Staten og i Staden;
Men har man Fred for dem, der ſøge Strid — paa Gaden?
I Polemik er mange Godtfolk Tyrker.
Den, der er klog, itide ſig beſtyrker.

For at nu tryg min Bog kan vinde vid,
Hvor Du har Hjem og Bo, jeg Intet ſparer.
Thi ſom honnette Folk iblandt Barbarer
Paa Gaden gaae med Vagt af Janitſcharer,
Jeg giver den til Vagt den tappreſte Forſvarer.

Og Vagten er den drabelige Cid
(For os og Tydſken gjort bekjendt ved Herder)
Hiin Ridderſkabets Blomſt, hiin Helt ſaa bold,
Der altid var beredt med Sværd og Skjold
Til Kamp mod Lovløshed og Vold,
Hiin al Vilkaarligheds Forfærder.
Beſkyttet bag hans brede Ryg
Min Bog, jeg haaber, vandrer tryg
For dem, der gaae med udenlandſk Paryk
Og al Slags kunſtige Gebærder.

Tag mod den tidt miskjendte, gamle Svend
Med venlig Mine!
Og ønſker han at blive hos min Ven,
Da giv ham Ly hos Dig og Dine.

Til en Dame.

Med en Æſke meget ſmaa Oblater.

Vi Sødſkende ſmaa,
Utallige, røde, hvide og blaae,
Undſeeligt ligge vi ſkjult herinde.
Vi ville Dem tjene ſaa godt vi formaae,
Men kan ikke meget, vi ere ſaa ſmaa,
Kun Eet har vi lært, kun Eet vi forſtaae:
En Hemmelighed kan vi gjemme og binde.
Behag, Herſkerinde!
Behag at forſøge med En af os Smaa!
Tag hvilken De vil, en rød eller blaa,
Berør den med Læben og aand derpaa,
Og ſig: „Du ſkal lyde min Villie, du Smaa!
„Slet Ingen maa vide hvad her jeg har ſkrevet.
„Jeg binder dig faſt,
„Jeg trykker mit Navn paa, flyv nu i Haſt,
„Vær ſmukt forſigtig og pas paa Brevet!
„Min ſkjulteſte Tanke, mit Ønſke, mit Savn
„Har jeg fængſlet i Brevet med dig og mit Navn.

„Som Aanden i Tuſind og een Nat blev
„Ved Salomons Segl i Kasſen lukt inde,
„Saaledes du fængſle, ſaaledes du binde
„Min Tanke, min Hu i det lukkede Brev!"

Vi Sødſkende ſmaa,
En ſaadan Befaling vi herligt forſtaae.
Vær kun uden Frygt, betroe Deres Drømme,
Betroe Deres Tanker, de kjælne, de ømme,
Betroe Deres Følelſers mildeſte Strømme,
Betroe dem til os, vi ſkal pasſe derpaa.

Vi ligge herinde, vi haabe, vi vente —
Ak, hvem vil De vælge, hvem vil De hente?
Vi Sødſkende ſmaa,
Kun een er den Lykke, vi Stakler kan naae,
Kun een er den Lykke, hvorefter vi ſtræbe:
At trykkes ſaa mildt til den duftige Læbe —
O ſkynd Dem! hvem tager De førſt af os Smaa?

Med et Rokkebrev.

(I en Dames Navn.)

Et Rokkebrev er intet Brev;
Det hører ikkun hen til Convoluter.
Dets Indhold ei er Ord, man ſkrev,
Men kun en Tot af Hør, man i det ſlutter.

Dog fik det Navnet ei omſonſt.
En Skrift — ifald Du paa mit Ord vil lide —
En Skrift kan læſes uden Kunſt
Paa Rokkebrevets blanke Side.

Slaae det om Hørren, ſæt det paa Din Rok,
Og disſe Ord Du tydelig vil kjende:
„Som Hørren med den gyldne Lok,
„Saaledes gives Lykken os i Hænde.

„Som Traaden glider jævn og blød
„Af Hørren, men alene naar der ſpindes,
„Saaledes glider Held af Lykkens Skjød,
„Men dette Held erobres maa og vindes.

„Og ſom paa Væven Lærred, ſtærkt og tæt,
„Af Traade virkes, der er ſmaaligt ſpundne,
„Saaledes Livets Held ſig former let
„Af lutter Øieblik, for Livet vundne.“

— Vel kan der læſes Meer i ſligt et Brev;
Dog vil jeg her om Reſten tie.
Thi allerede Det, jeg ſkrev,
Det veed Du fuldt ſaa godt ſom jeg, Marie!

Men i det Rokkebrev, jeg ſender her,
Der vil Du paa den blanke Side finde
En Skrift, der ſiger: „Hav mig kjær!
Jeg ſendtes af Din troeſte Veninde.“

Martsviolerne.

Til Fru Heiberg, Marts 1842.

"Martsviol! du ſover, reis dig!
Reis dig op og huſk, iaar du
Ikke ſove tør i Jordens
Seng ſaa længe ſom ifjor.

Februar iaar har ikke
Brummet ſlet ſaa grovt ſom ellers.
Stundom var endog hans Anſigt
Saa fornøiet ſom en Bruds.

Og en Sværm af unge Straaler,
Trækfuglſkarer, Solen ſender,
Har ſig boltret alt i lang Tid
Over Tag og Mark og Eng.

Mange Blomſter alt er oppe;
Efter jydſke Stifts-Aviſer
En, hvis Navn jeg ikke huſker,
Men latinſk det var og fiint.

Reis dig op. Der er alt kommen
Fremmede til os med Dampſkib,
Svaler, troer jeg, fra Italien,
Og en Stork med røde Sko.

Reis dig da, og vær lidt hurtig!
Klæd dig paa ſaa ſmukt du kan det.
Jeg iformiddag dig bringer
Til en Frue, ſød ſom Faa.“

— Saadan talte jeg imorges
I min Seng og halvt iſøvne,
Med en Drøm endnu i Tanken
Om en ſmuk Viol-Bouquet —

En Bouquet, der var beſtemt til
Med et lille Vers at melde
Dem, min Frue, Vaarens Ankomſt,
Og at hilſe fra en Ven.

Men med Eet en Røſt, en ſorgfuld,
Sagte ſvared': „Jeg er oppe.
Reis dig ſelv og træd til Vindvet.
I dit Vindue jeg ſtaaer.

Jeg er paaklædt, ak, men ikke
I min blaa, min Fløiels-Kappe.
De har givet mig en Sølvmors
Kappe, der er ſtiv og kold.

De har ſat mig i dit Vindve,
Ikke mellem grønne Blade
Og, ſom ellers, i en Løvſal
Af det foraarsfriſke Græs.

I dit Vindve, hvor der trækker,
Hvor jeg fryſer ſaa jeg ryſter,
Har de ſat mig midt imellem
Ubekjendte, ſtygge Folk.

Mellem lange, hvide Karle,
Biſtre Mænd med ſpidſe Landſer,
Har i denne Nat man ſat mig —
Ak, jeg frygter for mit Liv!"

Stemmen tav — og hurtig ſprang jeg
Fra mit Leie hen til Vindvet,
Trak Gardinet op — o Himmel!
Og paa Ruderne var Iis!

Som ved Nytaarstid var Ruden
Dækket heelt med Arabeſker,
Blade, Grene, ſpidſe Landſer
Og et Virvar uden Sands.

Men i Skjær af Morgenſolen
Saae jeg midt paa Ruden klarlig
En Bouquet af frosne Blomſter,
Avlet, ak, af Nattens Froſt!

En Bouquet af frosne Blomſter!
Og i Marts — og paa min Rude!
Det er vore Martsvioler!
Hvilke Tider! Hvilken Skik!

Med „Gjengangerbrevene."

I.

(1843.)

Dengang den gamle Sanger laae
I Jorden død og glemt,
Og Folket neppe tænkte paa
Den Meſter udi Skjemt,
Da undte mig min Muſa mild
At tale med hans Røſt,
At ſtemme Lyrens Strenge til
Dens underfulde Lyſt.

Og hyllet i et tæt Gevandt,
Af Ingen kjendt, jeg ſad,
Og digted' ubekymret blandt
En Kreds, der lytted' glad.
Den ſkjelmſke Satyrs Aand mig rev
I Lunets Strømning hen,
Og Reſultatet muntert blev:
„Den Gamle gaaer igjen!"

— Veninde fra min Ungdoms Tid!
Lad atter med en Klang
Af hine Dages Lyſt og Vid
Dig hilſe denne Sang —
Som naar en gammel Melodie
Erindrer os med Eet
Om Tider, der er længſt forbi
Og hvad forlængſt er ſkeet.

II.

(December 1849.)

Da denne Bog kom ud, da var der Fred,
Dyb Fred i Landet. Frederik den Sjette
Sad uforſtyrret paa ſin Fædrethrone,
Og Krig og Oprør kom kun ſom Beretning
Fra fjerne Lande til vor ſtille Arne.
Paa den Tid, mellem Fredens andre Syſler,
Forlyſted' man ſig muntert med Tournering,
Hvor intet Blod blev udgydt, og hvor Kampen
Blev gjennemført med Zirlighed og Anſtand.
Jeg ſelv var ikke ſeen, men kom ſom Andre
Og prøvede med Lyſt min Ungdoms Styrke.

Men ſiden hiin Tid Meget er forandret.
Den gamle Konge hviler nu i Graven.
Hans Frænde, der i kort Tid Sceptret førte,
Har fulgt ham til det tauſe Skyggerige,
Og dennes Søn er iført Magtens Purpur.
Krigen har naaet os, Krig og Oprørsluer,
Og vilde Lidenſkaber, Hævn og Had;
Og Fredens Genier, ſom ſkye Gazeller,
Stod alt paa Springet til at flygte fra os.

Men nu for Øieblikket har vi Stilſtand,
Og mine Muſer elſke nu ſom før
En Vinterleir til deres muntre Feider,
Og helſt ved Julens Tid. Tillad mig da,
Min Ungdoms uforandrede Veninde!
At føre Dem paany til hiin Tourneerplads,
Der engang gjenlød af mit Raab til Kamp,
Mens høit min Kind blev farvet af dens Lyſt;
Og lad en Luftning fra hiin ſvundne Tid
Fornye mit Navn hos Dem i mild Erindring.

Brevposten.

(November 1839.)

„I, ſom alt med høi og umild Suſen
Gaae fra Sjælland til det jydſke Rev,
Mørke Bølger! ſtandſer eders Bruſen
Og beſørger ſmukt et lille Brev!

Vinde, I, der ſtorme hen for fulde
Seil hvor Kattegattets Liljer groe,
Standſer! thi et Bud I bringe ſkulle,
Jeg desværre maa til Jer betroe.

Medens Vind og Vover larme farligt,
Skal et ſtakkels Brev til Randers gaae.
Tager det med eder, Børn! men vaerligt!
Tager ikke ſlet for haardt derpaa!

Dette lille Riimbrev, det maa vides,
(Det er overmaade fiint og zart)
Intet Boven-Bramſeil er, der ſlides
Uden Brøſt, naar Vinden tager Fart.

Dette Brev, (jeg haaber, I mig fatter)
Taaler ikke, ſom en vild Krabat
Mellem tjæret Tougværk af Fregatter,
Styrteſøer, Kuling og Dravat.

Bringer da mit Brev, I Heeltbefarne!
Gjennem Brændinger og blinde Skjær,
Op til Randers, til en huuslig Arne,
Til en munter Kreds, der er mig kjær."

Saadan talte jeg til Vind og Vover
Høit og bydende, — jeg troer, i Kraft
Af det Herredom, en Digter over
Elementerne tilforn har havt.

— Venlige Maria! De forſkrækkes:
„Hvilken Brev-Beforbring!" — Ak, men huſk,
Himlen alt af mørke Skyer dækkes,
Luften er løſt op i Slud og Ruſk.

Ingen liflig Foraarsluftning kommer,
Naar en Digter trænger nu til Bud;
Ingen lette Vover fra i Sommer
Melde ſig i Efteraarets Slud.

Men — vær ubekymret! Viid, at Brevet,
Skjøndt med Regn og Storm ſendt op til Dem,
I en Digters Verden dog blev ſkrevet;
Og en evig Vaar er i hans Hjem.

Medens Skoven falmer, og en hyppig
Taareſtrøm fra Træet ſynker alt,
Blomſtrer denne Verden, rig og yppig,
Under evigt verlende Geſtalt.

Mens ved Langelinie Maagen glider
Enſom nær det mørkoprørte Vand,
Pladſke ſom i Juni Nereider
Ved min Digter-Villas lune Strand.

Eng og Marker dufte, Bier ſurre,
Fiſken ſpræller i den klare Park,
Duerne paa Taget kjælent kurre,
Lærken ſtiger fra den gyldne Mark.

Nær ved Kyſten ſolbelyſt en Seiler
Langſomt gaaer — og kom til Mark og Eng:
Hør, fra Laden lyder Slag af Pleiler,
Følger Tacten af min Lyras Streng.

Som i gamle Viſer Floden triller,
Skoven blomſtrer under Hornets Klang,
Springer Skoven ud imens jeg ſpiller,
Luften ſommervarmes ved min Sang.

— Vel jeg veed, Maria! tidlig drog Dem,
Poeſiens Verden til ſig hen.
Tidlig alt dens Syners Glands betog Dem,
Tidlig lytted' De til Deres Ven.

Alt ſom Barn fortrolig med mit Rige
Fromt De lytted', naar jeg græd og loe.
Nu, ſom ung og yndig-voxet Pige,
Følg mig end med barnlig Hu og Tro!

Følg mig, naar jeg ſøger i det Fjerne
Stoffet for mit Digt, og følg mig mildt,
Naar jeg ſkjemter lidt med Tidens Terne,
Jager med Diana Skovens Vildt.

Følg mig til min Muſas Yndlingsſteder,
Tab ei Modet, bliver De lidt træt,
Lyt, ſom fordum, naar jeg leer og græder —
Ak, en Digter leer og græder let!

Naar da Eurus ryſter Skovens Kroner,
Frygt da ikke! Muntert er mit Hjem!
Foraarsluft og ſpøgende Favoner,
Sommervinde har jeg der til Dem.

Og naar hele Folket ſig forſkandſer
Mod Decembers Froſt, da viid og troe:
Vaaren klinger end fra mine Stanzer;
Der er Sommer end hvor Muſer boe!

Sommergjækken.

Med disſe Vers, der flagre
Paa Muſers Vinger ud,
Jeg ſender Dig, min fagre
Nièce, Brev og Bud.
Jeg ſeer, Din Pen er blevet
Fortrolig med Dit Blæk;
Hav Tak, at Du har ſtrevet
Og at Du midt i Brevet
Har lagt en Sommergjæk.

Med disſe Vers, der viftes
Langt over Havet hen,
Din Gjæk, min Thea, ſkiftes
Mod en fra mig igjen.

Til Randers op ſig vover
Min Tankes Sommergjæk,
En Skipper lig, der over
De nyligt frosne Vover
Forſøger Farten kjæk.

Min Muſa, der er bange,
Naar Luften falder raa,
Er oeconom med Sange,
Mens Vinteren ſtaaer paa.
Men lad blot Solen nærme
Sig Jorden et Minut,
Saa vil hun ud at ſværme,
Og ſaa ſkal jeg beſkjærme
Den lille, fine Glut.

Ifald min Muſa bliver
Paa denne Tour lidt mat
Af overvættes Iver,
Du vredes ei, min Skat!
Hvis Digtet falder vandet,
Det ei dig volde Skræk!
Er det ei godt til andet,
Det gjælder dog paa Landet
Som liden Sommergjæk.

— Blandt Alting, der os blænder
Med daarligt Haab en Tid;
Blandt alle falſke Venner,
Til hvem jeg fæſted' Lid;
Iſær blandt alle Gjække
Jeg lider ikkun den,
Som Du, min Kjæledægge!
Har fundet paa at lægge
I Brevet til Din Ven.

Thi den er Jordens ſøde,
Dens førſtefødte Bliv;
I denne Blomſt vi møde
Dens førſte Spor af Liv.
Ja, denne Gjæk bebuder
En munter, liflig Vaar,
Uagtet Stormen tuder
Om Bondens frosne Ruder
Og fyger ind hans Gaard.

I den et Haab fornemmes,
Der qvæger med ſin Røſt;
Et Haab, der ei beſkjæmmes,
Et Haab om Vaarens Lyſt.

Ja, Sommergjækken lover
En deilig Blomſterflor
Og klare, ſølvblaae Vover
Og Solen udgydt over
Den foraarsgrønne Jord.

I Sommergjækken ſpøger
Naturen med ſin Ven;
En Skjemt, den ſiden ſøger
At gjøre god igjen;
En Pige lig, der gjækker
Sin Elſker med et Kys,
Paaſkrømt ham Munden rækker,
Men ſiden tuſind lægger
Til det, hun nægted' nys.

— I, faure, lyſe Klokker,
Der pryde ſmukt vor Jord
Med tynde, blonde Lokker,
Paa eder faſt jeg troer.
I atter fra mig ile,
Og ere dog min Trøſt;
I gjække mig, men ſmile:
„Vor Digter ſnart ſkal hvile
Ved Vaarens fulde Bryſt!“

Med „Foraarets Nytaarsgave."

Febr. 1850.

Det er nu anden Gang, at denne Bog
Til Dem, Veninde, hen ſig vender;
Og anden Gang i Digtekunſtens Sprog
En Hilſen mine Muſers Sværm Dem ſender.

Som dengang Deres Moders milde Aand
Gav Hjemmets Lykke
Et ubemærket, men det bedſte Smykke,
Og bandt os blidt med et uſynligt Baand,
Saaledes nu, i Taarepilens Skygge,
I hendes nys forladte Hjem,
Jeg ſeer med ſtille Glæde Dem at bygge,
Og hendes Mildheds Aand gaae ud fra Dem.

En opløſt Kjede
Paany forſkjønnet knyttes allerede.
En yngre Slægt paany
Fortryller mig i denne Mildheds Ly.
Den ældre Tid, der end min Hu kan binde
Og i Erindrings Lyſt mig rive hen,
Maa nu ſom Led igjen
I en forynget Tid forſvinde,
Og det Nærværende ſig former nu til Minde.

Morgen-Epiſtel.

Min Elſkede, god Morgen!
Jeg vækker Dig med Sang.
Jeg hilſer Dig i Daggry
Med Lyrens muntre Klang.
Jeg ſender et god Morgen
Til Dine Øine fromme,
Der ſlaae med fine Vinger,
Naar Dagens Straaler komme.

God Morgen, kjære Øine!
Har I begge godt holdt Vagt,
Og til min Elſktes Slummer
Et Sundheds-Bæger rakt?
Har Phantaſiens Genius
For hendes Tanker ſtillet
Bag eders Silkeforhæng
Et liſligt Drømmebilled?

Jeg ſender et god Morgen
Til Din lille, ſøde Mund,
Og til Dit Smiil, der vaktes
Med den af Drømmens Blund.
God Morgen, Purpurlæber
Med eders Perleſmykke!
God Morgen I, der førſt har
Bebudet mig min Lykke.

Jeg ſender et god Morgen
Til Dine Hænder ſmaa,
Der Natten over folded'
Og ſom i Andagt laae.
God Morgen, kjære Hænder!
Nu aabner I Jer begge,
Til hendes Ord, de milde,
Velſignelſen at lægge.

Jeg ſender et god Morgen
Alt til Din lille Fod,
Der Natteleiet nylig
Yndig og let forlod.
God Morgen, lille Stakkel,
Der, ſkjøndt du er ſaa lille,
Ei trættes, naar min Elſkte
Har ſaa Meget at beſtille.

God Morgen til dem Alle!
God Morgen En og Hver!
Til Dine Kinder faure
Med Roſens fine Skjær!
Men fremfor Alt god Morgen
Til Dine Længſels-Tanker,
Og til Dit unge Hjerte,
Der mit imøde banker.

Med Thorvaldſens „Amor med Lyren.“

Min yndige, min unge Huſtru, tag
Paa vor Forenings ſkjønne, førſte Dag
Med Gunſt imod den lille Gud, jeg ſender.
Vær uden Frygt, ſkjøndt farlig er hans Magt.
Der er Forſoning i hans Øie lagt.
Dets Flamme ſtærk, men ſtille brænder.

Thi huſk, at det er Gratiernes Fod,
Han nylig, digtende ſaa ſmukt, forlod;
I Mindet tabt han ſidder end og ſpiller.
Min elſkte Huſtru! Kunſt og Poeſie,
Den Ynde, ſom Dit Væſen ſænkes i,
De være Magterne, ſom Gudens Ild formilder.

Nu kommer han til Dig, den glade Gud,
Han kommer paa en henrykt Digters Bud,
Og ved Din Fod han gratiøſt ſig lægger.
Hans Lyra har engang mig lært min Kunſt.
Hvis jeg igjen erhverve kan hans Gunſt,
Det er Dit Smiil, der min Begeiſtring vækker.

Anmærkninger.

Sagnet, der ligger til Grund for Digtet „Den danſke Soldat" er fortalt i Ugebladet Dannevirke, Slutningen af 1838 eller Begyndelſen af 1839.

Balladen Pag. 138 og Romancen „Slottet" Pag. 51 høre oprindeligt til Operaen „Corſarerne", og ere de eneſte Digte, der i denne Samling ere optagne af mine dramatiſke Arbeider. Sujettet til Balladen ſkyldes iøvrigt et Digt i Fauriels „Chants populaires de la Grèce moderne." Paris 1824. 2 Vol.